AGATHA CHRISTIE

Beklenmeyen Misafir

ALTIN KİTAPLAR

Agatha Christie Beklenmeyen Misafir

Romana Uyarlayan CHARLES OSBORNE

ALTIN KİTAPLAR

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

KİTABIN ORİJİNAL ADI THE UNEXPECTED GUEST

1. BASIM/1999 AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş. Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar -

İSTANBUL

ISBN 975 - 405 - 982 - 9 99-34-y-0131-783

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu işhanı

Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 520 00 92 - 526 80 12

511 51 00-511 32 26 Faks:(0212)526 80 11 www. altinkitaplar. com info

@altinkitaplar. com.tr.

AGATHA CHRISTIE

Romana Uyarlayan CHARLES OSBORNE

BEKLENMEYEN MİSAFİR

TÜRKÇESİ

MELTEM SÜNGÜR

BEKLENMEYEN MİSAFİR OYUN f 1958i

12 Nisan 1958'te, Fare Kapanı (The Mousetrap) adlı oyun, Büyükelçiler Tiyatrosu'nda 2.239'uncu kez oynandı. Bununla, Londra'da oynanan en uzun süreli tiyatro oyunu rekorunu da kırdı. Bu rekorun anısına Agatha Christie, Büyükelçiler Tiyatrosu'nda özel tasarlanmış bir fare kapanı sundu. Tabii ki, yazdığı eserin tüm rekorları kırmasından memnundu ve çok iyi olacağını beklediği başka bir oyun için büyük beklentileri vardı. Peter Saunders'in Strand Tiyatrosu'nda 22 Mayıs tarihinde sergilediği bu oyunun adı, Jüri Kararı (Verdict) idi. Fakat bu oyun halkı tarafından beğenilmemiş, bir ay sonra, 21

Haziranda kapanmıştı. Gücünü çabuk toplayan Bayan Christie, "En azından The Times bunu sevdi," diye mırıldandı ve başka bir oyun yazmaya koyuldu. Dört hafta içinde bitirdiği bu oyun Peter Saunders tarafından hemen sahneye uyarlanmaya başlandı. Beklenmeyen Misafir adlı bu oyun bir hafta Bristol'daki Hipodrom'da sahnelendikten sonra Londra'nın West End bölgesindeki Düşes Tiyatrosu'na taşındı. Burada ise 12 Ağustos tarihinde açılış yaptı. Bundan sonraki on sekiz ay boyunca ise tam 604 kez oynandı.

Beklenmeyen Misafiraöh eser bir cinayet oyunu görünümündeydi, çünkü konusu, bir yabancının yani 'beklenmeyen misafir'in

""""

Güney Galier'de, kıyıya yakın bir yerde yoğun sis altında arabasını bir hendeğe düşürmesiyle başlar. Böylece bir eve ulaşır ve orada kocasının cesedi yanında elinde tabancayla ayakta duran bir kadın bulur. Kadın, kocası Richard Warwick'i öldürdüğünü kabul eder. Beklenmeyen misafir ona yardımcı olmaya karar verir ve beraber bir hikâye uydurup hareket planı gerçekleştirirler. Öldürülen, tekerlekli iskemleye mahkûm adam, sevilmeyen ve sadist eğilimleri olan birisi görünümündedir. Ailesinin diğer üyelerinden tümüyle farklı bir yapıdadır ve kendilerine fırsat verilmiş olsa diğerleri de onu öldürebilecek durumdadır.

Bunların arasında bir de, iki yıl önce Richard Warwick'in dikkatsizce, hatta sarhoşken araba kullanırken oğlunu öldürdüğü bir baba da vardır. Oyun ilerledikçe Laura Warwick'in kocasını öldürmüş olamayacağı daha iyi anlaşılır.

Peki, ama cinayeti kim işlemiştir? Richard Warwick'in genç zekâ özürlü ve potansiyel tehlikeli olan erkek kardeşi mi? Yoksa parlementoya girmek üzere olan La-ura'nın sevgilisi Julian Farrar mı? Ailenin reisi ve güçlü bir kadın olan fakat fazla ömrü kalmadığı bilinen Warwick'in annesi mi? Veya öldürülen küçük oğlanın babası mı?

Birinci perde, ikinci sahnede görünen soruşturmayı yürüten polislerden birisi zeki ve alaycı müfettiş ve diğeri ise şairane eğilimleri olan, Keats'ten alıntılar yapan genç komiser muavinidir. Oyunun ikinci ve son perdesinin sonuna doğru gerçek katilin kim olduğunu anlayıp ortaya çıkarırlar. Yoksa çıkaramazlar mı? Bu bir Agatha Christie esrarı olduğu için oyunun son satırlarında bile sürprizler vardır. Bayan Christie yoksa katilin cezadan kaçmasına izin mi verir?

Bunun nedeni belki de Bay Warwick'in cinayetinin haklı bir ceza olmasını düşündüğünden midir?

Michael Starkwedder adlı 'beklenmeyen misafir' karakteriyle Bayan Christie ilginç bir iddiada bulunur:

Erkekler gerçekten duygusal olan cinstir. Kadınlar ise serttir. Erkekler cinayeti atlatamazlar. Ama kadınlar açıkça atlatabilir.

Öldürülen adamın karakteri, son bölümde karısı tarafından tarif edildiği kadarıyla, Agatha Christie'nin gerçekten tanıdığı birisine benzemektedir. İşte Laura Warwick, eski kocasının geceleri ortaya çıkan bir alışkanlığından söz ediyor:

Sonra bu pencereyi açar ve buraya oturup bir kedinin bakışlarındaki parıltıyı ya da kaybolmuş bir tavşanı veya köpeği gözlerdi. Elbette son zamanlarda çok fazla tavşan kalmamıştı. Fakat oldukça fazla kedi vurmuştu. Onları gündüz saatlerinde de öldürürdü. Ve kuşlar... bir gün kasaba meclisi için para toplamak üzere evimize bir kadın gelmişti. Kadın onunla konuşması bittikten sonra arabasına doğru giderken Richard onun sağına ve soluna nişan alarak mermi yağdırdı. Sonra da yabani bir tavşan gibi kaçtığını söyledi. Bize bunu anlatırken ise kahkahalara boğulmuştu. Kaçarken kadının arkasından seslenip yağlı kalçalarının jöle gibi titrediğini söylemişti. Kadın polise gidip bu olanları anlattığında korkunç bir patırtı kopmuştu.

Ve işte Agatha Christie otobiyografisinde erkek kardeşi Monty'yi hayatının sonuna kadar hasta biri olarak tarif ediyor: Monty'nin sağlığı giderek daha iyiye gidiyordu fakat sonuçta kontrol altına alınması daha da zorlaşmıştı. Canı çok sıkıldığından, rahatlamak için tabancasıyla pencereden dışarı ateş ediyordu. Dışardaki esnafla annesinin bazı ziyaretçileri bu durumdan şikâyetçiydi. Fakat Monty hiçbir zaman pişman olmadı.

"Evde kalmış, yaşlı, aptal bir kadın sırtı titreyerek giriş yolundan

aşağı iniyordu. Buna dayanamadım ve onun sağından solundan birkaç kez ateş

ettim. Hepsi bu, nasıl koştuğu..." Birisi şikâyet edince polis bizi görmeye geldi.

Beklenmeyen Misafir, Christie'nin orijinal eseriydi, çünkü yazarın kendisi tarafından kaleme alınmıştı ve bir başkası tarafından Christie'nin herhangi bir eserinden sahneye uyarlanma-mıştı. Örümcek Ağı (Spider's Web) adlı eserine benzer, fakat Fare Kapanı ya da Beklenmeyen Şahitten (Witness for the Prosecution) farklıydı. Kesinlikle yeni bir oyundu. Bu eser yazarın en iyi oyunlarından birisidir, gerilimli diyalogları ve etkin kurgusu sürprizlerle doludur. Fakat oyun aynı zamanda ekonomik ve fazla karmaşık olmayan özelliklere de sahiptir. Bu arada görmenin, inanmak olmadığı gerçeğini de vurgular. 1958

yılında başrolleri oynayanlar ise şöyleydi: Renee Asherson (Laura Warwick), Nigel Stock (Michael Starkwedder), Violet Farebrother (yaşlı Bayan Warwick), Christopher Sandford (Jan Warwick), Paul Cur-ran (Henry Angell), Roy Purcell (Julian Farrar), Winifred Ough-ton (Bayan Bennett), Michael Golden (Müfettiş

Thomas), Tenni-el Evans (Komiser Muavini Cadwallader) ve Philip Newman (ceset).

Oyun, Hubert Gregg tarafından yönetilmiştir.

Eleştirilerin hepsi cesaret vericiydi ve çoğu da yeni oyunun başarısını bir önceki Jüri Kararı'nm başarısızlığıyia karşılaştırıyordu. Daily Telegraph eleştirmeni, "Son oyunun başarısızlığının ardından, bazı çevrelerde Scotland Yard'ın çağrılıp Agatha Christie'yi kimin öldürdüğünün araştırılması gerektiği belirtildi. Fakat geçen akşam Düşes'te sahnelenen Beklenmeyen Misafir adlı oyunun, yazarın son başarısızlığının ardından çıkış yapması aslında cesedin hâlâ hayatta olduğunu göstermektedir. Onun

heyecan verici oyun yazarlığının unutulması için kesinlikle daha çok erken."

Guardian ise bir gazete haberi ve eleştiri yayınlayarak: "Agatha Christie'nin son oyununun çıkışından sadece yedi hafta sonra, 66 yaşındaki bayan dün

gece apar topar Londra'da-ki bir tiyatroya geri döndü. Tabii ki, yine muhteşem bir eserle. İzleyicilerin arkasında, soluk yüzlü ve kaygılı bir ifadeyle oturdu...

Fakat bu sefer hiçbir yuhalama duyulmadı. Kaba müdahaleler yoktu. Ve sonunda, duyduğu alkışlar Fare Kapanana altı yıl sahne rekoru kırdıran alkışlara benziyordu."

BİRİNCİ BöLÜM

Soğuk bir kasım akşamında vakit gece yarısından biraz önceydi. Bristol Kanalı'nın yakınındaki Güney Galler'in ağaçlarla çevrili, dar ve karanlık yolunda koyu bir sis girdaplar oluşturarak geziniyordu. Issız yolda tek işitilen birkaç dakikada bir öten sis düdüğünün melankolik iniltisiydi. Ara sıra havlayan bir köpeğin uzaklardan kulağa çarpan sesiyle bir gece kuşunun ötüşüyse bu melankoliyi tamamlıyordu. Dar bir patikadan daha iyi durumda olan bu yol boyunca, sadece birkaç eve rastlamak mümkündü, ama ne yazık ki onlar da en az yarım mil geride kalmışlardı. Yol karanlık ve dar bir mevkide kıvrılıyor; geniş

ve gösterişli bir bahçenin gerisinde yükselen, üç katlı şık bir evi ardında bırakarak devam ediyordu. İşte tam burada ön tekerleklerinden biri yolun kenarındaki hendeğe saplanmış olan bir araba, kurtulmak için çabalıyordu.

Arabanın sürücüsü, iki üç girişimden sonra aracını hendekten kurtarmak için çabalamaktan vazgeçmiş olmalıydı, çünkü bir süre sonra motor sesi kesildi.

Sürücü bir iki dakika geçtikten sonra aracın içinden çıktı ve kapıyı hızla çarparak kapattı. Zayıf yapılı, kum rengi saçları olan ve dışardan bakıldığında otuz beş yaşlarında gösteren adam, kaba İskoç kumaşından bir takım elbiseyle palto giyinmiş ve şapka takmıştı. Bir el feneri yardımıyla

yolunu bulmaya çalışarak, çimlerin üzerinde temkinli bir şekilde eve doğru ilerlerken yarı yolda durup başını kaldırarak, on sekizinci yüzyıl yapısı olan evin zarif ön cephesine, şöyle bir göz attı. Tamamıyla karanlık olan gösterişli binanın ön balkon pencerelerinden birine yanaştı. Eliyle gölge yaparak içeri doğru baktı.

İçerde hiçbir hareket yoktu. Hafifçe cama vurdu. Herhangi bir yanıt yoktu. Bir süre bekledikten sonra daha yüksek bir tonda yeniden vurdu. İçerden hiçbir yanıt gelmediğine emin olunca pencereye yaslanarak bir kez daha içeri bakmak istedi.

Ancak pencerenin aniden açılmasıyla tökezleyerek bir anda kendini karanlık odanın içinde buluverdi.

Odanın içine girdiğinde, herhangi bir ses ya da hareket olup olmadığını anlayabilmek için bir an durakladı. Sonra, "Merhaba... Kimse yok mu?" diye seslendi. Elindeki feneri odanın içinde gezdirdi. Burası duvardan duvara rafları kitaplarla dolu, mobilyaları iyi cilalanmış, şık bir çalışma odasıydı. Birden karanlık odanın ortasında, orta yaşlı bir adamın dizlerinde bir örtüyle tekerlekli sandalyede oturmakta olduğunu fark etti. Adam uyuyakalmış gibi gözüküyordu. "Ah, merhaba!" dedi yabancı. "Sizi uyandırmak istemezdim. Çok üzgünüm, şu berbat sis... Nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim bile yok.

Ah, sanırım camı da açık bıraktım. Çok özür dilerim." Bir yandan konuşmaya devam ederken, diğer taraftan da balkon penceresine doğru yöne-lip onu kapattı, perdeleri de çekti. "Yakınlarda bir yerde anayol-

dan sapmış olmalıyım. Neredeyse bir saattir bu karmakarışık yollarda dönüp dolaşıyorum."

Yabancı konuştukça konuşuyor, ama tekerlekli sandalyede oturan adamdan hiçbir yanıt gelmiyordu. "Uyuyor musunuz?" diye sordu. Hâlâ cevap alamayınca, elindeki feneri sandalyedeki adamın yüzüne doğru çevirdi ve

sonra tedirgin bir şekilde durakladı. Sandalyedeki adamın gözleri kapalıydı; ne kımıldıyor, ne de tek bir kelime ediyordu. Beklenmeyen misafir yaklaştı ve adamı uyandırmak için hafifçe omzundan dürttü. Bunun üzerine adam bulunduğu sandalyede hareketsiz bir şekilde yana doğru yığıldı. "Aman Tanrım!" diye geriye sıçradı yabancı. Bir an ne yapacağına karar veremeden durdu, sonra fenerini hızla odanın içinde döndürerek

ışıkları açabilecek bir düğme aradı. Kapının yanında bir tane vardı, hemen ışığı açmak için düğmeye yöneldi.

Masanın üzerindeki ışık yandı. Elindeki feneri masanın üzerine bıraktı ve temkinli bir şekilde tekerlekli sandalyede oturan adama bakarak etrafında bir tur attı. O sırada odanın diğer tarafındaki kapının yanında bir elektrik düğmesi daha olduğunu fark etti ve hemen gidip onu yaktı. Düğmenin yanmasıyla birlikte odanın içinde simetrik duran iki masa lambası aydınlandı. Dönüp, tekerlekli sandalyedeki adama doğru bir adım atmıştı ki, birdenbire odanın karşı tarafında kitap raflarının içeri doğru kıvrılarak girinti oluşturduğu yerde kendisine bakan, kokteyl elbisesi ve ona uygun bir ceket giymiş otuz yaşlarında kıvırcık saçlı, çarpıcı görünümlü bir kadın gördü. Kolları vücudunun iki yanında boşalmışçasına sarkan kadın ne kıpırdıyor, ne de konuşuyordu. Sanki nefes dahi almamaya çalışıyormuş gibiydi. Göz göze geldiklerinde bir an için sessizlik oldu. Sonra adam, "O ölmüş!" diye haykırdı.

"Evet," dedi kadın tamamıyla ifadesiz bir şekilde.

"Biliyor muydunuz?" diye sordu adam.

"Evet."

Dikkatlice sandalyedeki adama yaklaşan beklenmeyen misafir, "Vurulmuş!" dedi.

"Başından. Kim?..."

Kadın eteğinin kıvrımları arasında gizlenmiş olan sağ elini yavaş yavaş kaldırmaya başladığında adam dondu. Elinde bir tabanca vardı. Nefesi kesilmişti.

Ancak kadının kendisini tehdit eden bir tavrı olmadığını ve yüzündeki ifadeyi görünce yavaşça ona yaklaşıp nazikçe elindeki silahı aldı. "Onu siz mi vurdunuz?" diye sordu.

Kadın bir an duraksadıktan sonra, "Evet," diye mırıldandı.

Adam kadından uzaklaşarak elindeki tabancayı tekerlekli sandalyenin yakınında duran masanın üzerine bıraktı. Bir an durup cansız bedene baktıktan sonra, bakışları amaçsızca odanın içinde dolaştı.

"Telefon orada," dedi kadın masayı başıyla işaret ederek.

Adam şaşırmış gibi, "Telefon mu?" diye sordu.

"Eğer polisi aramak isterseniz, telefon orada," dedi kadın, başıyla masayı işaret ederek. Sesi ve yüzü son derece anlamsız ve ifadesizdi.

Yabancı sanki kadını kavramaya çalışıyormuşçasma onun yüzünü inceledi. Daha sonra da, "Bir dakika önce ya da sonra ne fark eder?" dedi. "Nasıl olsa bu siste buraya varmaları bir hayli zaman alır. Daha fazlasını bilmek istiyorum..."

Birdenbire cansız bedene baktı. "Kim bu?"

"Kocam," diye cevapladı kadın. Kısa bir an durdu ve ekledi. "Adı Richard Warwick. Ben de Laura Warwick."

Adam kadının yüzüne bakarken, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Sanırım otursanız iyi olur."

Laura Warwick yavaş hareketlerle bir kanepeye oturdu. Adam etrafına göz gezdirirken, "İçecek ya da başka bir şey ister misiniz?" diye sordu. "Bu bir şok olmalıydı."

"Kocamı vurdum?" Ses tonunda ürkütücü bir alay vardı. Kendine güvenini yeniden kazanmış gibiydi. Adam kadınla aynı ifadeyi yakalamaya çalışarak, "Evet, sanırım hayal edebiliyorum," dedi. "Yoksa bu bir çeşit şaka ya da oyun mu?"

"Bu bir şaka ve oyun," diye tekrarladı Laura Warwick, esrarengiz bir şekilde kanepede otururken. Kafası karışmış gibiydi. "Ama yine de şu teklif ettiğiniz içkiyi alabilirim," diye devam etti.

Adam çıkardığı şapkasını yakındaki bir sandalyeye bırakarak, tekerlekli sandalye yanındaki masa üzerindeki içki şişesinden bir bardak brendi doldurup kadına uzattı. Kadın sessizlik içinde içkisini içerken, adam söze girdi. "Sanırım artık her şeyi anlatabilirsiniz."

"Polisi arasanız daha iyi olmaz mı?" diye sordu Laura Warwick adama bakarak.

"Tamam. Ama ufak bir sohbetin bir sakıncası olmaz, öyle değil mi?" Eldivenlerini çıkarıp paltosunun cebine tıkıştırdı ve paltonun düğmelerini çözmeye başladı.

Laura Warwick'in kendine güvenli hali yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı.

"Ben..." diye söze girdi. Bir an durdu ve sonra yeniden başladı. "Siz de kimsiniz? Burada ne işiniz var? Böyle bir gecede buraya nasıl gelebildiniz?" Ve adama cevap hakkı bile tanımaksızın ayağa kalktı. Sesini yükselterek ve neredeyse bağırır bir tonda, "Hemen bana cevap verin, kimsiniz?"

İKİNCİ BöLÜM

"Elbette," diye cevap verdi adam. Elini saçlarına götürürken bir an için etrafına göz gezdirdi, sanki nereden başlayacağını bilemiyormuş gibiydi. "Adım Michael Starkwedder," dedi. "Pek olağan bir isim olmadığının farkındayım," diye ekledi ve ismini heceleyerek tekrarladı. "Bir mühendisim. Anglo-İranlı için çalışıyorum ve Basra Körfezi'nde geçirdiğim bir dönemin ardından henüz bu ülkeye dönmüş bulunuyorum." Adam durakladı. Ortadoğu'yu anımsamış gibiydi. Ayrıntıları düşünmekte tereddüt ederek omuzlarını silkti. "Birkaç günlüğüne burada Galler'deyim. Eski yerleşim yerlerini ziyaret ediyorum. Annemin ailesi burada yaşamıştı ve belki ben de buralardan küçük bir ev alabilirim, diye düşünüyordum."

Adam kafasını salladı ve gülümsedi. "Son iki, neredeyse üç saattir yolumu kaybettim. Güney Galler'in arapsaçı gibi o karmakarışık yollarında dönüp durduktan sonra, en sonunda bir hendeğe saplanıp kaldım. Şuradaki pencereden içeri bakıyordum

ki, pencere kendiliğinden açılıverdi. Ben de içeri girdim. Ve burada da karşımda bu..." Tekerlekli iskemleyi işaret ederek, üzerinde yığılmış duran cansız bedeni gösterdi.

Laura Warwick boş gözlerle adama baktı. "Birkaç sefer cama vurdunuz," diye mırıldandı.

"Evet, vurdum, ancak cevap veren olmadı."

Laura nefesini tuttu. "Evet, cevap vermedim." Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu.

Starkwedder tekerlekli sandalyedeki cesede doğru bir adım attıktan sonra kanepedeki kadına döndü. Onu konuşturabilmek için, "Dediğim gibi, cama yaklaştığımda onun tam kapalı olmadığını gördüm ve içeri girdim," dedi.

Laura elindeki brendi bardağına baktı ve sanki bir yerden aktarıyormuş gibi tekrarladı. "'Kapı açılır ve beklenmeyen misafir içeri girer.'" Hafifçe titredi.

"Bu söz çocukken beni çok ürkütür-dü. 'Beklenmeyen misafir.' Başını döndürüp kendi beklenmeyen misafirine baktı ve aniden bağırdı. "Hadi, neden polisi çağırıp buna bir son vermiyorsun?"

Starkwedder iskemledeki cansız bedene doğru yöneldi. "Henüz değil," dedi. "Belki birazdan. Söyler misiniz? Onu niçin vurdunuz?"

"Size birkaç mükemmel neden sayabilirim," diye cevap verdi Laura, yine o alaycı ses tonuyla. "Birincisi, içiyordu... çok fazla içiyordu. İkincisi zalim biriydi... tahammül edilmez bir zalim. Yıllarca ondan nefret ettim."

Starkwedder'in sert bakışlarını görünce, sinirli bir şekilde devam etti. "Ne söylememi bekliyordunuz?"

"Ondan yıllarca nefret mi ettin?" diye mırıldandı Starkwedder kendi kendine.

Düşünceli bir şekilde cesede baktı. "Fakat bu gece bir şey... özel bir şey oldu, öyle değil mi?"

"Kesinlikle haklısınız," diye cevapladı Laura. "Bu gece gerçekten de özel bir şeyler oldu. Ve böylelikle, onun yanındaki masanın üzerinde duran silahı alarak ona ateş ettim. Bu kadar kolay oldu." Ardından Starkwedder'a sabırsız bir bakış

atarak, "Hem bunları neden soruyorsun ki?" diye bağırdı. "Yapmanız gereken sadece polisi aramak. Nasıl olsa bir çıkış yolu yok." Sesi gittikçe kısılıyordu.

Starkwedder odanın diğer yanına doğru yürüyerek, "Düşündüğünüz kadar kolay değil," dedi.

"Sweden kolay olmasın?" diye sordu Laura bitkin bir sesle.

Starkwedder kadına yaklaşarak nazikçe, "Beni yapmaya zorladığınız şey o kadar kolay değil," dedi. "Siz bir kadınsınız. Hem de oldukça cazibeli bir kadın."

"Bu bir şey değiştirir mi?" diye sordu Laura sert bir şekilde adama bakarak.

Starkwedder neredeyse neşeli denebilecek bir sesle, "Teorik olarak kesinlikle hayır," dedi. "Ancak pratikte evet." Üzerindeki paltosunu çıkarıp koltuğa bıraktı ve dönerek Richard War-wick'in cansız bedenine bakmaya devam etti.

"Ah, siz kibarlıktan söz ediyorsunuz," dedi Laura isteksizce.

"Bunu neden yaptığınızı bilmek istiyorum. İsterseniz beni meraklı biri olarak değerlendirebilirsiniz," dedi Starkwedder.

Laura cevap vermeden önce kısa bir an durdu ve sonra, "Size söyledim," dedi sadece.

Starkwedder, Laura'nın kocasının cansız bedenini taşıyan tekerlekli sandalyenin etrafında yavaş yavaş yürüyerek bir daire çizdi. Ondan oldukça etkilenmiş

gibiydi. "Belki de bana yalnızca yalın gerçeklerden söz ettiniz. Ama daha fazlasını değil."

"Ve size beni buna iten en önemli dürtüden söz ettim. Nefret! Daha fazla söyleyecek bir şey yok. Zaten doğru söylediğimi nereden bileceksiniz ki?

İstediğim bir hikâyeyi uydurabilirim. Bilmeniz gereken tek şey Richard'ın zalim bir hayvan olduğu; sürekli içtiği, hayatı benim için dayanılmaz bir

hale soktuğu ve ondan nefret ettiğimdir."

"Sanırım son cümleyi sorgusuzca kabul edebilirim," dedi Starkwedder. "En azından bunu destekleyecek fazlaca kanıt var. Tekrar kanepeye yaklaşarak bakışlarını Laura'ya çevirdi. "Bu söyledikleriniz biraz zorlama, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Yıllarca ondan nefret ettiğinizi söylediniz. Neden onu terk etmediniz?

Şüphesiz bu daha kolay olurdu."

"Ben... benim kendime ait hiçbir mal varlığım yoktu," dedi Laura sesi titreyerek.

"Sevgili bayan," dedi Starkwedder. "Eğer zalimliğini, sürekli içtiğini ve diğerlerini ispatlayabilseydin, kolaylıkla boşanabilirdin ve nafaka ya da her ne deniliyorsa ondan alabilirdin." Laura'nın bir cevap vermesini bekliyordu.

Söyleyecek bir şey bulmakta zorlanan Laura ayağa kalktı, arkasını dönerek masaya doğru yürüdü ve elindeki bardağı masaya bıraktı.

"Çocuğunuz var mıydı?" diye sordu Starkwedder.

"Hayır... Tann'ya şükür, hayır," dedi Laura.

"İyi öyleyse onu neden terk etmedin?"

Laura'nın kafası karışmıştı. Yüzünü adama dönerek, "Şey..." dedi. "Şey...

görüyorsun... şimdi onun tüm parasına sahip olabileceğim."

"Ah, hayır sahip olamayacaksın," dedi Starkwedder. "İşlediğin suç karşısında kanunlar bu mirastan yararlanmana izin vermeyecektir." Laura'ya doğru bir adım daha atarak sordu. "Hiç bunu düşünmüş müydün? Gerçekte ne yapmayı planlıyordun?"

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum," dedi Laura.

"Sen aptal bir kadın değilsin," dedi Starkwedder ona bakarak. "Mirasını elde etmeyi başarsan bile, ömür boyu hapis cezasına çarptırıldıktan sonra bu herhalde pek işine yaramaz." Koltuklardan birine rahat bir şekilde yerleşirken ekledi.

"Tam o anda benim cama vurmadığımı düşünelim. Ne yapacaktın?"

"Fark eder mi?"

"Belki etmez, ama merak ediyorum. Eğer buraya gelip bu işe burnumu sokmasaydım ve elini kana bulamış bir halde seni bulmasaydım, hikâyenin devamı nasıl olacaktı? Bunun bir kaza olduğunu mu söyleyecektin? Yoksa intihar mı?"

"Bilmiyorum," diye bağırdı Laura. Son derece endişeliydi. Kanepeye geçip yüzünü Starkwedder'in göremeyeceği bir yöne çevirdi. "Hiçbir fikrim yok," diye ekledi.

"Sana söyledim. Ben... düşünecek zamanım olmadı."

"Evet," diye onayladı. "Evet, muhtemelen olmamıştır... bunun önceden tasarlanmış

bir şey olduğunu sanmıyorum. Kuşkusuz bu bir dürtüydü. Belki de neden kocanın söylediği bir sözdü. Böyle olabilir mi?"

"Bu bir şeyi değiştirmez," dedi Laura.

"Ne söyledi?" diye ısrar etti Starkwedder. "Sana söylediği neydi?"

Laura sabit bir şekilde ona bakarak, "Hiçbir şekilde kimseye söyleyemeyeceğim bir şey!" diye çıkıştı.

Starkwedder kanepeye doğru yürüdü ve Laura'nın arkasında durdu. "Mahkemede sana bu soruyu soracaklardır," diye hatırlattı.

"Cevap vermeyeceğim. Beni buna zorlayamazlar."

"Ancak avukatının bunu bilmesi gerekecek." Kanepenin üzerine doğru eğilerek, ağırbaşlı bir edayla kadına baktı ve, "Bu, birçok şeyi değiştirebilir," dedi.

Laura yüzünü ona doğru dönerek, "Görmüyor musun?" diye çıkıştı. "Anlamıyor musun? Zaten hiç umudum yok. Kendimi en kötüsüne hazırladım. Her şeyi göze aldım."

"Ne, ben şu pencereden içeri girdim diye mi? Ya girmemiş olsaydım..."

"Ama girdin," diye kesti lafını Laura.

"Evet girdim," diye onayladı. "Ve dolayısıyla artık hiçbir yol yok! Düşündüğün bu mu?"

Cevap vermedi. "Buyrun," dedi adam kadına bir sigara uzatıp, bir diğerini de kendisi için yakarken. "Şimdi biraz geriye gidelim. Uzun zamandır kocandan nefret ediyordun ve bu gece seni son noktaya getirecek bir şey söyledi. Yanında duran silahı kaptın ve..." Aniden durup, masanın üzerindeki silaha baktı. "Bir dakika. Adam neden burada yanında bir tabancayla otursun ki? Bu hiç de olağan bir durum değil."

"O, onun," dedi Laura. "Kedilere ateş etme gibi bir alışkanlığı vardı."

Starkwedder dönüp kadına baktı, şaşırmıştı. "Kedilere mi?" diye sordu.

Laura bıkkınlıkla "Evet, sanırım bazı açıklamalar yapmam gerek," dedi.

ÜÇÜNCÜ BöLÜM

Starkwedder düşünceli bir ifadeyle kadına bakıyordu. "Evet? Sizi dinliyorum,"

dedi.

Laura derin bir nefes aldı. Yüzündeki sabit ifadeyle, dosdoğru karşıya bakarak, konuşmaya başladı. "Richard avcılığa çok meraklıydı," dedi. "Onunla ilk tanıştığımız yer Kenya'ydı. O zamanlar farklı bir insandı. Ya da bana sadece iyi yönlerini göstermiş, kötülerini gizlemişti. Çok kaliteli biriymiş gibi davranmıştı, anlatabiliyor muyum? Cömertlik ve cesaret. Olağanüstü bir cesaret.

Kadınlar için son derece çekici bir erkekti."

Aniden bakışlarını Starkwedder'a yöneltti. Sanki onu ilk kez görmüş gibiydi.

Bakışlarını elindeki sigarasına çevirdi. Starkwedder çakmağıyla kadının sigarasını yaktı. "Devam et," diyerek onu cesaretlendirdi.

"Tanışmamızın üzerinden çok geçmeden evlendik. İki yıl sonra korkunç bir kaza oldu. Bir aslanın saldırısına uğradı. Sağ kurtulduğu için şanslıydı, ama o günden sonra bir daha eskisi gi-

bi olmadı. Artık sakat bir insandı. Doğru dürüst yürüyemiyordu." Arkasına yaslandı, eskisine göre rahatladığı açık bir şekilde görülüyordu. Starkwedder bir tabure alarak kadının karşısına geçti.

Laura sigaradan bir nefes çekti ve sonra üfledi. "Zorlukların insanın karakterini düzelttiğini söylerler," dedi. "Onunkini düzeltmedi. Aksine tüm kötü yönlerini kamçıladı. Kindarlık, koyu bir sa-dizm, aşırı içki. Bu evdeki herkes için hayatı çekilmez hale getirmişti. Hepimiz ona katlanmaya çalışıyorduk, çünkü sonuçta o bir yatalaktı ve bakıma ihtiyacı vardı. Şimdi bunu daha iyi görebiliyorum. İçinde bulunduğu duruma rağmen, kendisini

diğer insanlardan farklı görüyor ve sonuçlarını düşünmeden, hesaplamadan aklına geleni yapıyordu."

Ayağa kalkarak koltuğun yanındaki masada sigarasının külünü kül tablasına döktü ve devam etti. "Hayatı boyunca Ric-hard'ın yapmaktan en çok hoşlandığı şey bir şeylere ateş etmek olmuştu. Öyle ki bu eve taşındığımız ilk günden beri, her akşam, herkes yataklarına çekildikten sonra..." Tekerlekli sandalyeyi işaret ederek,"... o burada oturur ve uşağı -ya da bir başka deyişle genel işlerine bakan hizmetkârı- Angell ona brendiyle silahlarından birini getirerek yanına bırakırdı. Daha sonra kanatlı pencereleri ardına kadar açar ve Richard burada oturup dışarıyı gözlerken parıldayan bir çift kedi gözü, bir tavşan gölgesi ya

da köpek veya bu türden bir şey görmeyi beklerdi. Tabii ki son zamanlarda pek fazla tavşan kalmamıştı. Şu hastalık... adı neydi? Mik-simatoz ya da onun gibi bir şey, onların çoğunu öldürmüştü. Ancak o da buna karşılık çok sayıda kedi vurmuştu." Sigarasından bir nefes daha çekti. "Onlara gündüzleri de ateş

ederdi," dedi.

"Komşularınız hiç şikâyetçi olmadı mı?" diye sordu Starkwedder.

"Elbette ki oldular," diye cevapladı Laura oturmak üzere tek-raY-kanepeye doğru yönelirken. "Sadece birkaç senedir burada yaşadığımızı söylemiş miydim? Daha önce, Norfolk'un doğu kıyısında yaşıyorduk. Oradaki bir iki evcil hayvan da Richard'ın kurbanı olmuştu ve çok fazla şikâyet almıştık. Buraya gelmemizin asıl nedeni de buydu. Bu evin çevresi boş. Tek komşumuz en az bir mil ötede oturuyor ve civarda bol sayıda sincap, kuş ve vahşi kedi var."

Bir an için durdu ve sonra devam etti. "Norfolk'ta yaşadığımız asıl sorun, kasaba meclisine para toplamak üzere evimize gelen bir kadın yüzünden olmuştu.

Yaptığı görüşmeden sonra arabasına doğru giden kadına, Richard gelişgüzel nişan alarak, kurşun yağdırdı. Sonra da yabani bir tavşan gibi kaçtığını söyledi. Bize bunu anlatırken ise kahkahalara boğulmuştu. Kaçarken kadının arkasından seslenip, yağlı kalçalarının jöle gibi titrediğini söylemişti. Kadın, polise gidip bu olanları anlattığında korkunç bir patırtı kopmuştu."

"Bunu tahmin edebiliyorum," demekle yetindi Starkwedder.

"Fakat tabii ki Richard bu durumu örtbas etmeyi başardı," dedi Laura. "Tüm silahları ruhsatlıydı ve polise bunlarla yalnızca tavşanları vurduğunu söyledi.

Zavallı Bayan Butterfield'ın da kendisine ateş edildiği gibi kuruntuları olan sinirli bir kaçık olduğunu ve kendisinin de böyle bir şeye asla kalkışmayacağına yemin etmişti. Richard'ın müthiş bir ikna kabiliyeti vardı. Polisin ona inanması o kadar zor olmamıştı."

Starkwedder oturduğu tabureden ayağa kalktı ve Richard Warwick'in cansız bedenine doğru yürüdü. "Sanırım kocanızın oldukça ucuz bir espri anlayışı varmış," derken bir yandan da nahoş bir bakışla cesedi süzdü. Tekerlekli sandalyenin yanındaki masaya baktı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum," diye devam etti. "Demek yanı başında silah bulundurması her gece yaptığı bir rutindi.

Ancak bu gece herhangi bir şeyi vurmayı planladığını hiç sanmıyorum. Böyle bir siste?"

"O, her zaman için orada bir silah bulundururdu," diye cevapladı Laura. "Her gece. Bir çocuğun oyuncağı gibi. Bazen duvara bile ateş ederdi. Kurşun deliklerinden şekiller oluştururdu. Bakmak isterseniz, işte orada." Kanatlı pencereyi işaret etti. "Orada perdenin arkasında solda aşağıda."

Starkwedder o yöne ilerleyerek perdeyi sol tarafa doğru aralayınca duvardaki kurşun deliklerinin oluşturduğu şekiller ortaya çıktı. "İnanılmaz! Duvara kurşun delikleriyle kendi isminin başharflerini yazmış R.W." Perdeyi bıraktı ve Laura'ya döndü. "Hım, evet. itiraf etmeliyim ki, iyi nişancıymış. Sanırım birlikte yaşamak için oldukça ürkütücü bir adamdı."

"Öyleydi," dedi Laura keskin bir sesle. Neredeyse histerik bir coşkuyla, oturduğu kanepeden fırladı ve davetsiz misafirinin yanına yaklaştı. "Tüm bunlar hakkında sürekli konuşup duracak mıyız?" diye sordu öfkeyle. "Önemli olan sonuçta ne olduğu, öyle değil mi? Polisi aramanız gerektiğinin hâlâ farkında değil misiniz? Başka bir seçeneğiniz yok. Şu anda yapabileceğiniz tek şeyin, bu olduğunu göremiyor musunuz? Yoksa bunu benim yapmamı mı istiyorsunuz?

İstediğiniz bu mu? Tamam, o zaman yapacağım!"

Hızla telefona doğru ilerledi, ancak Starkwedder arkasından yetişti ve elini kadının ahizeye uzanmış elinin üstüne koydu. "ÖnceJbiraz konuşmamız gerekiyor."

"Zaten konuşuyorduk," dedi Laura. "Her neyse artık konuşacak hiçbir şey kalmadı."

"Evet, kaldı," diye ısrar etti adam. "Bunu söyleme cesareti gösterdiğim için belki de aptalın biriyim, ama sanırım bir çıkış yolu bulabiliriz."

"Çıkış yolu mu? Benim için mi?" diye sordu Laura. Pek inanmış gibi gözükmüyordu.

"Evet. Senin için." Kadından bir adım uzaklaştı ve sonra durup yüzünü tekrar kadına döndü. "Ne kadar cesaretin var?" diye sordu. "Gerektiğinde yalan söyleyebilir misin? Ve bunu yaparken ikna edici olmayı başarabilir misin?"

Laura bakışlarını ona çevirdi ve sadece, "Sen delisin," dedi.

"Belki de," diyerek onayladı Starkwedder.

"Sen ne yaptığını bilmiyorsun."

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Gerçekler üzerinde ufak düzeltmeler yapacağım."

"Peki, ama neden?" diye sordu Laura. "Neden?"

Starkwedder cevap vermeden önce bir an için kadına baktı, sonra, "Evet, neden?"

diye tekrarladı. Yavaşça ve ihtiyatlı bir şekilde konuşarak, "Basit nedenlerden dolayı sanırım. Öncelikle son derece çekici bir kadın olduğun için, hayatının en güzel yıllarını hapishanede geçireceğini düşünmek pek hoşuma gitmiyor. Ayrıca bu en iyi olasılık. Boynuna geçirilen ilmiğin ucunda sallanırken, ölmeden önceki son saniyeleri düşünmeyi aklıma bile ge-

tirmek istemiyorum. Kocan bir yatalaktı. Kışkırtıcı nedenler olarak öne süreceğin her kanıt sadece birer iddia olmaktan öteye geçemeyecektir. Hatta söylemekten şiddetle kaçındığın o cümle bile. Bu yüzden öyle görünüyor ki, jüri seni suçlu bulacaktır."

"Beni tanımıyorsun bile," dedi Laura sabit bir şekilde bakarak. "Sana söylediklerimin tümü yalan olabilir."

"Olabilir. Belki de ben enayinin biriyim, ama sana inanıyorum."

Laura uzaklara doğru baktı. Sonra da adamın arkasındaki tabureye oturdu. Kısa bir sessizlik oldu. Yüzünü ona doğru dönerken, gözlerinde ilk kez bir

ümit ışığı vardı. Şuursuz bir şekilde başını sallayarak, "Evet," dedi. "Mecbur kalırsam yalan söyleyebilirim."

"Güzel," diye bağırdı Starkwedder büyük bir kararlılıkla. "Şimdi daha hızlı anlat." Tekerlekli sandalyenin yanındaki masaya giderek, sigarasının külünü kül tablasına döktü. "Öncelikle bana bu evde tam olarak kimlerin bulunduğunu söyle?

Burada kimler yaşıyor?"

Bir anlık bir tereddütün ardından, neredeyse mekanik bir sesle konuşmaya başladı. "Richard'ın annesi ve Benny. Gerçek adı Bayan Bennett, fakat biz onu Benny diye çağırırız, bir tür kâhya, aynı zamanda da sekreterdir. Eski bir hemşire. Yıllardır yanımızda ve kendisini Richard'a adamıştır. Sonra Angell var.

Sanırım ondan söz etmiştim. Hastabakıcı ve de iyi bir uşak. Genelde daha çok Richard'la ilgilenirdi."

"Aynı zamanda evde yaşayan başka hizmetkârlar da bulunuyor mu?"

"Hayır, evde yaşayan başka hizmetkâr yok, sadece gündüzleri gelenler var. Oh, neredeyse unutuyordum. Tabii ki, bir de Jan var."

"Jan mı?" diye sordu Starkwedder keskin bir şekilde. "Jan da kim?"

Laura cevap vermeden önce mahcup bir şekilde adama baktı. Daha sonra derin bir nefes alarak, "Richard'ın genç üvey kardeşi," dedi. "O... o da bizimle birlikte yaşıyor."

Starkwedder kadının oturduğu tabureye doğru ilerledi. "Her şey şimdi daha da netleşiyor," diye vurguladı. "Jan hakkında bana söylemek istemediğin bir şeyler mi var?"

Bir anlık kararsızlığın ardından, Laura savunmaya geçmiş bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Jan benim için her şeydir. O çok değerli ve tatlıdır. Ancak diğer insanlar gibi değildir. Demek istediğim o insanların özürlü olarak adlandırdığı kişilerden."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Starkwedder şefkatle. "Ona çok düşkünsünüz, öyle değil mi?"

"Evet," diye onayladı Laura. "Evet, ona çok düşkünüm. İşte Richard'ı terk edip gidemememin asıl nedeni de budur. Jan yüzünden anlıyor musunuz? Eğer Richard kendi hayatını yeniden kuracak olsa Jan'ı da bakımevine gönderirdi. Zihinsel özürlüler için bir bakımevine."

Starkwedder, Richard Warwick'e bakarak etrafında ağır ağır bir tur attı. Sonra da, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Sizi bununla mı tehdit ediyordu? Yani onu terk ettiğiniz takdirde çocuğu bakımevine yollamakla?"

"Evet," diye cevapladı Laura. "Eğer... eğer kendimi ve Jan'ı geçindirebilecek kadar para kazanabileceğime inansaydım bel-

ki de bunu yapmazdım. Ve aynı zamanda da Richard çocuğun kanuni vârisiydi."

"Richard ona karşı şefkatli miydi?" diye sordu Starkwedder.

"Kimi zamanlar," diye cevapladı Laura.

"Ya diğer zamanlarda?"

"O... o sıkça Jan'ı göndermekten söz ederdi," dedi Laura. "Jan'a, 'Sana son derece şefkatli davranacaklar, oğlum. Orada iyi bakılacaksın. Hem Laura'da senede bir iki kez seni görmeye gelecek,' demişti. Jan çok korkmuş, dehşete kapılmıştı. O zalim adam, yalvaran, kekeleyen ve titreyen Jan'ı karşısına

alarak, başını sandalyesine dayadı ve kükreyen kahkahalar atmaya başlamıştı."

"Anlıyorum," dedi Starkwedder düşünceli bir şekilde. "Anlıyorum."

Laura hızla ayağa kalkarak koltuğun yanındaki masaya yaklaşıp elindeki sigarayı kül tablasında söndürdü. "Bana inanmak zorunda değilsin," diye çıkıştı.

"Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmak zorunda değilsin. Emin olabileceğin tek şey bunların hepsini uyduruyor olabileceğimdir."

"Sana söyledim. Riske atılıyorum," diye cevapladı Starkwedder. "Tamam, gelelim şu Bennett'a, yoksa Benny miydi? Zeki midir? Yani kafası çalışır mı?"

"Çok yetenekli ve uyanık bir kadındır."

Starkwedder birden parmaklarını şıklattı. "Nasıl oldu da bu gece evde hiç kimse silah sesini duymadı?"

"Şey, Richard'ın annesi oldukça yaşlı ve neredeyse sağır," diye cevapladî Laura.

"Benny'nin odası evin ta öbür tarafında ve

AngelTIn dairesi de bir ara kapısıyia evden ayrılıyor. Jan bunun üstündeki odada uyuyor. Ancak o da çok erken yatar ve uykusu çok ağırdır."

"Bu bizim için çok büyük bir şans," dedi adam sevinçle.

Laura biraz şaşkın gibiydi. "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Düşündüğünüz şey buna bir intihar havası vermek mi?"

Adam yeniden dönüp cesede baktı. "Yo," dedi başını iki yana sallayarak.

"Korkarım intihar gibi gösterilebilecek hiçbir ihtimal yok." Tekerlekli sandalyeye doğru yaklaşarak Richard War-wick'in kafasına bir süre baktıktan sonra, "Sanırım sağ elini kullanıyordu öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Laura.

"Evet, bende böyle olmasından korkmuştum. Bu durumda kendisini bu açıdan vurmuş

olmasına imkân yok," diye açıkladı Warwick'in sol şakağını göstererek. "Ayrıca parmaklarında da bir barut kalıntısı yok!" Birkaç saniye düşündükten sonra ekledi. "Hayır, silah kesinlikle belirli bir mesafeden ateşlenmiş, intihar olması imkânsız." Devam etmeden önce tekrar durakladı. "Ancak elbette bir kaza olmuş olabilir. Her şeye rağmen bu olabilir."

Uzun bir süre durduktan sonra kafasında bir senaryo canlandırmaya başladı.

"Diyelim ki ben buraya geldim. Gerçekte olduğu gibi. Şu camdan içeriye bakıyordum." Kanatlı pencerelere doğru yürüdü ve camdan içeri girmesini canlandırarak gösterdi. "Richard benim bir hırsız olduğumu sandı ve rastgele ateş etti. Bu, sözünü ettiğiniz Richard'ın saçmalıklarından biri olabilir. Ve sonra ben ona yaklaştım." Starkwedder tekerlekli sandalyedeki adama yanaştı.

"Silahı bir hamleyle elinden aldım."

Laura telaşla sözünü kesti. "Evet, bu mücadelede silahı ateş almış olmalı."

"Evet," diye onayladı Starkwedder. Ancak çabucak sözünü düzeltti. "Yo, hayır bu işlemez. Polis silahın bu kadar yakın bir mesafeden ateşlenmediğini hemen tespit eder." Tekrar düşünmek için birkaç saniye durdu, sonra devam etti. "Tamam silahı alıp ondan uzaklaştığımı

düşünelim." Başını salladı ve düş kırıklığı ile kollarını iki yana bıraktı. "Yo, bu inandırıcı değil. Eğer silahı alıp

uzaklaştıysam neden bu kahrolası herife ateş edeyim ki? Yo, hayır. Korkarım bu çok şüpheli durur."

"Tamam," diye karar verdi. "Bunun bir cinayet olduğunu kabul edelim. Sade ve basit... ancak dışardan bir katilin işlediği bir cinayet. Bilinmeyen kişi veya kişilerce işlenen." Kanatlı pencerelere doğru ilerledi. Yeniden perdeyi araladı.

Sanki ilham alıyormuş gibiydi.

"Belki de gerçek bir hırsız?" diye öneride bulundu Laura.

Starkwedder bir an düşündükten sonra, "Şey, bir hırsız sanırım pek inandırıcı olmaz," dedi. "Bir düşmana ne dersin? Belki biraz melodramatik duruyor, ama kocan anlattıkların doğrultusunda düşmanı olabilecek biri. Doğru değil mi?"

"Şey, evet," diye cevapladı Laura. "Sanırım Richard'ın düşmanları olabilirdi, ama..."

"Şu an 'ama'larla kaybedecek vaktimiz yok," diyerek sözünü kesti Starkwedder elindeki sigarasının külünü, tekerlekli sandalyenin yanındaki masada duran kül tablasına döküp, kanepede oturan kadının yanına dönerken. "Richard'ın düşmanları hakkında bildiğin her şeyi anlat bana. Bir numarada rastgele ateş

açtığı, hani şu titreyen kalçalı kadın var, sanırım. Ama o da bir katile benzemiyordu kuşkusuz. Her neyse hâlâ Norfolk'ta yaşadığını hayal edelim, ama kocanı haklamak için günübirlik gelip, sonra geri dönmüş olması pek inandırıcı olmaz. Neyse başka kişiler var mı?" diye sordu aceleyle. "Ona karşı kin besleyen başka kimler var?"

Laura endişeyle ona baktı. Ayağa kalkıp, biraz ilerledi ve ceketinin düğmelerini çözmeye başladı. "Şey..." dedi dikkatle. "Bir bahçıvan vardı, yaklaşık bir yıl önce. Richard onu defetti ve referans da vermedi. Adam buna çok bozulmuştu ve bunun için bizi defalarca tehdit etti."

"Kim bu?" diye sordu Starkwedder. "Yakında mı oturuyor?"

"Evet," diye cevapladı Laura. "Llanfechan'dan gelmişti. Orası buradan yaklaşık dört mil uzakta." Ceketini çıkardı ve kanepenin kollarından birine astı.

"Bahçıvanınızın bu işi yaptığını savunmak pek akla yatkın gelmiyor," dedi Starkwedder kaşlarını çatarak. "Bahse girerim, o sırada evinde olduğuna dair iyi bir kanıtı vardır. Hem başka bir yerde bulunduğunu karısı dışında kanıtlayamasa da, zavallı masum bir adamın yapmadığı bir şey yüzünden hüküm giymesine sebep olmak istemem. Hayır, bu doğru olmaz. Aradığımız geçmişten bir düşman. Öyle ki izini sürmek o kadar kolay olmasın."

Laura yavaşça odanın etrafında gezinmeye başladı, düşünmeye çalışıyordu.

Starkwedder konuşmaya devam etti. "Örneğin Richard'ın aslanların, kaplanların peşinde koştuğu günlerden biri. Kenya, Güney Afrika ya da Hindistan'dan birisi?

Polisin kolay kolay iz süremeyeceği yerlerden."

"Düşünmeyi başarabilsem," dedi Laura ümitsiz bir sesle. "Hatırlayabilsem. O

zamanlar Richard'ın anlattığı o hikâyelerden birini bir hatırlayabilsem."

"Öyle olsa bile elimizde elle tutulur herhangi bir kanıt bulunmayacak," diye homurdandı Starkwedder. "Bahçede düşürülmüş bir Sih türbanı, Mau Mau bıçağı ya da zehirli bir ok, bunun gibi bir şey." Elleriyle başının iki yanını bastırarak düşüncelerini bir araya getirmeye çalıştı. "Bunların hiçbiri olmaz," dedi en sonunda. "Bizim aradığımız Richard'a karşı kin duyan, onun tarafından kıçına tekmeyi yemiş birisi." Laura'ya yanaşıp onu teşvik etmeye çalıştı. "Düşünsene.

Düşün. Düşün!"

"Ben... hiçbir şey düşünemiyorum," diye cevap verdi Laura. Sesi umutsuzluktan dolayı güçlükle çıkıyordu.

"Bana kocanın nasıl bir insan olduğundan söz ettin. Kuşkusuz insanlarla arasında geçmiş olumsuz bir şeyler geçmiş olmalı. Hadi, kendini biraz zorla, bir şeyler olmalı."

Laura odanın içinde dolaşıp duruyor, ümitsizce hatırlamaya çalışıyordu.

"Tehditte bulunan birileri. Belki de gerekli zamanlarda kendilerini savunanlar,"

diyerek yüreklendirmeye çalışıyordu Starkwedder.

Laura gezinmeyi kesti ve yüzünü Starkwedder'a döndü. "Böyle birisi vardı. Evet, şimdi hatırladım." Yavaş yavaş konuşmasına devam etti. "Richard'ın çocuğunu ezdiği bir adam vardı."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Starkwedder bakışlarını Laura'ya çevirdi. "Richard bir çocuğu mu ezdi?" diye sordu heyecanla. "Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık iki yıl önce. Norfolk'ta yaşarken. O zamanlar çocuğun babası ciddi tehditlerde bulunmuştu."

Starkwedder tabureye oturdu. "Bu makul bir neden gibi gözüküyor. Her neyse hatırladığın her şeyi anlat."

Laura bir an düşündü ve sonra konuşmaya başladı. "Richard, Cramer'den dönüyordu.

Her zamanki gibi çok içkiliydi. Yaklaşık saatte altmış mil hızla, zikzaklar çizerek küçük bir köye dalmış ve küçük bir erkek çocuğa... çarpmış ve çocuk anında ölmüş."

"Sen kocanın özürlü olmasına rağmen, araba kullanabildiğini mi söylüyorsun?"

"Evet, kullanabiliyordu. Kendisi için özel olarak yapılmış, kontrol paneli olan bir araba. Bu aracı kullanabiliyordu."

"Anlıyorum," dedi Starkwedder. "Sonra ne oldu? Kuşkusuz polis onu gözaltına alıp sorguya çekti, öyle değil mi?"

"Evet, tabii ki bir soruşturma olmuştu." Sesinde acı bir ton vardı. "Ama Richard tamamıyla temize çıktı."

"Hiç tanık yok muydu?" diye sordu Starkwedder.

"Şey..." diye cevapladı Laura. "Çocuğun babası vardı. Olay sırasında yanındaydı.

Olanları gördü. Bir de, Hemşire Warbur-ton... O da arabada Richard'la birlikteydi. Tabii ki şahitlik etti. Onun söylediğine göre, araba saatte otuz milin altında gidiyordu ve Richard da sadece bir bardak seri içmişti.

Söylediğine göre kaza kaçınılmaz bir şekilde gerçekleşmişti. Küçük çocuk aniden arabanın önüne fırlamıştı. Kadınının söylediğine inandılar, arabanın son derece hızlı bir şekilde yalpalayarak üzerlerine geldiğini söyleyen çocuğun babasına değil. Zavallı adamı çok iyi anlıyorum. Duygularını ifade

edememişti." Laura koltuğa geçti ve ekledi. "Anlıyorsun değil mi? Herkes Hemşire Warburton'a inandı. O bir dürüstlük timsali gibiydi, doğruluk, güvenilirlik, anlaşılır-lık, açıklık ve tüm iyi özellikleri temsil ediyordu."

"Sen o arabada değildin, öyle değil mi?" diye sordu Starkwedder.

"Hayır, değildim," diye cevapladı Laura. "Evdeydim!"

"Öyleyse hemşirenin söylediklerinin doğru olmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü tüm bunları açık bir şekilde Richard'la kararlaştırmışlardı," dedi acı bir şekilde. "İfade verdikten sonra eve geldiklerinde konuştuklarını çok net hatırlıyorum. O dedi ki, 'Bravo Warbie, harika bir şovdu. Beni kesinlikle hapis cezasından kurtardın.' Kadın da, 'Bunu hakketmemiştin... Ama yine de çok hızlı gittiğin için zavallı çocuğun ölümüne yol açtığını unutma, bun-

dan utanç duymalısın,' demişti. Ve Richard da, 'Aman boş ver. Sana bedelini ödedim. Bu karmaşık dünyada bir velet fazla ya da eksik ne fark eder. Tüm bu saçmalıklardan kurtuldu işte. Seni temin ederim uykularımı etkilemeyecek,'

demişti."

Starkwedder oturduğu tabureden kalkar gibi yaparak omzunun üzerinden Richard Warwick'in cansız bedenine bir bakış attı. Soğuk bir şekilde, "Kocan hakkında duyduklarım karşısında, onun cinayete değil, adil bir cezaya çarptırıldığını düşünme isteğim daha da artıyor," dedi. Laura'ya yaklaşarak devam etti. "Şimdi öyleyse şu adama, çocuğunu kaybeden adama gelelim. Adı ne?"

"Bir İskoç ismi sanıyorum," diye cevapladı Laura. "Mac... Mac bir şey...

MacLeod? Mac-Crae? Hatırlayamıyorum."

"Hatırlamaya çalışmalısın," diye ısrar etti Starkwedder. "Hadi, hatırlamalısın.

Hâlâ Norfolk'ta mı yaşıyor?"

"Yo, hayır," dedi Laura. "Sadece bir ziyaret için buraya gelmişti. Sanırım karısının akrabalarına. Onların Kanada'dan geldiğini hatırlar gibiyim."

"Kanada... buraya çok uzak bir yer," dedi Starkwedder. "İzini bulmak çok uzun sürer." Düşünceli bir halde kanepeye doğru yürüdü. "Evet, sanırım bu seçenek dikkate değer. Fakat yalvarırım adamın adını hatırlamaya çalış." Sonra koltuğun koluna bırakmış olduğu paltosuna doğru ilerledi. Paltosunun cebinden eldivenlerini çıkarıp giydi. Sonra sağına soluna bakınarak, "Buralarda gazete var mı?" diye sordu.

"Gazete mi?"

"Bugünkü değil. Dünkü ya da bir gün öncesine ait olursa daha iyi olur."

Laura oturduğu yerden kalkarak koltuğun arkasındaki bardakların bulunduğu büfeye yöneldi. "Şuradaki dolapta birkaç eski gazete olmalı. Ateş yakmak için onları orada tutardık."

Starkwedder da onun yanına giderek büfede gazete bulunup bulunmadığına baktı.

Buldukları gazetelerin tarihlerini kontrol etti ve, "Bu iyi, tam aradığım şey,"

diyerek büfenin kapağını kapadı. Gazeteyi masanın üzerine koyarak masanın çekmecelerinden birinden bir makas bulup çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Laura.

"Kanıt üretiyoruz," diye cevap verdi, elindeki makası açıp kapayarak kadına gösterirken.

Laura kuşku içersinde ona baktı. "Ama bir düşünün, ya polis adamı bulmayı başarırsa," diye sordu. "O zaman ne olur?"

Starkwedder gözlerinde bir pırıltıyla ona baktı. "Eğer hâlâ Kanada'da yaşıyorsa, bunu yapmaları biraz vakit alacaktır," dedi derin bir nefes çekerek. "Ve eminim ona ulaşmayı başarsalar da, olay gecesi başka bir yerde olduğunu ispatlayacak tanıkları vardır. En azından birkaç bin mil uzakta olması bile yeterince ikna edici zaten. Ve aradan geçen onca zaman sonrasında burada neler olup bittiğini yeniden gözden geçirmek için çok geç kalınmış olacak. Neyse, yapabileceğimizin en iyisi bu. Tüm bunlar olup biterken en azından derin bir nefes alacak bir fırsatımız olur."

Laura endişeli bir şekilde ona bakarak, "Bundan hoşlanmadım," dedi.

Starkwedder çileden çıkmış bir haldeydi. "Her şeyi senin için yapıyorum. Bu kadar titiz olman gerekmiyor. Sadece şu adamın adını hatırla yeter."

"Hatırlayamıyorum. Söyledim ya. Hatırlayamıyorum."

"MacDougalI olabilir belki? Ya da Mackintosh, ha?"

Laura ondan birkaç adım uzaklaşarak, elleriyle kulaklarını tıkadı ve, "Kes şunu," diye bağırdı. "Daha da zorlaştırıyorsun. Artık Mac olup olmadığından bile emin değilim."

"Tamam, hatırlayamıyorsan, hatırlayamıyorsundur," diye geri çekildi Starkwedder.

"İsim olmadan bir şeyler yapmamız gerekiyor. Tarih ya da herhangi işe yarar bir şey de hatırlamıyor-sundur, herhalde?"

"Tarihi söyleyebilirim," dedi Laura. "Mayısın on beşiydi."

"Böyle bir şeyi nasıl hatırlayabiliyorsun?" diye sordu Starkwedder şaşırarak.

Cevap verirken Laura'nın sesi tatsızdı. "Çünkü benim doğum günümdü."

"Anlıyorum. Tamam. İyi, bu küçük bir sorunu çözüyor. Şanslıyız, çünkü elimdeki bu gazete de ayın on beşine ait." Gazetedeki tarihi dikkatle kesti.

Yanına gidip adamın omzunun üzerinden masada ne yaptığını izleyen Laura, tarihin mayıs değil, on beş kasıma ait olduğunu gördü. "Evet," dedi Starkwedder. "En önemlisi sayılardı. Şimdi gelelim harflere. Mayıs çok uzun değil. Ah, evet işte bir M, şimdi de bir A bulalım ve diğer harfleri de!"

"Söyler misin, ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu Laura.

Starkwedder masada sandalyesine otururken yalnızca, "Yapıştırıcı var mı?" diye sordu.

Laura masanın çekmecelerinden birinden yapıştırıcı alacaktı ki, Starkwedder onu durdurdu. "Yo, dokunma. Üzerinde

parmakizinin kalmasını istemeyiz." Yapıştırıcıyı eldivenli eliyle tuttu ve kapağını çıkardı. Kendi kendisine, "Bir derste nasıl suçlu olunur?" diye

mırıldandı. "Ve işte bir kalıp yazı kâğıdı. Tüm İngiliz adalarında satılan türden." Masanın gözlerinden bir not kâğıdı alarak, harfleri ve kelimeleri üzerine yapıştırmaya başladı. "Mayıs. M... A... Bir Y? Hah, işte. I ve S. Tamam.

Eldivenlerle biraz zor oluyor, ama bunları kullanmak zorundayım. 'On beş Mayıs.

Bedeli ödendi.' Ödendi kelimesi tam yapışmadı." Onu tekrar yerine yapıştırdı.

"İşte oldu. Nasıl buldun?"

Kâğıdı havaya kaldırıp gösterdikten sonra elindekiyle Richard Warwick'in cesedinin durduğu tekerlekli sandalyenin yanına gitti. "Bunu tam buraya ceketinin cebine iliştireceğiz." Tam cesede doğru eğildiğinde yerde küçük bir çakmağı fark etti. "Hey, merhaba. Bu da nedir?"

Laura ani bir çığlık attı ve Starkwedder'dan önce çakmağı kapabilmek için bir hamle yaptı. Ancak Starkwedder onu çoktan ele geçirmiş incelemeye başlamıştı bile. "Onu bana ver," diye haykırdı Laura, çok heyecanlanmıştı. "Onu bana ver!"

Starkwedder bu kadar tepki vermesine şaşırarak çakmağı kadına uzattı.

"O... o benim çakmağım," diye gereksiz yere açıklamaya girişti Laura.

"Tamam, o senin çakmağın, o kadar üzülmene gerek yok. Sinirlerine hâkimsin, olabilirsin değil mi?"

Kadın ondan uzaklaşarak kanepeye doğru ilerledi. Bir yandan da Starkwedder'in görmemesi için çabalayarak parmakizle-rini silmeye çalışıyormuşçasına çakmağı eteğiyle ovuşturuyor-

du. "Elbette olabilirim," dedi kendinden emin bir edayla arkasını dönmeksizin.

Starkwedder gazete mesajını cesedin ceketinin göğüs cebi altına yerleştirdikten sonra, masaya dönüp yapıştırıcıyı kapattı. Eldivenlerini çıkarıp mendilini alırken Laura'ya baktı. "İşte bu kadar!" dedi. "Artık hazırız. Az önce içki içtiğin bardak nerede?"

Laura bardağı az önce bıraktığı yerden aldı ve Starkwed-der'a doğru yaklaştı.

Starkwedder bardağın üzerindeki parma-kizlerini silmek üzereydi ki, "Yo," diye mırıldandı. "Hayır, bu aptallık olur."

"Neden?" diye sordu Laura.

"Çünkü parmakizleri bulunmalı," diye açıkladı. "Hem bardak, hem de sürahide en azından şu hizmetkâr adamla kocanın-kiler kalmalı. Hiçbir parmakizi bulunmaması polisi mutlaka şüphelendirir. Şu halde kendiminkileri açıklayacak makul bir neden bulmalıyım," diye ekledi. "Suç işlemek hiç de o kadar kolay değilmiş, öyle değil mi?"

"Ah, hayır, kendini bu işe karıştıramazsın. Senden şüphelenebilirler," diye bağırdı Laura.

"Şüphe duyulmasının ötesinde, ben son derece güvenilir bir kişiyim. Ve bu olaya çoktan bulaştım bile. Ama merak etme, suçum sadece yalancı tanıklık ve yanlış

yönlendirme. Bana karşı yöneltebilecekleri tek suçlama bu. Tabii, eğer sen üzerine düşen kısmını tam olarak yerine getiremezsen."

Laura korku içinde sırtı adama dönük olarak tabureye oturdu. Adam yüz yüze gelmek için etrafından dolanıp kadının önüne geçti. "Öyleyse şimdi hazır mısın?"

"Ne için hazır mıyım?" diye sordu Laura.

"Hadi benimle işbirliği yapmalısın," diye zorladı Starkwed-der.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi Laura bıkkın bir sesle. "Ben... ben düşünemiyorum."

"Düşünmek zorunda değilsin," dedi Starkwedder. "Sadece talimatlarıma uy yeter.

Şimdi, bu evde hiç büyük ocak ya da fırın var mı?"

Fırın mı, diye düşündü Laura. "Şey... sıcak su ısıtmak için kazan var!

"İyi," dedi. Masaya gidip gazeteyi aldı. Kesilen artık parçaları içine doldurarak gazeteyi top haline getirdi ve Laura'ya dönerek gazete topağını ona uzattı. "Şimdi," diye talimat vermeye başladı. "Yapman gereken ilk şey mutfağa gidip bunu kazanın içine atman. Sonra yukarı çık, kıyafetlerini çıkar ve gecelik, pijama, sabahlık ya da her neyse o türden bir kıyafet giyin." Durdu.

"Aspirin kullanır mısın?"

Laura şaşkın bir şekilde, "Evet," diye cevapladı.

Konuşurken bir yandan düşünüp, bir yandan da plan yapıyor gibi gözüken Starkwedder devam etti. "Tamam, odandaki sürahiyi lavaboya boşalt ve sonra annenin ya da bayan, neydi o? Bennett mıydı? İşte onlardan birinin yanına git ve başının ağrıdığını, aspirine ihtiyacın olduğunu söyle." Ve yanlarındayken kapıyı açık bırak, ki silah sesi duyulabilsin. Bunu sen de duyacaksın."

"Hangi silah sesi?" diye sordu Laura bakışlarını adama dikerek.

Starkwedder cevap vermeden tekerlekli sandalyenin yanına gidip silahı eline aldı. "Evet, evet," diye mırıldandı. "Bunu ben yapacağım." Silahı kontrol etti.

"Hımm, yurtdışında üretilmiş gibi gözüküyor. Savaş hatırası öyle değil mi?"

Laura oturduğu iskemleden kalktı. "Bilmiyorum," dedi. "Ric-hard'ın bir sürü yabancı yapımı silahı vardı."

Starkwedder silahı elinde tutarken, sessizce, "Bunun ruhsatlı olup olmadığını merak ediyorum," dedi.

Laura kanepeye oturdu. "Richard'ın bir izin belgesi vardı. Eğer kastettiğiniz buysa. Koleksiyon için bir izin," dedi.

"Evet. Bunu tahmin ederim. Ancak bu silahların tümünün kendi adına kayıtlı olduğu anlamına gelmez. Genellikle bu tip resmi kayıtları takip etmek insanların canını sıkar. Bunu tam olarak bilebilecek birisi var mı?"

"Angell bilebilir," dedi Laura. "Bu önemli mi?"

Starkwedder cevap verirken, bir yandan da odanın içinde gezinmeye başladı.

"Tamam tasarladığımıza göre, ölen çocuğun babası Mac... adı her neyse, gözünü kan bürümüş, intikam hisleriyle, hışım içersinde buraya geldiğinde muhtemelen kendi silahını da yanında getirmeyi ihmal etmezdi. Ancak yine de bu durumu biraz makul bir şekle sokabiliriz. Buraya gelen adam, her kimse içeri dalar. Richard yarı uyur vaziyette silahını kapmaya çalışır. Diğer adam atak yaparak silahını onun elinden çekip alır ve ateş eder. O kadar da inandırıcı değil biliyorum. Ama imkânsız da değil. Her zaman risk vardır. İçinde bulunduğumuz durumda bu kaçınılmaz."

Silahını tekerlekli sandalyenin yanındaki masaya bıraktı ve kadına yaklaştı.

"Öyleyse şimdi," diye devam etti. "Her şeyi dü-

şündük mü? Umarım düşünmüşüzdür. Onun yaklaşık on beş ya da yirmi dakika önce vurulduğunu düşünürsek, polis buraya gelene kadar aradaki bu zaman farkının anlaşılmayacağını ümit ediyorum. Bu siste buraya varmaları vakit alacaktır."

Sonra kanatlı pencerelere doğru ilerledi, perdeyi kaldırıp duvardaki deliklere baktı ve, "R.W. çok hoş. Biraz sonra buna bir noktada ben

koyacağım," dedi.

Perdeyi yerine bırakıp, tekrar kadına yaklaştı. "Silah sesini duyduğun zaman,"

dedi. "Yapman gereken herkesi uyandırmak ve Bayan Bennett'ı ya da toplayabileceğin herkesi buraya getirmek. Ve anlatacağın hikâye de şu: Hiçbir şey bilmiyorsun. Yatağa yatmış, uyumaya çalışırken ancak korkunç bir baş ağrısı tuttuğundan aspirin aramaya çıkmıştın. Tüm bildiğin bu. Anlıyor musun?"

Laura başıyla onayladı.

"Güzel," dedi Starkwedder "Gerisini bana bırak. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet, sanırım," diye fısıldadı Laura.

"Öyleyse şimdi git ve işini yap," diye emir verdi adam.

Laura tereddüt etti. "Sen... sen bunu yapmak zorunda değilsin," diyerek onu ikna etmeye çalıştı.

"Bunu senin için yaptığımı düşünmemelisin," diye ısrar etti Starkwedder.

"Herkesin kendine göre bir tarzı vardır. Bunu nasıl isimlendirirsin bilemiyorum, ama sanırım bu bir çeşit... eğlence ve oyun. Kocanı vurman senin oyunun ve eğlencendi. Şimdi de ben biraz eğleniyorum. Şöyle düşünebilirsin, gerçek hayatta bir dedektiflik hikâyesi yaşayabilmek daima içimde kalmış bir istekti."

Tebessümüyle birleştirdiği ikna edici bakışını Laura'ya yöneltti. "Şimdi, sana söylediğimi yapabilecek misin?"

"Evet."

"Güzel, şu an saat kaçı gösteriyor?"

Laura cep saatini ona gösterdi ve Starkwedder da kendisi-ninkini ona göre kurdu.

"Tam on dakika sonra," dedi adam saate bakarak. "Sana üç dört dakika veriyorum.

Mutfağa gidip şu kâğıtları kazana atmak, yukarı çıkmak, üzerindekileri çıkarıp yatak kıyafetlerini giymek ve Bayan Bernett ya da her kimse onun yanına gitmek için. Bunu yapabileceğine inanıyor musun, Laura?"

Laura başıyla onayladı.

"Öyleyse şimdi," diye devam etti. "Gece yarısına tam beş dakika kala silah sesini duyacaksın. Haydi git."

Kapıya doğru giderken dönüp güvensizlik içinde ona baktı. Starkwedder yanına gidip kapıyı onun için açtı. "Beni yarı yolda bırakmayacaksın, öyle değil mi?"

diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı Laura belli belirsiz bir sesle.

"İyi."

Laura odadan çıkmak üzereydi ki, Starkwedder kadının ceketinin kanapenin kolunda asılı durduğunu fark etti. Onu tekrar çağırarak, ceketi eline verdi ve gülümsedi. Kadın dışarı çıktıktan sonra Starkwedder arkasından kapıyı kapattı.

BEŞİNCİ BöLÜM

Starkwedder, Laura'nın ardından, ne yapması gerektiğini kafasında toparlamaya çalıştı. Bir dakika sonra saatine baktı ve bir sigara çıkardı. Masanın üzerindeki çakmağı almak üzereydi ki, kitap raflarından birinde duran Laura'nın resmi gözüne ilişti. Resmi alıp baktıktan sonra gülümsedi ve yerine bıraktı.

Sigarasını yakıp çakmağı masanın üzerine koydu. Mendilini çıkarıp koltukların kolları ve fotoğraf çerçevesi üzerindeki parmakizlerini sildi ve sonra koltuğu eski pozisyonuna getirdi. Laura'nın sigarasını kül tablasından aldı ve tekerlekli sandalyenin yanındaki masaya giderek oradakinden de kendi sigara izmaritini aldı. Çalışma masasına giderek oradaki parmakizlerini sildi. Makas ve not kâğıtlarını yerlerine koydu ve son kez düzen kontrolünü yaptı. Yere bakıp gözden kaçmış herhangi bir kâğıt kırpıntısı olup olmadığına bakarken masaya yakın bir tane gördü ve buruşturup cebine attı. Masanın yanındaki elektrik düğmesiyle sandalyedeki parmakizlerini sildi ve masadaki feneri alarak ka-

natlı kapıya doğru ilerledi. Perdeyi hafifçe kaldırdı ve elindeki feneri camdan dışarı karşı patikaya doğru tuttu.

"Ayak izleri için yapabilecek bir şey yok," diye mırıldandı kendi kendine.

Feneri tekerlekli sandalyenin yanındaki masanın üzerine bıraktı ve silahı eline aldı. Dolu olduğuna kesinlikle emin olunca parmakizlerini silmek için onu parlatmaya başladı. Sonra tabureye doğru giderek silahı üzerine bıraktı. Tekrar saatine baktı ve kenardaki koltuğa doğru ilerledi; şapkasını, atkısını ve eldivenlerini taktı. Kolunda tuttuğu paltosuyla kapıya doğru gitti. Işıkları söndürmek üzereydi ki, kapı çerçevesiyle kolundaki parmakizlerini hatırladı.

Onları temizledikten sonra ışıkları kapattı ve tekrar tabureye döndü. Paltosunu taburenin üzerine koydu. Silahı eline aldı ve tam duvara ateş etmeye hazırlanıyordu ki, perdenin harflerin önünü kapattığını gördü.

"Kahretsin," diye homurdandı. Hızla sandalyeyi alarak perdeyi yanda tutması için önüne koydu. Taburedeki yerine dönerek tetiğe bastı ve hızla duvara yaklaşarak kontrol etti. "Hiç de fena değil," diyerek kendisini tebrik etti.

Sandalyeyi yerine koymasıyla birlikte koridordan sesler duymaya başladı. Silahı da yanına alarak aceleyle boydan boya olan kanatlı pencereden sıvıştı.

Birdenbire fener aklına geldi ve hızla içeri girip feneri kaptığı gibi tekrar kendini dışarı attı.

Evin çeşitli yerlerinden dört kişi çalışma odasına doğru hareketlendi. Yatak kıyafetleri içindeki Richard Warwick'in annesi uzun boylu, otoriter, yaşlı bir kadındı. "Bu da neydi, Jan?" diye sordu kadın, arkasında duran pijamalı, garip, ama masum görünüşlü, yuvarlak yüzlü genç çocuğa. Saçları ağarmış, orta yaşlı

bir kadın, pamuklu yatak kıyafeti içersinde, "Gece yarısı herkes niçin ortalıkta geziniyor?" diye bağırmaya başladı. "Benny," diye emir verdi kadın. "Söyler misin neler oluyor?"

Laura tarn arkasında duruyordu ve Bayan Warwick sözüne devam etti. "Hepiniz duyularınızı mı kaybettiniz? Laura, neler oluyor? Jan... Jan, birisi bana bu evde neler olduğunu söyleyecek mi?"

"Bahse girerim Richard'tır," dedi on dokuz yaşlarında görünen, ama sesi ve davranışları daha küçük bir çocuğu anımsatan bir delikanlı. "Yine ateş ediyor."

Sesinde aksi bir ton vardı. "Ona söyleyin bir daha ateş edip bizi uykularımızdan uyandırmasın. Ben son derece derin uyuyordum ve

Benny'de öyle, öyle değil mi Benny?"

"Dışarda yoğun bir sis var," dedi Laura koridorun penceresinden bakarak.

"Patikayı bile göremiyorum. Bu karanlıkta ateş etmiş olacağını hiç sanmıyorum.

Bu çok anlamsız. Hem sanırım bir çığlık duydum."

Eski bir hastane hemşiresi olan uyanık, canlı bir kadına benzeyen Bayan Bennett, işgüzar ve bilgiç bir edayla konuşmaya başladı. "Neden bu kadar üzgün göründüğünü anlayamıyorum, Laura. Her zamanki gibi Richard eğleniyor. Hem ben herhangi bir silah sesi duymadım. Ters giden bir şey olmadığına eminim. Sanırım hayal kuruyorsun. Ama kesin olan bir şey var ki, o çok bencil bir insan ve bunu yüzüne söyleyeceğim. Richard!" diye seslendi kadın çalışma odasına dalarken.

"Richard gecenin bu saatinde ne yapmaya çalışıyorsun. Bu yaptığın son derece kötü. Hepimizi çok korkuttun. Richard!"

Laura yatak kıyafetleriyle Bayan Bennett'ın ardından odaya girdi. Işığı yakıp kanepeye doğru ilerlerken Jan onu takip ediyordu. Çocuk, tekerlekli sandalyesindeki Richard'a gözlerini diken Bayan Bennett'a baktı. "Ne var, Benny?" diye sordu Jan. "Ne oldu?"

"Richard," dedi Bayan Bennett. "Kendini öldürmüş."

"Bak," diye haykırdı Jan masayı işaret ederek. "Tabancası gitmiş."

Bahçeden bir ses duyuldu. "Orada neler oluyor? Her şey yolunda mı?" Kenardaki küçük pencereden bakan Jan, "Dinleyin," diye bağırdı. "Duydunuz mu? Dışarda biri var."

"Dışarda mı?" dedi Bayan Bennett. "Kim?" Kadının kanatlı pencerelere doğru gidip perdeyi aralamasıyla Starkwedder camın önünde belirdi. Bayan Bennett ani bir refleksle bir adım geriye sıçradı. Adam bundan istifade ederek içeri daldı.

"Burada ne oldu? Neler oluyor?" Bakışları tekerlekli sandalyedeki Richard Warwick'e yöneldi. "Bu adam ölmüş!" diye haykırdı. "Vurulmuş." Kuşku içersinde etrafına bakındı.

"Sen de kimsin?" diye sordu Bayan Bennett. "Nereden geldin?"

"Arabam şurada o kahrolası hendeğe saplandı," diye cevapladı Starkwedder.

"Saatlerdir yolumu bulmaya çalışıyorum. Burada mahsur kaldığımdan yardım istemek ve telefonunuzu kullanmak için evinize gelmeye karar verdim. Bir silah sesi duydum ve sonra bu balkondan koşarak çıkan birisi bana çarpıp, kaçtı." Elindeki silahı göstererek, "Kaçarken de bunu düşürdü," diye ekledi.

"Bu adam ne tarafa gitti?" diye sordu Bayan Bennett.

"Bu berbat siste nereden bilebilirim?" diye cevapladı Starkwedder.

Jan, Richard'ın cansız bedeninin önünde dikilmiş sabit gözlerle ona bakıyordu.

Oldukça etkilenmişti. "Birisi Richard'ı vurmuş," diye bağırdı.

"Öyle görünüyor," diye onayladı Starkwedder. "Polisi arasanız iyi olur."

Elindeki silahı masanın üstüne bırakıp içki şişesinden kendisine bir bardak içki doldurdu. "Kim bu?"

"Kocam," dedi Laura ifadesiz bir tonda ve kanepeye gidip oturdu.

"Alın. Bunu için," dedi Starkwedder. "Bir şoktasınız." Laura bardağı elinden alırken, sırtı diğerlerine dönük duran Starkwedder, parmakizi sorununa karşı aldığı bu zekice önlemi tebrik etmesini beklercesine kadına baktı. Sonra arkasına dönerek şapkasını koltuğun koluna taktı ve o sırada Bayan Bennett'ın Richard Warwick'in tekerlekli sandalyede neredeyse yana yatmış cesedini düzeltmeye çalıştığını gördü. Hemen etrafından dolaşarak, "Yo, durun, bayan, bir şeye dokunmayın," diyerek telaşla durdurdu kadını. "Bu bir cinayete benziyor ve eğer öyleyse hiçbir şeye dokunmamalıyız."

Bayan Bennett iskemle dönük başını kaldırarak Starkwed-der'ın yüzüne baktı.

Afallamıştı. "Cinayet mi?" diye çığlık attı. "Bu bir cinayet olamaz!"

Ölen adamın annesi Bayan Warwick, odanın kapısında durduğu yerden hareketlenerek içeri girdi ve sordu. "Ne oldu burada?"

"Richard vurulmuş! Richard vurulmuş!" diye bağırdı Jan. Sesi üzülmüşten çok heyecanlanmış gibiydi.

"Sus, Jan!" diye emretti Bayan Bennett.

"Ne dedin sen?" diye sordu Bayan Warwick usulca.

"Cinayet dedi," diye vurguladı Benny, Starkwedder'i göstererek.

"Richard," diye fısıldadı Bayan Warwick. Bu sırada cesedin üzerine eğilmiş bakan Jan, "Bakın... bakın göğsünde bir şey var!" diye bağırdı. "Bir kâğıt... üzerinde bir şeyler yazıyor." Kağıdı almak için elini uzatmıştı ki, Starkwedder'in emriyle aniden durdu. "Sakın dokunma! Ne yaparsan yap, ama sakın dokunma." Sonra yüksek bir sesle ağır ağır okumaya başladı. "On beş mayıs, bedeli ödendi."

"Aman Tanrım! MacGregor," diye çığlık atan Bayan Bennett kanepenin arkasına kaçtı.

Laura ayağa kalktı. Bayan Warwick kaşlarını çatarak, "Yani," dedi. "Şu ölen çocuğun babası mı?"

"Elbette, MacGregor," diye mırıldandı Laura kendi kendine sandalyeye otururken.

"Şuna bakın, hepsi gazeteden kesilmiş," dedi Jan cesedin üzerine eğilerek.

Starkwedder onu tekrar uyardı. "Yo, sakın dokunma. Polis gelene kadar dokunmamalıyız. Bu onların işi." Telefona doğru harekete geçti. "Telefon edebilir..."

"Hayır!" dedi Bayan Warwick soğukkanlı bir şekilde. "Ben arayacağım." Durumun getirdiği yükümlülükle cesaretini toplayarak masaya doğru ilerledi ve telefonu çevirmeye başladı. Jan heyecanla tabureye çömeldi. "Kaçan adam," diye sordu Bayan Bennett'a. "Sence o..."

"Şşşt, Jan" diye uyardı Bayan Bennett yavaşça. Bayan Warwick telefonda sakin, ancak otoriter bir sesle konuşmaya başlamıştı. "Polis merkezi mi? Burası Llangelert Malikânesi. Bay

Richard Warwick'in evi. Bay Warwick vuruldu. Kendisini ölü olarak bulduk."

Odadaki herkes büyük bir dikkatle onu dinliyordu. "Hayır, bir yabancı tarafından bulundu. Evin yakınında arabası bozulmuş bir bey. Ben inanıyorum... Peki kendisine ileteceğim, oteli arayacağım. Buradaki işiniz bittikten sonra kendisini oradan alma imkânınız olabilir mi?... Fevkalade..."

Bayan Warwick kendisini izleyen topluluğa döndü ve, "Polisler bu siste mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buraya ulaşmaya çalışacaklar," dedi. "iki arabaları olacak. Arabalarından biri dönüşte..." Starkwedder'i işaret

ederek, "...bu beyefendiyi kasabadaki otele bırakacaklar, kendisinin geceyi orada geçirmesini arzu ediyorlar. Yarın kendisine bazı sorular yöneltebilirlermiş."

"Güzel," dedi Starkwedder. "Çünkü hâlâ o hendekte çakılmış duran arabamla buradan ayrılmam mümkün olmayacaktı. Şanslıyım." Konuşmasını sürdürürken, koridorun kapısı açıldı ve orta boylu, koyu renk saçlı, kırklı yaşlarda bir adam tam kapının eşiğinde durdu. Yatak kıyafetinin üzerine giydiği hırkasının kuşağını bağlıyordu, "Bir şey mi oldu, bayan," diye sordu Bayan War-wick'e.

Sonra bakışları, Richard Warwick'in cesedine yöneldi. "Aman Tanrım!" diye gürledi.

"Sanırım bu büyük bir trajedi, Angell," dedi Bayan Warwick. "Bay Richard vurulmuş ve polisler yolda." Starkwedder'a dönerek, "Bu Angell. Kendisi Richard'ın uşağıdır... uşağıydı," dedi.

Uşak, Starkwedder'in varlığını fark etti ve dalgın bir şekilde onu selamladı.

Eski patronunun cansız bedenine bir kez daha bakarak, "Aman Tanrım!" diye tekrarladı.

ALTINCI BöLÜM

Sabah saat on birde Richard Warwick'in çalışma odası bir önceki sisli gece olduğundan daha sıcak görünüyordu. Bu güneşli, berrak, pırıltılı ama soğuk günde

kanatlı pencereler ardına kadar açılmıştı. Ceset gece yerinden kaldırılmış, boş

tekerlekli sandalye odanın kenarına konulmuş ve eskiden odanın ortasındaki yerine de şimdi bir koltuk yerleştirilmişti. Küçük masada şişe ve kül tablası dışında hiçbir şey kalmamıştı. Yirmi yaşlarında iyi görünüşlü, kısa siyah saçlı, spor ceketli, denizci mavisi pan-tolonlu, genç bir erkek

tekerlekli sandalyede oturmuş, bir şiir kitabı okuyordu. Birkaç dakika sonra ayağa kalktı. "Güzel,"

dedi kendi kendine. "Güzel ve düşündürücü," Yumuşak, müzikal bir tonlamayla ve belirgin bir Galli aksanıyla konuşuyordu.

Genç adam okuduğu kitabı kapatıp aldığı rafa koydu. Bir iki dakika odaya göz gezdirdikten sonra, açık olan kanatlı pencereye doğru ilerledi ve terasa çıktı.

Bu sırada orta yaşlı ifadesiz suratlı, şişmanca bir adam elindeki evrak çantasıyla holden odaya

girdi. Terasa doğru bakan koltuğa gidip, çantasını üzerine bıraktı ve camdan dışarı bakarak, "Memur Cadwallader!" diye seslendi, sert bir şekilde.

Genç adam tekrar odaya döndü. "Günaydın, Müfettiş Thomas," dedi ve kıvrak bir sesle devam etti. 'Dün geceki iç karartıcı sis bugün yerini pırıl pırıl bir güneşe ve kuş cıvıltılarına bırakmış.'"

Paltosunun düğmelerini çözmeye koyulmuş olan müfettiş durdu ve boş gözlerle komiser muavinine bakarak, "Pardon, anlayamadım?" diye sordu, sesinde güçlükle hissedilen bir imayla.

"Keats'ten bir mısra," diye açıkladı komiser muavini hafif bir övünmeyle.

Müfettiş donuk bir bakışla karşılık verdi ve sonra paltosunu omzundan silkip çıkardı. Paltosunu kenardaki tekerlekli sandalyenin üzerine bıraktı ve tekrar evrak çantasının yanına döndü.

"Bugünün iyi geçebileceğine inanmıyorsunuz, sanırım," dedi Komiser Muavini Cadwallader. "Bir de dün gece buraya varışımızı düşünsenize. Bu yıl gördüğüm en berbat sisti. 'Sarı sis dalgaları oynaşarak penceremin camına vururken...' Bu da T.S. Eliot'tan." Müfettişten bir tepki bekledi, ama

karşılık gelmeyince konuşmasını sürdürdü. "Cardiff yolu boyunca rastladığımız onca kazaya şaşmamak gerek."

"Daha da kötüsü olabilirdi," diye yorumladı müfettiş ilgisizce.

"Belki de, ama Porthcawl'daki berbat bir kazaydı. Bir kişi ölmüş ve iki çocuk da feci şekilde yaralanmıştı. Anneleri de yolun ortasında 'zavallı bebeklerim' diye için için ağlıyordu.

Müfettiş sözünü keserek, "Çocuklar parmakizleriyle işlerini bitirmiş mi?" diye sordu.

Aniden işinin başına dönmesinin iyi olacağını fark eden Cadwallader, "Evet, efendim," diye cevap verdi. "Hepsini aldım. İşte burada." Çalışma masasının üzerinden bir klasör alıp kapağını açtı. Müfettiş çalışma masasının sandalyesine oturdu ve klasörün ilk sayfasındaki parmakizlerini incelemeye başladı. "Ev halkından parmakizi verme konusunda direnen oldu mu?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Herhangi bir sorun çıkmadı. Olabildiğince yardımcı oldular."

"Bu iyi," dedi müfettiş. "Bazı insanlar kavga çıkarmak için bahane arıyorlar.

Verdikleri parmakizlerinin Düzenbazlar Galeri-si'nin arşivlerinde dosyalanarak sergileneceğini düşünüyorlar." Derin bir nefes aldı. Kollarını uzatıp gerindi ve parmakizlerini incelemeye devam etti. "Şimdi bir bakalım. Bay Warwick, bu ölen adam. Bayan Laura Warwick, onun karısı. Büyük hanım Warwick, ölen adamın annesi.

Genç Jan Warwick, Bayan Bennett ve bu da kim, Angle? Hıı, Angell'miş. Ah, evet şu hastabakıcı -uşak, değil mi? Ve iki farklı parmakizi daha... Şimdi bir bakalım. Hımm, pencerenin dışında, içki şişesinde, brendi bardağında, çakmakta ve tabancada Richard Warwick'in Angell'in ve Bayan

Laura Warwick'in parmakizleh var. Bu da Michael Starkwed-der'in olmalı. Çünkü Bayan Warwick'e brendi ikram etti ve tabancayı bahçeden içeri getirdi."

Muavin Cadwallader başını yavaşça sallayarak onayladı. "Bay Starkwedder," dedi boğuk bir sesle. Tonlamasında derin bir şüphe seziliyordu.

Müfettiş keyifli bir biçimde yardımcısına takıldı. "Ondan pek hoşlanmadın sanırım?"

"Burada ne işi var? Bilmek istediğim bu," diye cevapladı Cadwalleder. "Arabası bir hendeğe giriyor ve gittiği evde bir cinayet işleniyor?"

Müfettiş, genç yardımcısının yüzünü görebilecek şekilde bir sandalyeye geçip oturdu. "Dün gece sen de arabamızı hendeğe sürüyordun neredeyse. Üstelik cinayet işlenmiş bir eve gelmek üzereyken. Ayrıca burada ne aradığına gelince, geçen hafta da bu civarlardaymış ve kendisine küçük bir ev ya da kulübe arıyormuş."

Cadwalleder bu açıklamadan tatmin olmamış gibiydi. Müfettiş tekrar çalışma masasına döndüğünde, "Adamın anneannesi bir Galliymiş," diye ekledi.

"Çocukluğunda yazlarını burada geçirirmiş"

Muavin daha yumuşamış bir şekilde, "Ah, eğer Galli bir anneannesi varsa, o zaman durum değişir, öyle değil mi?" dedi, sağ kolunu havaya kaldırarak. "'Bir yol Londra'ya, bir yol da Gal-ler'e götürür. Benim yolum da denize, dalgalarda seyreden gemilerin diyarına,' John Masefield, iyi bir şairdi. Ama hakkettiği değeri göremedi."

Müfettiş söylenmek için ağzını açtı, ama susmanın daha iyi olacağına karar vererek bunun yerine sırıtmayı tercih etti. "Bir an önce bu adamın yaşadığı yerden kayıtlarını isteyelim," dedi ona dönerken. "Karşılaştırmak için parmakizlerini aldın mı?"

"Dün gece kaldığı otele Jones'u gönderdim," diye bilgi verdi. "Ama adam kurtarılan arabasına bakmak için garaja gitmiş.

Jones garajı arayıp adamla oradan görüşmüş. Bir an önce merkeze gidip ifade vermesi gerektiğini söylemiş."

"Pekâlâ, gelelim şu tanımlanamayan ikinci set parmakizleri-ne... cesedin yanındaki masada ve pencerelerin içleriyle dışlarında rastlanan şu pürüzsüz, yuvarlak boşluklar olarak görülen parmakizlerine..."

"Bahse girerim, bunlar MacGregor'unkiler," dedi muavin heyecanla parmaklarını şıklatarak.

"Evet, olabilir!" diye karşılık verdi müfettiş gönülsüzce. "Ama bu izler tabancanın üzerinde yoktu. Gerçi, tabancayla adam öldüren birisinin eldiven giymesi gayet normal bir şey."

"Bilemiyorum," dedi muavin. "MacGregor gibi çocuğunun ölümüyle altüst olmuş ve kontrolünü kaybetmiş birisi bunu düşü-nemeyebilir."

"Neyse, en kısa zamanda Norwich'ten, MacGregor hakkında bilgi alalım," dedi müfettiş.

Muavin ağır hareketlerle taburenin üzerine yerleşirken, "Nereden ele alırsan al, bu çok üzücü bir hikâye," dedi. "Karısını kaybetmiş ve tek evladı da gözü dönmüş

bir sürücü tarafından öldürülen bir adam..."

"Eğer senin ifade ettiğin gibi gözü dönmüş bir sürücüyse..." diye vurguladı müfettiş. "Richard Warwick kasıtsız adam öldürmekten ya da en azından ciddi bir trafik suçu işlemiş olmaktan hüküm giymiş olmalıydı. Oysa

ehliyeti bile alınmamış." Evrak çantasına uzandı ve cinayet silahını çıkardı."

"Bazı korkunç yalanlar sürüp gider," diye mırıldandı Cad-wallader karamsar bir şekilde. 'Tanrım, Tanrım, bu dünyada hasıl yalanlar söyleniyor?' Bu Shakespeare'den."

Müfettiş sadece yerinden doğruldu ve ona baktı. Hemen ardından muavin de ayağa kalktı. Müfettiş, "Masanın üzerindeki izsiz adam eli," diye mırıldanarak masaya doğru yürüdü. Silahı da beraberinde götürdü.

Cadwallader, "Belki de evi ziyaret eden bir misafirden kalmadır," diyerek, bir fikir yürüttü.

"Belki de," diye tasdik etti müfettiş. "Ancak Bayan War-wick'in söylediğine göre eve hiçbir ziyaretçi gelmemiş. Şu Angell adındaki uşak, belki o bize daha fazla bir şeyler söyleyebilir. Hadi gidip onu buraya getir?"

"Tabii, efendim," dedi Cadwallader. Odada yalnız kalan müfettiş sandalyenin üzerinden sarkarak elini masanın üzerine koydu ve tepeden baktı. Ardından sanki

üzerinde oturan görünmez birisi varmış gibi sandalyeye baktı. Kanatlı pencerelere doğru yürüyerek dışarı çıkınca pencerenin hem sağ, hem de sol kanadını dikkatle inceledi. Pencerenin kilidini kontrol ederken Richard Warwick'in gri parlak bir ceketle, beyaz gömlek, koyu renk bir kravat ve çizgili pantolon giymiş hastabakıcısı, Cadwallader'la gelince kendisi de boydan boya olan kanatlı pencereden içeri girdi.

"Henry Angell, öyle değil mi?"

"Evet, efendim."

"Buraya oturabilirsiniz," dedi müfettiş.

Angell ilerleyip kanepeye oturdu. "Şimdi," diye devam etti müfettiş. "Bildiğime göre Richard Warwickln hastabakıcısı, yardımcısı ve uşağı olarak çalışıyordunuz.

Peki, ne kadar süredir!"

"Üç buçuk yıldır, efendim," diye cevapladı Angell. Dürüst bir görünüşü vardı, ama gözlerinde dalavereci bir parıltıda fark edilmeyecek gibi değildi.

"İşinizden memnun muydunuz?"

"Oldukça tatmin edici buluyordum, efendim."

"Bay Warwick'le çalışmak nasıl bir şeydi?"

"Şey... zordu diyebiliriz."

"Ancak birtakım avantajları da vardı, öyle değil mi?"

"Evet, efendim," diye doğruladı Angell. "Oldukça iyi bir ücret alıyordum."

"Ve bu da dezavantajları ortadan kaldırmak için yeterliydi, değil mi?" diye devam etti müfettiş.

"Evet, efendim, küçük bir yuvaya sahip olabilmek için para biriktirmeye çalışıyordum."

Müfettiş koltuğa oturup tabancayı da yanındaki masaya koydu. "Bay Warwick'le çalışmaya başlamadan önce ne iş yapıyordunuz?"

"Aynı tür bir iş, efendim. Size referanslarımı gösterebilirim," diye cevapladı uşak. "Çalıştığım kişiler daima benden memnun kalmışlardır. En azından

böyle olduğunu umuyorum. Aslında daha zor insanlarla ve hastalarla çalıştığım da oldu.

Örneğin, Sir James Walliston, şu anda kendi isteğiyle zihinsel tedavi bakımevinde kalmaktadır. Çok zor bir insandı, efendim." Sözünü sürdürmeden önce sesini alçalttı. "Haplar!"

"Herhalde Bay Warwick'in uyuşturucularla ilgili bir sorunu yoktu, öyle değil mi?

"Hayır, yoktu, efendim, Bay Warwick genellikle brendiyle işini hallederdi."

"Çok içiyordu öyle değil mi?"

"Evet, efendim. Böylelerini bilirsiniz, çok fazla içerdi, ama alkolik değildi.

Yani hiçbir zaman sarhoşluk alametleri göstermezdi."

Kısa bir sessizlikten sonra müfettiş, "Öyleyse tüm bu tabancalar, silahlar ve hayvanlara ateş etme de ne oluyor?" diye sordu.

"Şey, bu onun hobisiydi, efendim," diye cevapladı Angell. "Kendini tatmin de diyebiliriz. Bir zamanlar büyük bir avcıymış. Ve yatak odasında kendine neredeyse küçük bir cephanelik kurmuştu. Tüfekler, pompalı silahlar, atış silahları, tabancalar..."

"Anlıyorum," dedi müfettiş. "Peki, şimdi şu silaha bir göz atalım."

Angell ayağa kalktı ve masaya doğru bir adım attı. Sonra birden durdu. "Devam edin," dedi müfettiş. "Dokunmanızda bir sakınca yok."

Angell silahı son derece itinayla eline aldı. "Onu anımsıyor musunuz?"

"Bunu söylemek çok zor, efendim. Bay Warwick'inkilerden biri olabilir, ancak silahlar hakkında pek fazla bilgim yoktur. Dün gece onun yanında hangi silahın durduğunu tam olarak söylemem çok güç."

"Her gece yanına aynı silahı mı alıyordu?" diye sordu müfettiş.

"Hayır, efendim farklı tercihleri olurdu." Uşak silahı müfettişe geri verdi.

"Dün gece o berbat siste silahla ne işi vardı?" diye sordu müfettiş.

"Sadece bir alışkanlık, efendim. Bunu her zaman yapardı."

"Pekâlâ, tekrar oturabilirsiniz."

Angell tekrar kanepenin bir ucuna oturdu. Müfettiş silahın kabzasını bir kez daha gözden geçirdikten sonra, "Bay War-wick'i en son ne zaman gördünüz?" diye sordu.

"Dün gece yaklaşık ona çeyrek kala, efendim. Yanında bir şişe brendi, bir bardak ve seçtiği silahı vardı. Her zamanki gibi battaniyesini düzeltip, kendisine iyi geceler diledim."

"Nasıl yani, hiç yatağında yatmaz mıydı?"

"Hayır, efendim. Daima sandalyesinde uyurdu. Sabahları saat altıda çay getirir, daha sonra da onu özel banyosunun bulunduğu yatak odasına götürürdüm. Orada yıkanır, tıraş olur, genellikle de öğle yemeğine kadar uyurdu. Sanırım geceleri uykusuzluk çekiyordu. Bu yüzden sandalyesinde kalmayı tercih ediyordu. Oldukça tuhaf bir beyefendiydi."

"Siz odadan çıkarken pencereler kapalı mıydı?"

"Evet, efendim. Dün gece felaket bir sis vardı ve sisin eve sızmasını istemediği için pencereleri kapamamı söylemişti."

"Pekâlâ, pencereler kapalıydı. Peki, kilitli miydi?

"Hayır, efendim. Bu pencere asla kilitlenmez."

"Dolayısıyla kendisi istediği zaman pencereyi açabiliyordu?"

"Evet, efendim. Tekerlekli sandalyesini pencereye doğru sürüp, hava temizse penceresini açardı."

"Anlıyorum." Müfettiş kısa bir süre düşündükten sonra, "Dün gece bir silah sesi duymadınız mı?" diye sordu.

"Hayır, efendim, duymadım," diye cevapladı Angell.

Müfettiş kanepeye doğru yaklaştı ve Angell'in önünde durup ona doğru bakarak,

"Bu olağanüstü bir durum, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, efendim, aslında pek sayılmaz," diye cevapladı. "Gördüğünüz gibi odam biraz uzakta. Oraya ulaşmak için uzunca bir koridoru ve aradaki kapıyı aşıp, evin diğer ucuna gitmem gerekiyor."

"Bu biraz saçma değil mi? Yani efendiniz size seslenmek istediğinde ne yapıyordu?"

"Odamdaki zili çalıyordu, efendim."

"Ama dün akşam o düğmeye hiç basmadı, öyle mi?"

"Hayır, efendim," diye cevap verdi Angell, başını iki yana sallayarak. "Eğer basmış olsaydı hemen uyanırdım. Zilin sesi çok yüksektir."

Müfettiş Thomas, Angell'e yaklaşmak için kanepenin koluna doğru uzandı. Sesinden kontrol altında tuttuğu sabırsızlığı hissediliyordu.

"Siz hiç..." diye konuşmaya başlamıştı ki, sözü birden çalan telefonun sesiyle kesildi. Bakışlarını Muavin Cadwallader'a doğru çevirip, telefona bakmasını bekledi. Ancak Cadwallader dalgın bir şekilde pencereden dışarı bakıyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Belki de bir şiir okuyordu. Neyse ki, ondan beklenenden daha kısa bir süre de müfettişin kendisini izlediğini ve telefonun çaldığını fark etti. Fırlayıp telefona doğru giderken, bir yandan da, "Kusura bakmayın, efendim. Kafamda bir şiir var," diyordu. Telefonun ahizesini açınca,

"Ben Muavin Cadwallader, buyrun," dedi. "Ah, gayet tabii..." Durup karşı tarafın dediklerini dinledikten sonra, müfettişe dönerek, "Norwich'teki polis, efendim, sizinle görüşmek istiyor," dedi.

Müfettiş Thomas, Cadwallader'dan telefonu aldı ve masanın üzerine oturdu.

"Edmundson, sen misin? Evet, benim Tho-

mas... Aldın mı? Doğru... Evet... Calgary, evet... Evet... Evet... teyze, ne zaman ölmüş? Ah, iki ay önce mi?... Evet anlıyorum. On Sekiz, Otuz Dördüncü Cadde, Calgary." Cadwallader'a bakarak, adresi not etmesi için ona işaret etti.

"Orta boylu dedin, değil mi? Mavi gözlü, koyu renk saçlı ve bıyıklı. Saldırgan bir herif mi?... Evet... Gönderiyor musunuz? Evet... Peki, teşekkürler. Son bir şey daha, Edmunson, söylesene sen ne düşünüyorsun?... Evet, evet bulguların ne olduğunu biliyorum, ama senin fikrin nedir?... Evet, öyle değil mi? Daha önce bir ya da iki defa... Hımm... evet, elbette biraz harçlık alacaksın... Tamam, teşekkürler."

Ahizeyi kapadı ve Cadwallader'a dönerek, "Pekâlâ, MacG-regor'la ilgili bir şeyler öğrendik," dedi. "Öyle görünüyor ki, MacGregor karısının ölümünden sonra çocuğunu Kuzey Wals-ham'da yaşayan karısının teyzelerinden birine bırakmak üzere Kanada'dan İngiltere'ye gitmiş. Çünkü o sıralarda Alaska'da yeni bir iş bulmuş

ve çocuğu yanında götürememiş. Açıkça anlaşılıyor ki, çocuğun ölümüyle korkunç bir şekilde yıkılmış ve War-wick'ten intikam almaya yemin etmiş. Her neyse sonra yeniden Kanada'ya dönmüş. Adreslerini bulmuşlar. Calgary'ye bir telgraf yollayacaklar. O zamanlar çocuğu bırakmak istediği teyze iki ay önce ölmüş."

Müfettiş aniden Angell'e dönerek, "Kuzey Wals-ham'daki trafik kazasında bir çocuk ölmüş. O zamanlar burada olduğunu sanıyorum, Angell, doğru mu?" diye sordu.

"Ah, evet, efendim," diye cevapladı Angell. "Olayı oldukça iyi hatırlıyorum."

Müfettiş masadan kalktı ve tekrar uşağın karşısına geçti. Masanın sandalyesinin boş olduğunu gören Cadwallader da bu

fırsatı değerlendirerek hemen sandalyeye oturdu. "Ne olmuştu?" diye sordu müfettiş. "Bana şu kazayı anlat."

"Bay Warwick ana caddeden aşağı doğru aracını sürerken küçük bir erkek çocuğu bir evden yola fırlamış," diye anlatmaya başladı Angell. "Ya da bir otel miydi, evet evet, sanırım öyleydi. Bay Warwick'in durma şansı olmamış. Durana kadar olanlar olmuş, çocuğu ezip geçmiş bile."

"Hızlı gidiyordu, öyle değil mi?" diye sordu müfettiş.

"Hayır, efendim. Bu soruşturmada çok açıkça ortaya kondu. Bay Warwick tamamen hız limitleri içinde hareket etmiş."

"Soruşturmanın sonucunu biliyorum," dedi müfettiş.

"Bu tamamen doğruydu, efendim," diye ısrar etti Angell. "Bir zamanlar Bay Warwick için çalışan Hemşire Warburton da arabadaydı ve bu anlatılanları doğrulamıştı."

Müfettiş kanepenin diğer ucuna doğru yürüyerek, "Kaza anında hız göstergesini görebilecek fırsatı olmuş mu?" diye sordu.

"Hemşire Warburton'un hız göstergesini görebildiğine inanıyorum," diye cevapladı Angell. "Saatte yirmi, yirmi beş millik bir hızla hareket ettiklerini söylemişti. Bay Warwick soruşturmadan tamamıyla beraat etti."

"Ancak çocuğun babası ikna olmadı."

"Belki de bu çok doğaldır, efendim."

"Bay Warwick o zamanlar içiyor muydu?"

Angell bu soruya cevap vermekten kaçındı. "Sadece bir bardak seri içtiğine inanıyorum, efendim." Müfettiş Thomas'la karşılıklı bakıştılar, sonra müfettiş

mendilini çıkarıp, pencereden dışarı bakarak burnunu sildi. "Pekâlâ, sanırım şimdilik bu kadar yeter."

Angell ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Bir an tereddüt ederek odaya geri döndü. "Efendim, affedersiniz, ama Bay Warwick kendi silahıyla mı vurulmuş?

"Öyle gözüküyor," dedi müfettiş ona dönerek. "Onu vuran her kimse evden uzaklaşırken yolda arabası bozulduğundan yardım almak için eve doğru yaklaşan Bay Starkwedder'la çarpışmış. Bu sırada bu silahı düşürmüş. Bay Starkwedder da silahı almış, işte bunu." Masadaki silahı işaret etti.

"Anlıyorum, efendim," dedi Angell. "Teşekkür ederim." Ve tekrar kapıya doğru yöneldi.

"Bu arada," dedi müfettiş. "Dün eve gelen herhangi bir ziyaretçi olmuş muydu?

Özellikle dün akşam."

Angell bir süre düşündükten sonra müfettişe kurnaz bir bakış atarak, "Şu an için hatırlayamadım, efendim," dedi ve odadan çıkıp arkasından kapıyı kapattı.

Müfettiş Thomas tekrar masaya döndü. "Bana sorarsan," dedi muavine kısık bir sesle. "Bu adam pisliğin teki. Onunla ilgili bir şeyin işimize yaramayacağı kesin. Ama yine de ondan hiç mi hiç hoşlanmadım."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye ekledi Cadwallader. "Güvenilecek birisi değil, üstelik şu kazayı düşününce... bu işte bir bityeniği var." Aniden müfettişin önüne dikilmiş kendisine baktığını fark etti. Aceleyle sandalyesinden kalktı.

Müfettiş, Cadwallader'm tuttuğu notları eline aldı ve incelemeye başladı.

"Angell'in dün geceyle ilgili bilip de bize söylemediği bir şeyler var mı acaba, merak ediyorum?" dedi kağıdı okurken. Birden durdu. "Hey, bu da ne? 'Kasımda sisler. Aralıktan izler...' Bu Keats'ten olamaz herhalde?"

"Hayır," dedi Cadwallader gururla. "Bu benim."

YEDİNCİ BOLUM

Müfettiş Cadwallader'a not defterini geri uzatırken, kapı aralandı ve Bayan Bennett içeri girip, "Müfettiş, Bayan Warwick sizinle görüşeceği için çok

gergin," dedi. "Kafası oldukça karışık, bu arada sözünü ettiğim Büyük Hanım Warwick. Richard'ın annesi. Kendisi bunu kabul etmek istemiyor ancak sağlığının çok iyi olduğunu sanmıyorum. Bu nedenle ona nazik davranmanızı rica ediyorum.

Kendisiyle şu an görüşmek ister misiniz?"

"Elbette," diye cevapladı müfettiş. "Lütfen, ona içeri gelmesini söyler misiniz?"

Bayan Bennett kapıyı açtı ve Bayan Warwick içeri girdi. Kadın dışarı çıkıp kapıyı kapamadan önce, "Her şey yolunda, Bayan Warwick," diyerek yaşlı kadına teminat verdi.

"Günaydın, hanımefendi," dedi müfettiş. Bayan Warwick müfettişin selamına karşılık vermeksizin söze girdi, "Söyleyin, müfettiş," dedi emreder bir ses tonuyla. "Ne bulabildiniz?"

;

"Henüz bir şey söylemek için erken, hanımefendi," diye cevapladı. "Ancak sizi temin ederim, elimizden geleni yapıyoruz."

Bayan Warwick kanepeye oturdu. Bastonunu kanepenin koluna yasladı. "Şu MacGregor denilen adam," dedi. "Bu civarda dolaşırken görülmüş mü? Onu fark eden kimse olmuş mu?"

"Konu hakkındaki soruşturmamız sürüyor," diye bilgi verdi müfettiş. "Ancak şu ana kadar bölgede herhangi bir yabancıya rastlandığına dair bir kayda rastlayamadık."

"Zavallı, küçük çocuk," dedi Bayan Warwick. "Richard'ın ezdiği şu küçük çocuktan söz ediyorum. Sanırım bu olay babasının beynine kazındı. Babasının çok saldırgan ve ağzı bozuk birisi olduğundan söz etmişlerdi.

Ama aradan iki yıl geçtikten sonra bu inanılmaz gibi geliyor. Neden iki yıl bekledi?"

"Haklısınız," diye onayladı müfettiş. "Bu uzun bir süre."

Bayan Warwick, "O bir İskoç'tu," dedi. "Bir MacGregor'du. İskoçlar sabırlı ve inatçı insanlardır."

Komiser muavini Cadwallader, farkında olmadan, "Gerçekten sabırlı ve inatçı insanlardır," diye yüksek sesle düşüncesini açıkladı. "İskoçlardan daha ilginç insanlar bu dünyada az bulunur," diye sözlerine devam ederken, müfettişin ters ters kendisine baktığını fark edince hemen sustu.

"Oğlunuz önceden herhangi bir uyarı ya da tehdit almış mıydı? Örneğin, bir tehdit mektubu ya da herhangi bir şey?"

"Hayır. Almadığına eminim," diye cevapladı kadın keskin bir sesle. "Böyle bir şey olsaydı Richard bundan bana mutlaka söz ederdi. Ayrıca böyle bir şeyi önemsemek yerine yalnızca gülmekle yetinirdi."

"Hiç ciddiye almaz mıydı?" diye sordu müfettiş.

"Richard daima tehlikelere gülerdi," dedi Bayan Warwick oğluyla gurur duyuyor gibiydi.

"Kazadan sonra," diye devam etti müfettiş. "Oğlunuz çocuğun babasına herhangi bir tazminat teklifinde bulunmuş muydu?"

"Doğal olarak, evet," diye cevapladı Bayan Warwick. Richard cimri bir adam değildi. Ancak teklifi geri çevrildi. Hatta öfkeyle reddedildi diyebilirim."

"Demek öyle," diye mırıldandı müfettiş.

"Anladığım kadarıyla MacGregor'un karısı da ölmüştü," diye anımsadı Bayan Warwick. "Çocuk dünyadaki tek varlığıydı. Bu bir trajedi. Gerçek bir trajedi."

"Ama size göre bu oğlunuzun suçu değildi, öyle değil mi?" diye sordu müfettiş.

Bayan Warwick cevap vermeyince soruyu yineledi. "Oğlunuzun suçu değildi, değil mi diye sordum?"

Kısa bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, "Sizi duyuyorum," dedi.

"Yoksa farklı mı düşünüyorsunuz?" diye ısrar etti müfettiş.

Bayan Warwick kanepeye doğru döndü. Utançla önüne bakarak eline bir minder aldı.

"Richard çok fazla içerdi... Ve tabii ki o günde içmişti."

"Bir bardak seri mi?"

"Bir bardak seri mi?" diye tekrarlayarak acı bir kahkaha attı Bayan Warwick. "O

sandığınızdan daha fazla içki içerdi. O gün de çok fazla içmişti. En az şu şişe kadar diyebilirim." Pencereye yakın olan koltuğun oradaki masa üzerindeki şişeyi gösterdi. "Bu şişe her gece doldurulur ve her sabah boşalmış olur."

Müfettiş, Bayan Warwick'in karşısına geçip bir tabureye oturdu ve kısık bir sesle, "Öyleyse oğlunuzun bu kazadan sorumlu olduğunu düşünüyorsunuz?" dedi.

"Elbette sorumluydu," diye cevapladı kadın. "Bundan en ufak bir kuşku bile duymadım."

"Ama temize çıktı," diye hatırlattı müfettiş.

Bayan Warwick bir kahkaha attı. "Arabada onunla olan şu hemşire? Şu Warburton denen kadın?" diyerek elindeki minderi kanepeye fırlattı. "O kadın budalanın biriydi ve kendini Richard'a adamıştı. Eminim bu hizmetinden dolayı Richard ona oldukça eli açık davranmıştır."

"Bu konuda gerçekten bir bilginiz var mı?" diye sordu müfettiş.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, tüm bunlar benim kendi fikrim."

Müfettiş, Muavin Cadwallader'a doğru yürüdü ve tuttuğu notları aldı. Bu sırada kadın konuşmasına devam ediyordu. "Size tüm bunları anlatmamın nedeni gerçekleri bilmek istemeniz. Bunu istiyorsunuz, öyle değil mi? Biliyorum, ölen küçük çocuğun babasının bu işi yapması için yeterli nedeni olup olmadığından emin olmaya çalışıyorsunuz. Bana göre vardı, hem de fazlasıyla... Sadece neden bu kadar bekledi, onu anlayamıyorum."

Bu arada müfettiş tutulan notlara bir göz atarak, "Dün gece herhangi bir ses duymadınız mı?" diye sordu.

"Biliyor musunuz, kulaklarım oldukça zayıfladı," diye cevapladı Bayan Warwick aceleyle. "Kapının ödünde konuşan insanların gürültüsünü duyana kadar ters giden bir şeyler olduğunun farkına varmadım. Aşağı indim ve genç Jan bana, Richard vu-

rulmuş, Richard vurulmuş,' dedi. Önce bunun bir tür şaka olduğunu düşündüm..."

"Jan sizin küçük oğlunuz değil mi?" diye sordu müfettiş. "O benim oğlum değil,"

diye cevapladı Bayan Warwick. "Yıllar önce kocamdan boşandım, o da yeniden evlendi. Jan onun ikinci evliliğinden olan oğludur." Kadın kısa bir duraklamadan sonra, konuşmaya devam etti. "Sonra annesi ve babası ölünce buraya geldi. O

zamanlar Richard ve Laura henüz evlenmişlerdi. Laura, Richard'ın üvey kardeşine karşı daima şefkatli ve öz ablası gibi davranmıştır."

"Evet, anlıyorum," dedi müfettiş. "Ama biraz daha oğlunuz Richard'tan söz edelim."

"Ben oğlumu seviyordum, müfettiş," dedi Bayan Warwick. "Ancak hatalarına karşı kör değildim. Ne yazık ki, çok sık hata yapardı ve bunların bazıları ona çok pahalıya mal oldu. Biliyorsunuz öldürülmeden önce tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuştu. Gururlu ve sıradışı bir adamdı, hayatının geri kalanını sakat bir insan olarak geçirmek ona çok ağır gelmişti. Bu onun karakterini çok kötü yönde etkilemişti."

"Evet, anlıyorum," diye başını salladı müfettiş. "Evliliği nasıl gidiyordu?

Mutlu olduklarını söyleyebilir misiniz?"

"Bu konuda en ufak bir bilgiye sahip değilim," dedi Bayan Warwick ekleyecek başka bir kelimesi olmadığını hissettirerek. "Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı, müfettiş?"

"Hayır, teşekkürler, Bayan Warwick," diye cevap verdi Müfettiş Thomas. "Ancak mümkünse şimdi de Bayan Bennett'la görüşmek istiyorum."

Bayan Warwick ayağa kalktı. Cadwallader önden giderek ona kapıyı açtı. "Evet, elbette görüşebilirsiniz," dedi kadın. "Bayan Bennett, onu Benny diye çağırmz.

Size en çok yardımcı olabilecek kişi odur. Son derece zeki ve uyanık birisidir."

"Uzun süredir sizinle birlikte, değil mi?" diye sordu müfettiş.

"Evet, kendisi yıllardır bizimle birlikte. Jan'ı da o büyütmüştür. Ondan önce de Richard'a bakmıştır. Ah, evet, hepimize fazlasıyla yardımcı olmuştur. Şunu bilmenizi isterim ki, Benny son derece güvenilir bir insandır," dedikten sonra, müfettişe başıyla selam verip odayı terk etti.

SEKİZİNCİ BöLÜM

Komiser muavini Cadwallader, Bayan Warwick'in arkasından kapıyı kapadı ve sırtını duvara yaslayarak, "Demek Richard Warwick ayyaşın biriymiş ha?" dedi müfettişe. "Daha önce on-dan söz edildiğini duyduğumu size söylemiştim. Ayrıca tüm şu tabancalar, silahlar, pompalı tüfekler... Bana sorarsanız biraz kafadan sorunu vardı."

"Olabilir," diye kısaca cevapladı Müfettiş Thomas. Tam o sırada telefon çaldı.

Müfettiş, Cadwallader'in telefona bakmasını umarak anlamlı bir şekilde ona baktı. Ancak Cadwallader kendini tamamen elindeki notlara kaptırmış bir şekilde sandalyenin çevresinde gezinip oturdu, telefonun sesini duyup duymadığı bile şüpheliydi. En sonunda muavinin aklının başka yerlerde olduğunu ve muhtemelen o sırada bir şiir yazdığını far-k eden müfettiş, masanın etrafından dolandı ve ahizeyi kaldırdı. "Alo, evet benim... Starkwedder geldi mi? Size parmakizle-rini verdi mi?... İyi... tamam, iyi... Evet, ona sormak istediğim birkaç sorum daha olacak... Tamam, teşekkürler."

Telefon konuşmasının sonuna doğru, Bayan Bennett odaya girmiş, kapının önünde bekliyordu. Onu fark eden, Muavin Cad-wallader sandalyesinden ayağa kalktı.

"Evet, müfettiş," dedi Bayan Bennett. "Bana sormak istediğiniz sorularınız varmış? Bu sabah yapmam gereken birçok iş var."

"Evet, Bayan Bennett," diye karşılık verdi müfettiş. "Nor-folk'taki araba kazasında ölen çocukla ilgili sizin görüşlerinizi almak istiyorum."

"MacGregor'un çocuğu mu?"

"Evet, MacGregor'un çocuğu. Sanırım dün gecede onun ismini hemen hatırlamışsınız."

Bayan Bennett kapıyı kapamak için arkasını dönerek, "Evet," dedi. "Çok iyi bir isim hafızam vardır."

"Buna şüphe yok," diye sözlerine devam etti müfettiş. "Olay sırasında orada değildiniz, öyle değil mi?"

Bayan Bennett kanepeye yerleşirken, "Evet, orada değildim," dedi. "Bay Warwick'in yanında yalnızca Hemşire Warburton vardı."

"Soruşturmada bulundunuz mu?" diye sordu müfettiş.

"Hayır," diye cevapladı. "Ama Richard gelince olanları bize anlattı. Söylediğine göre çocuğun babası kendisini tehdit etmiş ve ondan intikam alacağını söylemiş.

Tabii ki, o zaman bunu hiç ciddiye almamıştık."

'Kaza hakkında siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Müfettiş Thomas kadına yaklaşarak.

"Ne kastettiğinizi anlayamadım."

"Sizce kazaya Bay Warwick'in o gün çok fazla içki içmiş olması neden olmuş

olabilir mi?"

"Ah, bunu size annesi söylemiş olmalı," dedi öfkelenerek. "Onun her söylediğini ciddiye almamalısınız. İçkiye karşı bir önyargısı vardır. Kocası, yani Richard'ın babası da içerdi."

"Yani siz kazanın Richard Warwick iddia edilen hız limitleriy-le giderken önlenemez bir şekilde gerçekleştiğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu müfettiş.

"Bu şekilde düşünmemek için hiçbir neden ya da kanıt göremiyorum. Ayrıca Hemşire Warburton'da olanları doğruladı."

"Peki, onun sözüne güvenilir mi?"

Söylediklerini müfettişin kuşkuyla karşılamasına Bayan Bennett sinirlendi ve sertçe, "Umarım güvenilir. Ne de olsa, insanlar bu tür konularda yalan söylemezler, öyle değil mi?" dedi.

Şimdi soruşturmayı can kulağıyla dinleyen Komiser Muavini Cadwallader söze karıştı. Heyecanla, "Söylemezler mi?" dedi. "Kimi zaman arabayı hız limitinin de çok altında sürdüklerini iddia ederler!"

Konuşmasının kesilmesine sinirlenen müfettiş yavaşça dönüp komiser muavinine baktı. Bayan Bennett'a, genç adama hayretle baktı. Mahcup olan Cadwallader, elindeki notları incelemeye başlayınca, müfettiş tekrar Bayan Bennett'la konuşmaya başladı. "Demek istediğim, evladını yitirmenin acısıyla MacGre-gor tehditler savurmuş olamaz mı? Tabii olaylar anlatıldığı gibi gelişmemişse, sonra adam Richard Warwick'in kazaya neden olmadığını anlamıştır."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi Bayan Bennett.

Müfettiş bir yandan yavaş yavaş odada gezinirken, bir yandan da sözlerine devam ediyordu. "Ancak eğer araba yalpalayarak yüksek bir hızda seyrediyorsa ya da şöyle diyelim... eğer araba kontrolden çıkmışsa..."

"Bunu size Laura mı söyledi?" diye müfettişin sözünü kesti Bayan Bennett.

Müfettiş kadının, ölen adamın karısına yönelik konuştuğunu duyunca şaşırarak,

"Bunları onun söylediğini de nerden çıkardınız?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Bayan Bennett. "Sadece merak ettim." Biraz sıkılmış

gibi görünüyordu. Saatine bakarak, "Başka soracağınız bir şey yoksa, bu sabah oldukça fazla işim var," dedi Bayan Bennett. "İzninizle lütfen." Tam odadan çıkmak üzereyken, "Eğer mümkünse küçük Jan'la kısa bir görüşme yapmak istiyoruz?" dedi müfettiş.

Bayan Bennett kapının eşiğinden dönerek, "O bu sabah oldukça heyecanlı," dedi.

"Kötü bir gece geçirdi." Kadının sesi her nedense biraz saldırgandı. "Eğer onunla görüşmezseniz çok memnun olurum. Onu henüz sakinleştirebilmiştim."

"Üzgünüm, ama korkarım ona birkaç soru sormak zorundayız," diye ısrar etti müfettiş.

Bayan Bennett içerden kapıyı tekrar kapatarak müfettişe döndü ve, "Neden önce şu MacGregor denen adamı bulup onu sorgulamıyorsunuz?" dedi. "Çok uzaklarda olduğunu zannetmiyorum."

"Merak etmeyin, onu bulacağız," diyerek kadını yatıştırmaya çalıştı müfettiş.

"Umarım bir an önce bulursunuz," diye üsteledi Bayan Bennett. "İntikam! Bir insan neden böyle bir şeye kalkışsın?"

"Haklısınız," diye onayladı müfettiş imalı bir şekilde. "Özellikle de kazanın Bay Warwick'in suçu olmadığı ispatlandığı halde."

Bayan Bennett ona sert bir bakış attı. Bir anlık bir sessizliğin ardından müfettiş, "Jan'la görüşmek istiyorum, lütfen," diye tekrarladı.

"Onu bulabilir miyim, bilemiyorum," dedi Bayan Bennett. "Dışarı çıkmış

olabilir." Kadın hızla odayı terk etti. Müfettiş, Muavin Cadwallader'a bakarak kafasıyla kapıyı işaret etti. Cadwallader, kadının peşinden odayı terk etti.

Koridorda Bayan Bennett, ona, "Sakın onu korkutmayın!" diye çıkıştı. Sonra tekrar odaya daldı ve, "Sakın çocuğu korkutmayın!" diye emretti müfettişe. "O

çok hassas ve heyecanlıdır. Ayrıca bir anı bir anına uymaz."

"Hiç saldırganlaştığı olur mu?" diye sordu müfettiş.

"Yoo, tabii ki hayır," dedi Bayan Bennett. "O çok tatlı bir çocuktur, çok naziktir ve son derece uysaldır. Gerçekten. Sadece onu üzebileceğinizi söylemeye çalışıyordum. Cinayet gibi şeyler çocuklara göre değil bilirsiniz. Ve o tam bir çocuk."

Müfettiş çalışma masasının başına oturdu. "Endişelenmenize gerek yok, Bayan Bennett. Sizi temin ederim, bu durumu oldukça iyi anlıyoruz."

DOKUZUNCU BOLUM

Bayan Bennett çıkmak üzereyken Cadwallader, Jan'la birlikte odaya girdi. "Beni mi istediniz?" dedi Jan heyecanla. "Onu yakaladınız mı? Giysilerinde kan var mıydı?"

"Sakin ol, Jan," diyerek onu uyardı Bayan Bennett. "Sadece beyefendinin sana sorduğu sorulara cevap ver."

Jan mutlu bir şekilde önce Bayan Bennett'a, sonra da müfettişe döndü ve, "Tamam öyle yaparım," diye söz verdi. "Ama ben soru soramaz mıyım?"

"Tabii ki soru sorabilirsin," dedi müfettiş.

Odadan çıkmaktan vazgeçen Bayan Bennett kanepeye oturduktan sonra, "Siz onunla konuşurken ben burada beklerim," dedi.

Müfettiş hızla ayağa kalkıp kapıya doğru giderken, "Hayır, teşekkür ederim, Bayan Bennett," dedi kibarca. "Size ihtiyacımız olmayacak. Bu sabah yapacak çok işinizin olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Kalmayı tercih ederim," diye ısrar etti Bayan Bennett.

"Üzgünüm," dedi müfettiş, ses tonu keskin ve kararlıydı. "Biz insanlarla her zaman teke tek görüşmeden yanayızdır."

Bayan Bennett önce müfettişe, sonra da Cadwallader'a baktı. Yapacak başka bir şeyi olmadığını anlayınca öfkeyle odayı terk etti. Müfettişte ardından kapıyı kapadı. Cadwallader not almak üzere köşeye çekilirken, müfettiş kanepeye oturmuştu bile. "Daha önce herhangi bir cinayetle böylesine yakın bir ilgin olmadı, değil mi?" diye sordu yumuşakça.

"Hayır, hayır, olmadı," diyerek onayladı Jan. "Bu çok heyecan verici, öyle değil mi?" Ayak taburesinin tepesinde dizlerinin üzerinde oturuyordu. "Hiç ipucunuz var mı? Parmakizi, kan lekesi ya da herhangi bir şey?"

"Kanla çok ilgilisin," dedi müfettiş arkadaşça bir tebessümle.

"Ah, evet öyleyim," diye cevapladı Jan kısık bir sesle. "Kanı severim. Güzel bir renk, öyle değil mi? Güzel ve temiz bir kırmızı." Yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "Biliyorsunuz Richard ava çıkardı ve sonra onların kanı akardı. Bu gerçekten komik, öyle değil mi? Yani her zaman bir şeyleri vuran Richard'm şimdi kendisinin vurulmuş olması. Sizce bu komik değil mi?"

Müfettiş cevap verirken sesinde hafif bir şaşkınlık seziliyordu. "Sanırım kendi içinde mizahi bir yanı vardır. Kardeşiniz, yani üvey kardeşiniz öldüğü için üzgün müsünüz?"

"Üzgün mü?" diye sordu Jan, bu kez şaşırma sırası ondaydı. "Richard öldüğü için mi? Hayır, olmalı mıyım?"

"Şey... senin onu çok sevdiğini düşünüyordum," dedi müfettiş.

"Sevmek mi! Ben mi? Richard'ı sevmek, ha? Aah, hiç kimse Richard'tan hoşlanamazdı."

"Sanıyorum, her şeye rağmen karısı hoşlanıyordu." i Jan'ın suratına hayret

dolu bir bakış yerleşmişti. "Laura?" rçiiye bağırdı. "Hayır, sanmıyorum. O her zaman benim tarafım-Jtiaydı."

"Senin tarafında mı?" diye sordu müfettiş. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Jan'ın yüzünde birden bir korku ifadesi belirmişti. "Richard beni göndermek istediğinde..."

"Göndermek mi?" diye sordu müfettiş kibarca.

"O yerlerden birine," diye açıkladı genç adam. "Bilirsiniz, sizi oralara gönderirler ve kilitleyip bir daha asla dışarı çıkmanıza izin vermezler. Hatta bana bazı günler Laura'nın gelip beni görebileceğini söylemişti." Jan ayağa kalkarak müfettişin arkasına geçti. Cadwallader'a doğru bakıyordu. "Kilitlenmeyi istemiyordum," diye devam etti. Sesi titriyordu. "Kilitlenmekten nefret ederim."

Kanatlı pencerelerin yanında durmuş, bahçeye bakıyordu. "Ben daima açık şeyleri severim," diye seslendi. "Penceremin, kapımın açık olmasını isterim, böylece dışarı çıkabileceğimden emin olurum. Ve artık beni kimse kilitleyemez, kilitleyebilirler mi?"

"Hayır, delikanlı," diyerek onu teskin etti. "Sanmıyorum."

"Artık Richard bir ölü," diye ekledi Jan, sesinde kendini beğenmiş bir tonlamayla.

Müfettiş ayağa kalktı ve kanepenin etrafında dolaşmaya başladı. "Yani Richard seni kilitlemek mi istiyordu?"

"Laura bunu sadece bana eziyet etmek için yaptığını söylüyordu," dedi Jan. "O

her zaman her şeyin iyi olacağını ve beraber olduğumuz sürece beni asla kilitleyemeyeceklerini söylerdi." Sonra koltuğun kenarına tünedi. "Laura'yı seviyorum," diye devam etti, sinirle karışık bir heyecanla. "Laura'yı korkunç derecede seviyorum. Birlikte harika vakit geçiririz. Kelebeklerle kuşların yumurtalarına bakar, beraber oyunlar oynarız. Bezik. O oyunu bilir misiniz? Çok zevkli bir oyundur. Ah, bunları Laura'yla birlikte yapmak harika bir duygu."

Müfettiş koltuğun diğer koluna yaslanmak üzere öbür tarafa geçti. "Norfolk'ta yaşarken geçirdiğiniz kazayı hatırlamıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu. Onu mümkün olduğunca heye-canlandırmamaya çalışıyordu. "Hani, şu küçük çocuğun ezildiği kazayı?"

"Ah, evet onu hatırlıyorum," dedi Jan. "Richard soruşturmaya tabi tutulmuştu."

Bunun üzerine müfettiş onu cesaretlendirerek, "Bu doğru. Başka ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

"O öğlen somon balığı yemiştik," diyerek anlatmaya başladı Jan. "Richard ve Warby birlikte gelmişlerdi. Warby biraz telaşlıydı, ama Richard gülüyordu."

"Warby derken, Hemşire Warburton'u mu kastediyorsun?" diye sordu müfettiş.

"Evet, Warby. Ondan pek hoşlanmıyorum. Ama Richard çok hoşlanıyordu ki, bütün gün boyunca, 'Yaptığın şov mükemmeldi, Warby,' demeye devam etti."

Kapı aniden açıldı ve içeri Laura Warwick girdi. Cadwalla-der ona doğru ilerlerken, "Merhaba, Laura," diye seslendi Jan.

"Rahatsız ediyor muyum, müfettiş?"

"Hayır, tabii ki değil, Bayan Warwick. Lütfen oturmaz mıydınız?"

Laura içeri girdi ve ardından Cadwallader kapıyı kapadı. "Jan'ı da mı sorguluyorsunuz?" diye sordu Laura, Cadwallader'a anlamlı bir şekilde bakarak.

"Sadece sorular soruyorum," diye açıkladı müfettiş. "Nor-folk'taki kazayla ilgili herhangi bir şey hatırlıyor mu, diye."

Laura kanepenin ucuna doğru oturarak, "Hatırlıyor musun, Jan?" diye sordu.

"Tabii ki, hatırlıyorum," diye cevapladı delikanlı heyecanla. "Her şeyi hatırlıyorum." Sonra müfettişe doğru döndü ve, "Size anlattım, öyle değil mi?"

diye sordu.

Müfettiş ona cevap vermek yerine, yavaşça kanepeye doğru ilerledi ve Laura Warwick'e, "Kaza hakkında ne biliyorsunuz, Bayan Warwick?" diye sordu. "Kocanız soruşturmadan döndükten sonra yemekte bu konu görüşüldü mü?"

"Hatırlamıyorum," diye cevapladı Laura.

Jan hızla ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Ah, evet, hatırlıyorsun tabii ki, Laura," diye hatırlattı. "Richard'ın sana dünyada bir velet fazla ya da eksik olsun fark etmeyeceğini söylediğini hatırlamıyor musun?"

Laura ayağa kalkarak, "Lütfen," diye yalvardı müfettişe.

Bunun üzerine müfettiş, "Her şey yolunda, Bayan Warwick," diyerek onu teselli etmeye çalıştı. "Biliyorsunuz, bu önemli. Dün gece olanları aydınlatabilmemiz için, o kazayla ilgili gerçekleri öğrenmeliyiz."

"Ah, evet," dedi. "Biliyorum, biliyorum."

"Kayınvalidenizin dediğine göre kocanız o gün içkiliymiş."

"Bunu ondan beklerdim," diyerek kabul etti Laura. "Bu... bu beni şaşırtmazdı."

Müfettiş kanepenin ucuna oturmak üzere yürüdü. "Bu adamı, yani MacGregor'u hiç gördünüz, ya da onunla tanıştınız mı?"

"Hayır," dedi Laura. "Soruşturmaya gitmemiştim."

"Kendisini intikam dolu hissetmiş olmalı," diye yorum yaptı müfettiş.

Laura üzgün bir şekilde tebessüm etti. "Kuşkusuz bu onda kalıcı bir etki yapmıştır," dedi.

Heyecanı yavaş yavaş artan Jan yanlarına doğru geldi. "Eğer bir düşmanım olsaydı," diye bağırdı öfkeyle. "Benim de yapacağım şey bu olurdu. Uzun süre bekledikten sonra bir gece karanlıkta silahımla sürünerek gelirdim. Sonra..."

Hayali bir silahla koltuğa ateş etti. "Bang, bang, bang."

"Sessiz ol, Jan," dedi Laura.

"Bana kızgın mısın, Laura?" diye sordu çocukça.

"Hayır, tatlım," dedi Laura onu teskin ederek. "Kızgın değilim. Ama lütfen fazla heyecanlanmamaya çalış."

"Heyecanlı değilim," diye ısrar etti Jan.

ÛNUNCU BÖLÜM

Ön koridoru geçen Bayan Bennett, kapının eşiğinde duran Starkwedder'la polis memurunu karşılamak üzere durdu.

"Günaydın, Bayan Bennett," diyerek selam verdi Starkwed-der. 'Müfettiş Thomas'ı görmek için gelmiştim."

Bayan Bennett başıyla karşılık verdi. "Günaydın... Günaydın memur bey. Kendisi içerde evin sakinleriyle konuşuyor. Neler olup bittiğini bilmiyorum."

"Günaydın, hanımefendi," diyerek karşılık verdi polis memuru. "Bunları müfettiş

için getirmiştim. Ama Muavin Cadwallader'da alabilir."

"Nedir bu?" diye sordu Laura, dışardaki gürültüler üzerine.

Müfettiş ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Bay Stark-wedder gelmiş gibi görünüyor."

Starkwedder'in odaya girdiği sırada, Muavin Cadwallader'da memurla ilgilenmek üzere koridora çıkmıştı. Bu sırada genç Jan koltuğun içine gömülmüş, zevkle olup bitenleri izliyordu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Starkwedder odaya girerken. "Bütün günümü polis istasyonunda bekletilerek geçiremem. Size parmakizimi verdiğim halde buraya gelmem konusunda ısrar edildi. Yapmam gereken işlerim var. Bugün iki ayrı emlakçıyla randevum vardı." Sonra birden Laura'yı fark etti. "Ah, günaydın, Bayan Warwick," diye selam verdi. "Olanlardan ötürü çok üzgünüm."

"Günaydın," diye cevap verdi Laura mesafeli bir şekilde.

Müfettiş koltuğun karşısındaki masaya doğru ilerledi. "Dün gece, kazara elinizi masanın üzerine koymuş ve sonra da pencereyi açmak için itmiş olabilir misiniz, Bay Starkwedder?" diye sordu müfettiş.

"Bilmiyorum," dedi Starkwedder. "Yapmış olabilirim. Önemli mi? Hatırlamıyorum."

Cadwallader bir dosyayla odaya girdi. Kapıyı ardından kapatıp müfettişe doğru yürüdü. "Bay Starkwedder'm izleri ve balistik raporları burada, efendim, memur bey verdi."

"Bir bakalım," dedi müfettiş. "Bay Warwick'i öldüren kurşun kesinlikle bu silahtan ateşlenmiş. Parmakizlerinden sonra her şey daha da netleşecek," dedi.

Masanın yanındaki sandalyeye oturduktan sonra, belgeleri incelemeye başladı, bu arada Cad-wallader'da köşeye doğru ilerlemişti.

Israrla Starkwedder'a bakan Jan, bir süre sonra, "Aba-dan'dan yeni döndünüz, değil mi? Abadan nasıl bir yer?" diye sordu.

Starkwedder, "Sıcak," diye yanıt verdi ve Laura'ya sordu. "Bayan Warwick, bugün nasılsınız? Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?"

"Ah, evet, teşekkür ederim," diye cevapladı Laura. "Şoku atlatmak üzereyim."

"Bu iyi," dedi Starkwedder.

Müfettiş ayağa kalktı ve kanepede oturmakta olan Starkwedder'a doğru yaklaşarak,

"Parmakizleriniz," dedi. "Pencerelerde, içki şişesinin üzerinde, bardakta ve çakmağın üzerindeydi. Masanın üzerindekilerse size ait değil. Tamamen kimliğini bilmediğimiz birine ait." Odanın içine şöyle bir baktıktan sonra, "Dün gece buraya yabancı kimse geldi mi, Bayan Warwick," diye sordu. "Bir misafir?"

"Hayır," dedi Laura.

"Öyleyse MacGregor'un olmalılar," diye devam etti müfettiş.

"MacGregor'un mu?" diye sordu Starkwedder, Laura'ya bakarak.

"Şaşırmış görünüyorsunuz," dedi müfettiş.

"Evet, doğrusu öyleyim," diyerek kabul etti Starkwedder. "Demek istediğim onun eldiven giymiş olduğunu sanıyordum."

Müfettiş, "Haklısınız," dedi başını sallayarak. "Silahı eldivenle tutmuş."

"Kavga etmişler mi?" diye sordu Starkwedder, Laura War-wick'e bakarak. "Ya da silah sesinden başka bir şey duyulmuş mu?"

"Ben... biz... yani Benny ve ben, sadece ateş sesini duyduk. Öncesinde başka hiçbir şey duymadık," dedi Laura isteksizce.

Muavin Cadwallader köşedeki küçük pencereden bahçeye bakıyordu. Birinin eve doğru yaklaştığını görünce kanatlı pencerelerden birine doğru ilerledi.

Pencereden görüldüğü kadarıyla

yakışıklı, otuzlu yaşlarında, uzun boylu, kumral saçlı, mavi gözlü ve askeri görünümlü biriydi. Adam girişe gelince durup endişeyle etrafına baktı. Odada onu ilk fark eden Jan oldu. Heyecanla, "Julian! Julian!" diye bağırdı.

Yeni gelen kişi önce Jan'a baktı, sonra Laura Warwick'e dönerek, "Yeni duydum, Laura. Gerçekten çok üzgünüm," dedi.

"Günaydın, Binbaşı Farrar," diyerek selam verdi Müfettiş

Thomas.

Julian Farrar müfettişe doğru döndü. "Bu çok önemli bir görev," dedi. "Zavallı Richard."

Jan heyecanla, "Tekerlekli sandalyesiyle orada yatıyordu," dedi. "Yerde kıvrılmıştı ve göğsünde bir parça kâğıt vardı. Ne yazdığını biliyor musun?

Diyordu ki, 'On beş mayıs, bedeli ödendi.'"

"Evet. Biliyorum, Jan," diye mırıldandı Farrar, çocuğun omzunu sıvazlayarak.

"Bu çok heyecan verici, öyle değil mi?" diye devam etti Jan.

"Evet, kuşkusuz öyle," dedi. Farrar, Jan'ı inandırmak için. Onun yanından geçerek, soruşturur bir bakışla Starkwedder'a baktı.

"Bu Bay Starkwedder, binbaşım," dedi müfettiş. Ardından Starkwedder'a döndü ve,

"Binbaşı Farrar," dedi. "Parlamentodaki müstakbel üyemiz. Kendisi seçimlere katılıyor."

Starkwedder ve Julian Farrar tokalaştılar ve kibarca, "Memnun oldum," diye mırıldandılar. Ardından Starkwedder, Binbaşı Farrar'a olup bitenleri anlatmaya başladı. "Arabam hendeğe düştü ve ben de telefon açıp, yardım alabileceğim bir yer buima-

ya çalışıyordum. Bir adam koşarak yanımdan geçti ve o sırada bana hızla çarptı, neredeyse yere düşüyordum."

"Peki, bu adam hangi yöne doğru gitti?" diye sordu Farrar.

"Hiçbir fikrim yok," diyerek cevapladı Starkwedder. "Sanki bir sihirbaz gibi sislerin arasında yok oldu." Bu arada Jan koltukta diz çökmüş, merakla Farrar'a doğru bakıyordu. "Sen Richard'a bir gün birisinin onu vuracağını söylememiş

miydin, Julian?"

Bir sessizlik oldu. Odadaki herkes Julian Farrar'a bakıyordu.

Farrar bir süre düşündükten sonra, "Söylemiş miydim? Hatırlamıyorum," dedi sertçe.

"Ah, evet, hatırlıyorsun," diye ısrar etti Jan. "Bir gece akşam yemeğinde. Sen ve Richard her zamanki kavgalarınızdan birini ediyordunuz ki, şöyle demiştin,

'Richard, bir gün birisi kafana kurşunu sıkacak.'"

"Dikkate değer bir kehanet," diye yorum yaptı müfettiş.

Julian Farrar taburenin ucuna oturmak üzere yürüdü. "Ah, evet," dedi. "Richard ve silahları herkes için tam bir baş belasiy-dı. İnsanlar ondan pek hoşlanmazdı.

Bir adam vardı, Laura hatırlarsın? Bahçıvanınız, Griffiths. Hani şu Richard'ın sepetlediği adam. Griffiths bir keresinde, 'Bir gün silahımla gelip Bay Warwick'i vuracağım,' demişti."

"Hayır, Griffiths böyle bir şey yapmaz," dedi Laura heyecanla.

Farrar söylediğinden pişman görünüyordu. "Hayır, hayır, tabii ki yapmaz," dedi.

"Ben... ben onu demek istemedim. Benim demek istediğim... yani insanların Richard hakkında neler söyledikleri."

91 -

Utancını saklamak için sigara paketini çıkarıp içinden bir tane aldı. "Keşke dün gece gelmiş olsaydım," dedi ortaya konuşarak. "Gelmek istemiştim."

"Fakat o korkunç sis," dedi Laura sessizce. "Bu yüzden gelemezdin."

"Sorun sis değildi," diye cevap verdi Farrar. "Heyet üyelerim akşam yemeği için benimle birlikteydiler. Sisin arttığını görünce onlar da erken gitmeyi tercih ettiler. Ondan sonra gelip sizi görmeyi istemiştim, fakat sonra vazgeçtim."

Ceplerini karıştırırken, "Ateşi olan var mı?" diye sordu. "Galiba çakmağımı nereye koyduğumu unuttum."

Çevresine bakındı ve Laura'nın bir önceki gece masanın üzerine bıraktığı çakmağı fark etti. Almak için ayağa kalktığında Starkwedder onu izliyordu. "Ah, işte burada," dedi Farrar. "Onu bir gün kaybedeceğim."

"Julian," diye söze başladı Laura. "Evet?" Farrar bir sigara paketini ona uzatınca o da bir tane aldı. "Tüm bu olanlardan ötürü çok üzgünüm, Laura. Eğer yapabileceğim herhangi bir şey varsa..." Sesi gittikçe kısılmıştı.

Farrar sigarasını yakarken, "Evet, evet, biliyorum," diye karşılık verdi Laura.

Jan aniden, "Siz ateş edebilir misiniz, Bay Starkwedder?" diye sordu. "Ben edebilirim. Biliyor musunuz, Richard bazen denememe izin verirdi. Ama tabii ki, onun kadar iyi değildim."

"Verir miydi? Gerçekten mi?" diye sordu Starkwedder, Jan'a dönerek. "Ne tür bir silah kullanmana izin vermişti?"

Jan, Starkwedder'in ilgisini çektiği sırada Laura'da hızla Julian Farrar'ın yanına gitti.

"Julian, kesinlikle seninle konuşmak zorundayım," diye mırıldandı.

Farrar'ın sesi aynı derecede alçaktı. "Dikkatli ol," diye uyardı. Jan, "Bir 22'likti," dedi Starkwedder'a. "Atışta çok iyiyim, öyle değil mi, Julian?" Sonra Julian, Farrar'ın yanına gitti. "Beni fuara götürdüğün zamanı hatırlıyor musun?

İki şişeyi yere indirmiştim, öyle değil mi?"

"Evet, gerçekten de öyle evlat," dedi Farrar. "Çok iyi hedef alıyorsun. Ayrıca krikette de çok iyisin. Geçen yaz yaptığımız maç gerçekten harikaydı."

Jan mutlulukla ona doğru gülümseyip masanın üzerindeki belgeleri inceleyen müfettişe bakmaya başladı. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Starkwedder içmek için bir sigara çıkardığında Laura'ya dönerek, "İçmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Tabii ki, hayır," diye cevap verdi, Laura. Starkwedder, Julian Farrar'a döndü ve, "Çakmağınızı alabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii," dedi Farrar. "İşte burada." Starkwedder sigarasını yakarken, "Güzel bir çakmak," dedi. Laura ani bir hareket yaptıktan sonra kendini frenledi. "Evet,"

dedi Farrar umursuzca. "En iyisi ise çok iyi çalışması."

"Özel bir çakmak," dedi Starkwedder, Laura'ya hızla bir bakış atarak. Ardından birkaç teşekkür mırıltısıyla birlikte çakmağı Julian Farrar'a geri verdi.

Jan taburesinden kalkıp, müfettişin sandalyesinin arkasında durmaya başladı.

"Richard'ın çok fazla silahı vardı," diyerek bir açıklama yaptı. "Basınçlı hava tüfekleri de vardı. Ve Afri-

ka'daki filleri vurmak için kullandığı silahları da. Görmek ister misiniz? Hepsi Richard'ın yatak odasında," diyerek yolu gösterdi.

"Pekâlâ," diyerek ayağa kalktı müfettiş. "Hadi bakalım, bize onları göster."

Jan'a gülümsedikten sonra tatlı tatlı ekledi. "Bize çok yardımcı oluyorsun. Bu bizim için çok önemli. Seni polis kuvvetlerine almalıyız."

Elini çocuğun omzuna koyduktan sonra, Cadwallader'm kendileri için açtığı kapıya doğru yöneldiler. "Sizi alıkoymamıza gerek yok, Bay Starkwedder," diye seslendi müfettiş kapıdan çıkarken. "İşlerinizi halletmek üzere ayrılabilirsiniz. Sadece bizimle bağlantıda kalın, hepsi bu kadar."

Müfettiş ve muavin odayı terk ederlerken, "Tabii," diye cevapladı Starkwedder.

ÛN BİRİNCİ BÖLÜM

Polis memurları Jan'la birlikte odayı terk ettikten sonra etrafta garip bir sessizlik oldu. Starkwedder, "Bakalım arabamı hendekten çıkarmışlar mı? Kontrol etsem iyi olacak. Buraya gelirken onu görmedim," dedi.

Laura, "Hayır, şoför öbür yoldan geldi," diye açıkladı.

Starkwedder bahçeye açılan kapıya doğru yürürken, "Anladım. Gün ışığında her şey ne kadar farklı görünüyor," dedikten sonra bahçeye çıktı.

O gider gitmez Laura ve Julian Farrar birbirlerine döndüler. "Julian!" diye haykırdı Laura. "O çakmak. Onun benim olduğunu söylemiştim."

"Senin olduğunu mu söylemiştin? Müfettişe mi?"

"Hayır. Ona\"

"Bu... bu adama..." diye söze başladı Farrar, ama Stark-wedder'in pencerenin dışında terasta yürüdüğünü fark edince

sustular. Adamın gözden kaybolduğunu zannederken, "Laura," diye başladı yeniden.

"Dikkatli ol," dedi Laura köşedeki küçük pencereden dışarı bakarken. "Bizi dinliyor olabilir."

"Kim o?" diye sordu Farrar. "Onu tanıyor musun?"

Laura odanın ortasına geri geldi. "Hayır, hayır tanımıyorum. Arabasıyla bir kaza geçirmiş ve dün gece buraya geldi. Ondan sonra..."

Julian Farrar, Laura'nın kanepenin arkasında duran elini tutarak, "Her şey yolunda, Laura," dedi. "Biliyorsun elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Julian... parmakizleri?" dedi güçlükle nefes alarak.

"Hangi parmakizleri?"

"Masanın üzerindeki. O masanın ve pencere camının üzerindekiler. Onlar senin mi?"

Farrar, Starkwedder'in yeniden terasta yürüdüğünü görünce, elini Laura'nın elinin üzerinden çekti. Laura yanından uzaklaşarak, pencereye dönmeden yüksek bir sesle, "Çok naziksin, Julian," dedi. "Sanırım bize birçok konuda yardımcı olabilirsin."

Starkwedder dışarda terasta yürüyordu. Gözden kaybolduğunda Laura tekrar Julian Farrar'a dönerek, "O parmakizleri senin mi, Julian, düşün," diye zorladı.

Farrar bir süre düşündü. "Masadakiler, evet, olabilir."

"Ah, Tanrım," diye bağırdı. "Ne yapacağız?"

Starkwedder'i terasta ileri geri yürürken görebiliyorlardı. Laura sigarasından bir nefes aldı. "Polis, onların MacGregor adında birine ait olduğunu düşünüyor."

"Öyleyse her şey yolunda," diye cevap verdi Julian. "Muhtemelen öyle düşünmeye devam edeceklerdir." i

"Fakat bence..." diye başladı Laura. , :

"Gitmeliyim," diyerek sözünü kesti Julian. "Bir randevum : vardı." Ayağa kalktı.

"Her şey yolunda, Laura," dedi omzunu okşayarak. "Endişelenme. Seni iyi olarak görmek istiyorum."

Laura'nın yüzünde çaresizliğin o zavallı ifadesi vardı. Farrar kanatlı pencerelere doğru yürümeye başladı. Pencereyi açmak istediğinde, niyeti odaya girmek olan Starkwedder'in yaklaştığını gördü. Farrar çarpışmamak için kibarca kenara doğru çekildi.

"Çıkıyorsunuz?" diye sordu Starkwedder.

"Evet," dedi Farrar. "Bugünlerde çok işim var. Biliyorsunuz, i seçimlere bir hafta kaldı."

"Evet, tabii," diye cevap verdi Starkwedder. "Cahilliğimi bağışlayın, ama siz hangi taraftansınız? Muhafazakâr mı?"

"Ben Liberalim," diye cevap verdi Farrar. Biraz içerlemiş gibiydi.

"Ah, onlar hâlâ görevde mi?" dedi Starkwedder hafif alaycı bir tonda.

Julian Farrar derin bir nefes aldı ve tek bir söz bile söylemeden odayı terk etti. Starkwedder öfkeyle Laura'ya bakıyordu. "Anlıyorum," dedi öfkesi gittikçe artıyordu. "Ya da en azından anlamaya başlıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Laura.

"O erkek arkadaşın, öyle değil mi?" Biraz daha yaklaştı. "Evet, hadi söyle, öyle değil mi?"

"Sorduğuna göre," dedi Laura cüretkârca. "Evet, öyle!"

Starkwedder bir süre konuşmadan öylece baktı. "Bana dün gece olanlarla ilgili söylemediğin şeyler var, öyle değil mi?" dedi kızgınca. "Bu yüzden çakmağı öyle aceleyle alıp senin olduğunu söyledin." Birkaç adım yürüdü ve Laura'ya doğru dönerek, "Aranızdaki bu ilişki ne kadar zamandır devam ediyor?" diye sordu.

"Uzunca bir süredir," dedi Laura mırıldanarak.

"Hiç Warwick'i terk edip, beraber gitmeyi düşünmediniz mi?"

"Hayır. Julian'ın bir kariyeri var. Bu onu politik olarak yıkabilir."

Starkwedder öfkeyle divanın ucuna oturdu. "Ah, tabii bugünlerde zina olayını hiç kimse hoş karşılamıyor, değil mi?" diye terslendi.

"Bu özel bir durum," diye açıklamaya çalıştı Laura. "O Ric-hard'ın bir arkadaşıydı ve Richard gibi bir sakatla beraber olmak..."

"Ah, evet, anlıyorum. Bu güzel bir reklam olmazdı, öyle değil mi?"

Laura kanepeye doğru geldi. "Sanıyorum sana dün geceyle ilgili bir şeyler anlatmam gerektiğini düşünüyorsun," dedi soğukça.

Starkwedder ileri doğru bakarak, "Böyle bir mecburiyetin yok," diye söylendi.

Laura rahatlamış görünüyordu. "Bunun sorun olacağını düşünmemiştim," diye başladı. "Demek istediğim... tek düşündüğüm Richard'ın vurulmuş olmasıydı."

Starkwedder mırıldandığı sırada Laura'ya karşı yumuşamış görünüyordu. "Evet, evet, anlıyorum," dedi. Kısa bir suskunluktan sonra, "Ben de başka bir şey düşünemezdim," diye ekledi.

"

"Küçük bir deneme yapmak ister misin?" diye sordu. "Richard'ı vurduğunda nerede duruyordun?"

"Nerede mi duruyordum?" diye tekrarladı Laura şaşırmış bir biçimde.

"Evet, doğru duydun."

Bir süre düşündükten sonra, "İşte orada," dedi başıyla pencereyi işaret ederek.

"Git ve olduğun yerde dur," diye talimat verdi Starkwedder.

Laura ayağa kalktı ve sinirli bir halde odada dolaşmaya başladı. "Ben... ben hatırlayamıyorum," dedi. "Benden hatırlamamı isteme." Korkmuş

görünüyordu.

"Ben... ben çok sinirliyim. Ben..."

Starkwedder sözünü kesti. "Kocan sana bir şey söylemiş ol-, malı," diye ona hatırlattı. "Silahı eline almanı sağlayacak bir şey."

Kanepeden kalktıktan sonra koltuğun yanındaki masaya gitti ve sigarasını bıraktı. "Hadi, buraya gel, olayı canlandıralım," diye devam etti. "Masa burada.

Silah burada." Laura'nın sigarasını aldı ve kül tablasına koydu. "Şimdi tartışıyorsunuz. Sen silahı aldın. Silahı al..."

"İstemiyorum," diye bağırdı Laura.

"Küçük bir aptal gibi davranma," diye homurdandı Starkwedder. "Dolu değil. Hadi, al şunu, al."

Laura tereddütle silahı aldı.

"Silahı kaptın," diye hatırlattı. "Silahı şimdiki gibi nazikçe almadın. Silahı kaptın ve onu vurdun. Bana nasıl yaptığını göster."

Silahı beceriksizce tuttu, sonra sırtını döndü. "Ben, ben.." diye başladı.

"Devam et. Göster bana," diye bağırdı Starkwedder Laura nişan almaya çalıştı. "Devam et, vur," diye tekrar etti, hâlâ bağırıyordu.

"Dolu değil."

Hâlâ tereddütle ne yapacağını bilmezken, Starkwedder hızla silahı elinden alarak, "Sanıyorum hayatın boyunca asla bir silahı ateşlemedin," dedi. "Daha nasıl yapılacağını bile bilmiyorsun. Önce güvenlik kilidini açman gerek."

Silahı tabureye bıraktı, sonra kanepeye doğru yürüdü ve Laura'ya döndü. Kısa bir sessizlikten sonra, "Kocanı sen vurmadın!" dedi.

"Hayır, ben vurdum," diye ısrar etti Laura.

"Hayır, sen yapmadın."

Sesinden korkmuş olduğu belli olan Laura, "Kimin yaptığını düşünüyorsun?" diye sordu.

Starkwedder derin bir nefes aldı, kanepenin etrafında döndükten sonra, kendini bırakarak, "Cevabı çok açık gözüküyor," dedi. "Onu Julian Farrar vurdu."

"Hayır," dedi Laura, neredeyse bağırıyordu.

"Evet."

"Hayır," diye tekrarladı.

"Evet, diyorum," diye ısrar etti.

"Eğer Julian vurmuş olsaydı, neden ben vurdum diyeyim?"

"Çünkü sana yardım edeceğimi biliyordun. Ah, evet, bu konuda kesinlikle haklıydın." Devam etmeden önce kanepede arkasına doğru yaslandı. "Evet, benimle çok güzel oyun oynadın. Fakat bunun farkındayım, duyuyor musun? Farkındayım.

Binbaşı Julian Farrar'm postunu korumak için yalan söyleyecek olursam lanetlenirim."

Bir sessizlik oldu. Bir an boyunca Laura hiçbir şey söylemedi. Sonra gülümsedi ve sakince kalkarak koltuğun yanındaki masadan sigarasını aldı. Ardından Starkwedder'a dönerek, "Artık geri dönemezsin," dedi. "Polise hikâyeni anlattın.

Şimdi değiştiremezsin."

"Ne?" dedi Starkwedder.

Laura koltuğa oturdu. "Ne biliyorsan ya da bildiğini sanıyorsan, hikâyene bağlı kalmak zorundasın. Sen suçortağısın, bunu kendin söyledin." Sigarasını yaktı.

Starkwedder ayağa kalkarken şaşkınlıktan neredeyse ko-luşamaz hale gelmişti.

"Seni küçük fahişe!" diye bağırdı. Bir sü-ı? hiçbir şey söylemeksizin bakıp aniden topukları üzerinde döne rek odadaki boydan boya olan kanatlı pencereden çıktı. Laura ba.ıçede yürümesini izledi. Takip edip, onu çağırmak için bir har.ılede bulundu, fakat sonra vazgeçti. Suratındaki sıkıntılı ifa-dey e, odaya geri döndü.

ON (KİNCİ BOLUM

Aynı gün akşamüzerine doğru, Julian Farrar sinirli bir şekilde aşağı yukarı yürüyordu. Kanatlı pencereler açıktı ve batmak üzere olan güneş dışardaki çimenlerin üzerinde altın ışıklarını savuruyordu. Farrar görünüşe göre çok acil bir nedenle Laura Warwick tarafından çağrılmıştı. Onu beklerken bir yandan da sürekli saatine bakıyordu.

Farrar çok sinirli ve aklı başından gitmiş gibi görünüyordu. Bahçeye bakıp, tekrar odaya geri döndü ve yine saatine baktı. Daha sonra koltuğun yanındaki gazeteyi fark etti. The Western Echo, adındaki bu yerel gazetenin kapağında Richard War-wick'in ölümü haber yapılmıştı. 'Bölgenin önde gelen sakini bir saldırgan tarafından esrarengiz bir biçimde öldürüldü.' Farrar koltuğa oturdu ve sinirli bir biçimde haberi okumaya başladı. Bir

süre sonra gazeteyi bir kenara bıraktı ve kanatlı pencerelere doğru yürüdü. Odanın içine son bir kez baktıktan sonra çimenlere doğru yürümeye başladı. Arkadan gelen sesi işittiğinde bah-

cenin yarı yolunu aşmıştı bile. Döndü ve, "Laura, üzgünüm, ben..." dedi ve durdu, ona doğru gelen kişinin Laura Warwick olmadığını görünce düş kırıklığına uğradı. Gelen, Richard War-wick'in uşağı Angell'di.

"Bayan Warwick kısa bir süre sonra yanınızda olacağını söylememi istedi, efendim," dedi. "Fakat öncelikle sizinle bir konuyla ilgili konuşabilir miyiz, efendim?"

"Evet, evet. Nedir o?"

Angell, Julian Farrar'a doğru yaklaştı ve yaptıkları heyecanlı konuşmanın duyulmaması için evden birkaç adım uzaklaştı.

"Çok endişeliyim, efendim," diye başladı Angell. "Bu evdeki konumumla ilgili olarak size danışmak istedim."

Aklı kendi işlerinde olan Julian Farrar bir an önce onunla ilgilenip yollamak istiyordu. "Evet, sorun nedir?" diye sordu.

Angell cevap vermeden önce bir süre düşündü. Sonra, "Bay Warwick'in ölümü, efendim," dedi. "İşimi kaybettim."

"Evet, sanırım öyle," diye cevap verdi Farrar. "Fakat tahmin ediyorum, başka bir iş bulmak senin için zor değil, öyle değil mi?"

"Umarım, efendim," diye cevapladı Angell

"Sen yetenekleri olan bir adamsın, Angell."

"Ah, evet, efendim. Yetenekliyimdir ve her zaman için yapabileceğim bir iş

kolaylıkla bulabilirim, bunu biliyorum, ama..."

"Öyleyse canını sıkan nedir?"

"Şey, efendim," dedi Angell. "İşimin sona ermesine neden olan koşullar bana pek tatsız gelmekte."

"Daha açık konuş," dedi Farrar. "Cinayete karışmış olmak istemiyorsun, öyle değil mi?"

"Öyle de diyebilirsiniz, efendim," diye yorum yaptı uşak.

"Pekâlâ," dedi Farrar. "Korkarım bu konuyla ilgili kimsenin yapabileceği bir şey yok. Tahmin ediyorum, Bayan Warwick'ten tatmin edici bir referans alabilirsin."

Tabakasını açtı ve bir sigara aldı.

"Bununla ilgili bir güçlük olacağını sanmıyorum, efendim," diye cevap verdi Angell. "Eğer söylemem gerekirse Bayan Warwick çok iyi ve çok hoş bir hanımefendi." Sesinde zayıf bir ima vardı.

Julian Farrar, Laura'yı beklemek üzere eve girmeye karar verdi. Fakat sonra uşağın tavrındaki gariplikten ötürü geri döndü ve, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu sessizce.

"Bayan Warwick'le herhangi bir şekilde ters düşmek istemem," diye cevap verdi Angell yapmacık bir halde.

Konuşmaya başlamadan önce, Farrar tabakasından bir sigara daha çıkardı ve tekrar cebine koydu. "Yani, amacın onu korumak mı."

"Evet, efendim," diye Angell onayladı. "Ben evdekilere yardımcı oluyorum. Ama demek istediğim başka bir şey." Bir süre sustu ve sonra konuşmaya devam etti.

"Aslında bu bir vicdan meselesi."

"Vicdan derken ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu Farrar, keskin bir tavırla.

Angell pek rahat görünmüyordu, ama konuşmaya devam ettikçe kendine güveni gelmekteydi. "Yaşadığım güçlükleri takdir edebileceğinizi sanmıyorum, efendim Polise kanıtları vermem gerekiyor. Polise bu konuda yardımcı olmam yurttaşlık görevim. Ancak aynı zamanda işverenime de sadık kalmalıyım."

sonra bir kepengin gürültüyle kapandığını duydum. Bu uyumaya çalıştığınız bir anda çok rahatsız edici bir ses. Kalktım ve penceremden baktım. Bana öyle geldi ki kapanan benim tam artımdaki kilerin penceresiydi.

"Evet?" diye sordu Farrar sertçe.

"Aşağı inip pencereyi kapamayı düşündüm, efendim," diye devam etti Angell.

"Merdivenlerden aşağı inerken bir silah sesi duydum. Yine Bay Warwick'tir, diye düşündüm. Ama öylesine bir siste neye ateş ettiğini göremezdi. Kilere indim ve pencereyi güvenli bir şekilde kapadım, efendim. Fakat oradayken nedenini bilmediğim bir sebepten dolayı kendimi tedirgin hissediyordum. Ve pencerenin dışındaki yoldan gelen ayak seslerini duydum."

"Demek istediğin," diyerek kesti Farrar. "Şu yol mu?" dedi gözleriyle işaret etti.

"Evet, efendim. Hizmetlilerin evini geçince karşınıza çıkan yol. Çok fazla kullanılmayan bir yol, efendim. Genellikle siz bu yolu evinizden buraya

gelirken kestirme olarak kullanıyorsunuz."

Konuşmayı kesti ve soğuk bir şekilde, "Devam et!" diyen Farrar'ın yüzüne dikkatle baktı.

"Söylediğim gibi kendimi biraz tedirgin hissediyordum," diye devam etti Angell.

"Birilerinin kötü bir niyetle dolaştığını düşünüyordum. Sizi kiler penceresinin önünden geçerken gördüğümde ne kadar rahatladığımı anlatamam, hızlıca yürüyor ve evinize geri dönüyordunuz."

Bir duraklamadan sonra, Farrar, "Şu an bana anlattıklarından bir anlam çıkaramıyorum," dedi. "Yoksa, çıkarmalı mıyım?"

Özür bildiren bir öksürükten sonra Angell, "Sadece merak ediyorum, efendim,"

dedi. "Acaba polislere dün gece buraya Bay

Warwick'i görmeye geldiğinizden söz ettiniz mi? Eğer söz etmediyseniz bana dün geceki olayla ilgili sorular soracaklardır."

Farrar sözünü keserek, "Farkındasın değil mi?" diye sordu. "Şantajın cezası sert olur."

"Şantaj mı, efendim?" diye sordu Angell şaşırmış bir ses tonuyla. "Ne demek istediğinizi bilmiyorum. Dediğim gibi bu sadece polise karşı olan görevimi yerine getirmekle ilgili bir soru. Polis..."

"Polis," dedi Farrar sözünü sertçe keserek. "Bay Warwick'i öldüren kişiyle ilgili tüm bilgilere sahip. Adam neredeyse cinayete imzasını atmış. Sana bununla ilgili daha fazla soru sorulmaz."

"Sizi temin ederim, efendim," dedi Angell sesini yükselterek. "Benim sadece demek istediğim..."

"Çok iyi biliyorsun," diyerek kesti sözünü yeniden Farrar. "Dün geceki yoğun siste kimseyi tanımana imkân yok. Bu hikâyeyi uydurmanın sebebi..." derken Laura Warwick'in bahçeye doğru geldiğini gördü ve konuşmasını kesti.

ON ÜÇÜNCÜ BöLÜM

"Üzgünüm, beklettim, Julian," diyerek seslendi Laura onlara yaklaşırken. Angell ve Julian Farrar'ı sohbet ederken görünce şaşırmıştı.

"Belki de bu konuyu daha sonra görüşmeliyiz," diye mırıldandı uşak. Ve Laura'ya başıyla selam vererek ayrıldı. Sonra da bahçeyi hızla geçerek evin köşesinde yok oldu.

Laura gitmesini bekledikten sonra, aceleyle konuşmaya başladı. "Julian, ben..."

"Bu adamı niye bana yolladın, Laura?" diye sordu kızgınca.

"Seni bütün gün bekledim ve gitmeni istemedim," diye cevapladı Laura şaşırmış

bir halde.

"Sabahtan beri işlerim başımdan aşkındı," diye bağırdı Far-rar. "Heyetler ve öğleden sonraki toplantılar. Seçimler böylesine yakınken bu işleri bir kenara bırakamazdım. Ayrıca bugünlerde buluşmamamız çok daha iyi olur."

"Ama konuşmamız gereken konular var," dedi Laura.

Farrar onu kolundan nazikçe tutarak evden uzaklaştırdı. "Angell'in bana şantaj yaptığını biliyor musun?" diye sordu.

"Angell mi?" diye bağırdı Laura.

"Evet, olan biten her şeyden haberdar. Bizi biliyor ve açıkça farkında ki, benim dün gece burada olduğumun bilinmesi halinde..."

Laura'nın nefesi kesilmişti. "Seni gördü mü demek istiyorsun?"

"Beni gördüğünü söylüyor."

"Ama seni o siste görmüş olamaz," diye ısrar etti Laura.

"Gece kilere dış pencereyi kapamak için indiğinde beni pencerenin önünden geçerken görmüş. Ve ondan biraz önce de silah sesi duyduğunu söylüyor..."

"Aman Tanrım!" diyerek nefes aldı Laura. "Ne korkunç! Şimdi ne yapacağız?"

Farrar, Laura'yı rahatlatmak için isteksizce sarılır gibi yaptı, fakat sonra eve doğru baktı ve vazgeçti. Ona sabit gözlerle bakarak, "Henüz ne yapacağımızı bilmiyorum," dedi. "Düşünmemiz gerek."

"Ona para vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, hayır," diyerek ona güven vermeye çalıştı. "Eğer böyle yaparsak bu sonun başlangıcı olur. Kimsenin dün akşam geldiğimi bildiğini sanmıyorum. Hizmetçinin bilmediğine eminim. Asıl önemli nokta, Angell beni gerçekten gördü mü, yoksa gördüğünü mü sanıyor?"

"Ya polise söylerse?" diye titreyerek sordu Laura.

"Biliyorum," diye homurdandı Farrar. Elini kaşının üzerinde gezdirdi. "Çok iyi düşünmeliyiz. Olmazsa yalan söylediğini, dün akşam evden hiç ayrılmadığımı söylerim."

BEKLENMEYEN MISAFIR

"Fakat parmakizleri var," dedi Laura.

"Ne parmakizi?" diye sordu Farrar, şaşırmış bir halde.

"Unutmuşsun," diyerek hatırlattı Laura. "Masanın üzerindeki parmakizleri. Polis bu izlerin MacGregor'a ait olduğunu sanıyor, ama eğer Angell bu hikâyeden onlara söz edecek olursa senin de parmakizini almak isteyeceklerdir ve sonra..."

Julian Farrar, Laura'nın sözünü kesti. Şimdi çok daha endişeli görünüyordu.

"Evet, evet, anlıyorum," diye söylendi. "Tamam öyleyse. Buraya geldiğimi kabul etmek zorundayım ve onlara bir hikâye anlatırım. Buraya Richard''la bir konu hakkında görüşmek üzere geldiğimi ve konuştuğumuzu falan..."

Laura aceleyle, "Onu bıraktığında çok iyi durumda olduğunu söylersin," diye ekledi.

Farrar ona baktığında gözlerinde sevgi kırıntıları görülebiliyordu. "Ne kadar da kolay söyledin," dedi sertçe. "Gerçekten böyle söyleyebilir miyim?" diye ekledi alayla.

"Birisi bir şey söylemek zorunda," dedi Laura savunmacı bir tavırla.

"Görmek için eğildiğimde ellerimi oraya koymuş olmalıyım." Sonra yutkundu.

"Eğer izlerin MacGregor'a ait olduğuna inanırlarsa," dedi Laura sabırsızlıkla.

"MacGregor! MacGregor!" diyerek haykırdı Farrar. Şimdi neredeyse bağırıyordu.

"Ne diye gazetedeki o mesajı kesip Ric-hard'ın cesedinin üstüne koydun? Bu korkunç bir risk değil mi?"

"Evet... hayır... bilmiyorum," dedi Laura şaşkın bir halde.

Farrar sessiz bir tiksintiyle baktı. "Lanet olası soğukkanlılık," diye homurdandı.

"Bir şeyler düşünmek zorundaydık," diye iç geçirdi Laura. "Ben, ben düşünemiyordum. Bu gerçekten Michael'ın fikriydi."

"Michael?"

"Michael Starkwedder," dedi Laura.

"Sana yardım mı etti demek istiyorsun?" diye sordu Farrar. Duyduklarına inanamıyordu.

"Evet, evet, evet!" diye bağırdı Laura sabırsızca. "Seni bu sebepten ötürü görmek istedim, sana açıklamak için."

Farrar ona biraz daha yaklaştı. Kibarca soru sorarken ses tonunda soğuk bir kıskançlık hissediliyordu. Michael Starkwed-der'ın Hıristiyan soyadını soğuk bir öfkeyle vurgulayarak, "Ne Michael'ı? Michael'ın bu işle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Geldi ve beni orada buldu," dedi Laura. "Elimde silah vardı ve..."

"Aman Tanrım!" Farrar hoşnutsuzluğunu ondan uzaklaşarak gösterdi. "Ve sen bir şekilde onu ikna ettin."

"Sanırım o beni ikna etti," diye mırıldandı Laura üzgün bir halde. Ona yaklaşırken, "Oh, Julian..." demeye başladı.

Kollarını boynuna dolamaya çalışıyordu ki, Farrar onu kibarca itti. "Sana söylemiştim, yapabileceğim her şeyi yapacağım. Sanma ki ben..."

Laura'nın gözlerinde sabit bir bakış vardı. "Sen değiştin," dedi sessizce.

"Üzgünüm, ama aynı şeyleri hissedemiyorum," dedi Farrar umutsuzca. "Bütün bu olanlardan sonra, aynı şeyi hissede-mem."

"Ben hissedebilirim," dedi Laura. "En azından, düşünebilirim. Ne yapmış olduğun fark etmez, Julian, ben her zaman aynı şeyi hissettim."

"Şu an için duygularımızı boş ver," dedi Farrar. "Gerçeklere geri dönmeliyiz."

Laura ona baktı. "Ben, ben Starkwedder'a benim... biliyorsun, benim yaptığımı..."

Farrar duyduklarına inanamıyordu. "Bunu Starkwedder'a söyledin mi?"

"Evet."

"Ve o sana yardım etmeyi kabul etti? O... bir yabancı. Adam çıldırmış olmalı."

Laura sızlanarak karşılık verdi. "Sanırım biraz deli. Ama çok rahatlatıcıydı."

"Yani! Hiçbir erkek seni reddedemiyor," dedi Farrar kızgınlıkla. "Öyle değil mi?" Onun yanından bir adım uzaklaştı. "Yine de Laura, cinayet..." Sesi kısıldı ve başını salladı.

"Bu kasten yapılmadı, Julian. Bu sadece bir içgüdüydü," dedi Laura. Neredeyse yalvarır gibi konuşuyordu.

"Tüm bunları tekrar etmeye gerek yok," dedi Farrar. "Şimdi ne yapacağımızı düşünmeliyiz"

"Biliyorum," diye cevapladı. "Parmakizlerin ve çakmağın orada kaldı."

"Evet," dedi. "Cesedin üzerine eğildiğimde düşürmüş olmalıyım."

"Starkwedder senin olduğunu biliyor," dedi Laura. "Ama hiçbir şey yapamaz. Bu konuda teslim olmuş durumda. Şimdi hikâyesini değiştiremez."

Julian Farrar bir an için ona baktı. Konuşmaya başladığında sesinde kahramanlık taslayan bir ton vardı. "Eğer gerekirse, suçu üzerime alırım."

"Hayır, bunu yapmanı istemiyorum," diye haykırdı Laura. Kolunu sıkıca kavradı, fakat sonra eve doğru sinirlice bakıp, onu çabukça bırakıverdi. "Yapmanı istemiyorum," diye tekrarladı aceleyle.

"Nasıl olduğunu anlamadığımı düşünmemelisin," dedi Far-rar. "Silahı aldın ve gerçekten ne yaptığını bilmez bir halde ateş ettin."

Laura şaşkınlık dolu bir ifadeyle, "Ne? Onu benim öldürdüğümü mü söylemeye çalışıyorsun?" diye bağırdı.

"Tam olarak öyle değil," diye cevapladı. Rahatsız olmuş görünüyordu. "Sana söyledim, eğer gerekirse suçu üzerime alırım."

Laura şaşkınlık içinde kafasını salladı. "Fakat... sen dedin ki..." diye başladı. "Nasıl olduğunu bildiğini söylüyorsun."

"Dinle, Laura," dedi gözlerini ona dikerek. "Bunu bile bile yaptığını sanmıyorum. Kasten yaptığını da düşünmüyorum. Onu neden vurduğunu çok iyi biliyorum, çünkü..."

"Onu vurdum mu?" dedi Laura aceleyle. "Onu gerçekten vurduğuma mı inanıyorsun?"

Farrar ona sırtını döndükten sonra, "Tanrı aşkına, birbirimize karşı dürüst olmazsak devam etmemiz imkânsız," diye bağırdı.

Laura umutsuz bir sesle, bağırmamaya da çalışarak, açık ve vurgulayıcı bir ifadeyle, "Onu ben vurmadım ve bunu sen de biliyorsun!" dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Julian Farrar yavaşça ona dönerek, "Öyleyse kim yaptı?"

diye sordu. Birden yüzü değişti ve, "Laura! Yoksa benim vurduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?" dedi.

Yüz yüze duruyorlardı, bir süre için hiç konuşmadılar. Sonra Laura, "Silah sesini duydum, Julian," dedi. Devam etmeden

önce derin bir nefes aldı. "Silah sesini ve giderken patikadaki ayak seslerini duydum. Aşağı indiğimde, orada yatıyordu."

"Laura, onu ben vurmadım," dedi Farrar sessizce. "Buraya, seçimlerden sonra boşanma konusunda ayarlamalar yapmamız gerektiğini söylemek için, Richard'ı görmeye gelmiştim. Silah sesini buraya gelmeden hemen önce duydum. Bunun Richard'm her zamanki marifetlerinden biri sanmıştım. Ancak yanına gittiğimde o ölüydü ve hâlâ sıcaktı."

Laura oldukça şaşırmıştı. "Sıcak," diye tekrarladı.

"Öleli bir iki dakikadan fazla olmamıştı," dedi Farrar. "Onu tabii ki senin vurduğunu düşündüm. Başka kim vurabilirdi ki?"

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Laura.

Farrar, "Ben... ben bir intihar olduğunu düşündüm," diye başlayınca Laura sözünü kesti. "Hayır, olamazdı, çünkü..."

Birden ikisi de evin içinden gelen Jan'ın heyecan dolu çığlığını duyarak sustular.

ON DÖRDÜNCÜ BöLÜM

Julian Farrar'la Laura eve doğru koşarken boydan boya kanatlı pencereden çıkmakta olan Jan'la çarpıştılar. Jan nezaketle ama aynı zamanda sert bir şekilde Laura tarafından çalışma odasına doğru sürüklenirken, "Laura," diye haykırdı. "Richard öldüğüne göre tüm tabancaları ve silahları artık benim sayılır, öyle değil mi? Yani, onun erkek kardeşi olduğuma göre ailede ona en yakın kişi benim."

Julian Farrar kafası karışmış bir halde onları izlerken koltuğa doğru ilerleyip yan tarafına ilişti. Bu sırada Laura, sürekli konuşan Jan'ı susturmaya çalışıyordu.

"Benny, onun silahlarını almama izin vermez," dedi Jan. "Onları burada bir yerde, dolaba kilitledi." Kapıya doğru anlaşılmaz bir biçimde elini salladı.

"Ama onlar benim. Onları almaya hakkım var. Bana anahtarı vermesini söyle."

"Jan, tatlım dinle," diye söze başladı Laura, fakat Jan sözünün kesilmesini istemiyordu. Kapıya doğru hızla ilerledi ve son-

ra ona arkasını dönerek, "Benny bana bir çocukmuşum gibi davranıyor," diye bağırdı. "Ama yalnızca o değil. Herkes bana çocukmuşum gibi davranıyor. Ancak ben çocuk değil, koskoca bir adamım. On dokuz yaşındayım. Neredeyse yaşlandım bile." Silahlarını koruyormuşçasına kollarını kapıya doğru uzattı. "Ric-hard'ın her şeyi bana ait. Ben de Richard'in yaptıklarını yapacağım. Tüm sincapları, kuşları ve kedileri

vuracağım." Konuşurken bir yandan da histerik kahkahalar atıyordu. "Eğer sevmediğim insanlar olursa, onları da vurabilirim tabii."

"Çok fazla heyecanlanmamalısın, Jan," diyerek onu uyardı Laura.

Jan huysuzlanarak, "Ama ben heyecanlı değilim," diye haykırdı. "Fakat şey olmayacağım... Ne deniyordu ona? Ben bir kurban olmayacağım." Odanın tam orta yerine geldi ve Laura'ya sert bir ifadeyle baktı. "Ben artık buranın efendisiyim," dedi. "Bu evin efendisiyim ve ben ne dersem herkes onu yapnalı."

Bir ara durdu ve sonra Julian Farrar'a dönerek, "Ben de istersem bir JP

olabilirim, öyle değil mi, Julian?" diye sordu.

"Sanırım bunun için biraz gençsin," dedi Farrar.

Jan omuzlarını silkti ve Laura'ya döndü. "Hepiniz bana çocukmuşum gibi davranıyorsunuz. Ama artık bunu yapamayacaksınız, çünkü Richard öldü." Kendisini kanepenin üzerine atıverdi ve ayaklarını uzattı. "Aynı zamanda zengin olduğumu da sanıyorum, değil miyim?" diye ekledi. "Bu ev bana ait. Kimse artık beni oraya buraya itip duramaz. Ama ben, onlara bunu yapabilirim. Aptal yaşlı Benny bana artık emirler veremeyecek. Eğer Benny bana bunu yapmaya kalkışırsa, ben de..."

dedi ve bir sü-

re durakladı. Çocukça bir üslupla, "Ben ne yapacağımı bilirim!" diye ekledi.

Laura ona doğru yaklaşarak, "Dinle, Jan, tatlım," dedi yumuşak bir ses tonuyla mırıldanarak. "Bu hepimiz için endişe verici bir durum ve Richard'in eşyaları da avukatlar gelip mirasını okuyana mirasın doğruluğu kanıtlanana kadar kimseye ait değil. Kim ölürse ölsün her zaman bu kurallar uygulanır. Bütün işlemler tamamlanana kadar da hepimizin beklemesi lazım. Anlıyor musun?"

Laura'nın ses tonu, Jan üzerinde yatıştırıcı ve sakinleştirici bir etki uyandırmıştı. Jan başını kaldırıp ona baktı, kollarını beline doladı ve ona doğru yaslandı. "Laura, seni seviyorum. Seni çok fazla seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlım," diye mırıldandı Laura. Richard öldüğü için memnunsun, değil mi?" diye sordu Jan aniden.

"Hayır, tabii ki memnun değilim," dedi Laura şaşırarak.

"Ah, tabii ki memnunsun," diye ısrar etti Jan. "Şimdi artık Ju-lian'la evlenebilirsin."

Laura, Jan sözlerine devam ederken hızla ayağa fırlayan Julian Farrar'a doğru baktı. "Uzun süredir Julian'la evlenmek istiyorsun, öyle değil mi?" diye sordu Jan. "Ben biliyorum. Benim bazı şeyleri fark edemediğimi ya da bilmediğimi düşünüyorlar. Ama biliyorum. Evet, şimdi ikiniz için de her şey halloldu. Her ikiniz için işler yoluna girdi ve siz bundan memnunsunuz. Memnunsunuz, çünkü..."

Tam o sırada Bayan Bennett'ın koridordan, "Jan!" diye haykıran sesi duyuldu. Jan bunu duyunca sözünü yarıda bıraktı ve

v-L

gülmeye başladı. Kanepenin üzerinde yukarı aşağı zıplarken, bir yandan da,

"Zavallı yaşlı Benny!" diye bağırıyordu.

Laura, "Benny'ye saygılı davranmalısın," diyerek Jan'ı uyardı ve onu ayağa kaldırdı. "Olan bitenlerden sonra çok üzgün." Jan'ı kapıya doğru

götürürken, nazikçe, "Benny'ye yardım etmelisin, çünkü artık ailenin reisi sensin, unutma,"

dedi.

Jan kapıyı açtı ve Laura'yla Julian'a şöyle bir baktıktan sonra, "Tamam, tamam,"

diye gülümseyerek söz verdi. "Ona yardım edeceğim." Odadan çıktı ve arkasından kapıya kapatarak, yürürken, "Benny!" diye seslendi.

Laura, Julian Farrar'a doğru dönüp, yürüyerek, "Onun bizim hakkımızda bir şeyler bildiğinden haberim yoktu," diyerek şaşkınlığını ifade etti.

Farrar, "Jan gibi insanların asıl sorunu bu işte," dedi sert bir ses tonuyla.

"Onların ne kadar fazla ya da ne kadar az bildiklerini hiçbir zaman kestiremiyorsun. O çok... daha doğrusu kolaylıkla kontrolden çıkabiliyor, değil mi?"

"Evet, çok çabuk heyecanlanıyor," diye doğruladı Laura. "Fakat şimdi Richard ortalıkta olup onu kışkırtmayacağına göre, belki de sakinleşir ve normale döner.

Bunu çok isterim."

Julian Farrar'sa kararsızca baktı. "Ben bundan pek emin değilim," diye söze başladı, fakat Starkwedder aniden kanatlı pencerenin önünde belirince konuşmasını kesti.

"Merhaba, iyi akşamlar," derken oldukça neşeli görünüyordu Starkwedder.

"İyi akşamlar," diyerek karşılık verdi Farrar tereddüt içinde.

Starkwedder sırayla önce birine, sonra diğerine bakarak, "Her şey yolundadır umarım?" dedi. Sonra aniden sırıtarak, "An-

lıyorum," dedi. "İki kişinin yanında üçüncüsü fazla sayılırmış." Odanın içine daldı. "Bu şekilde pat diye kanatlı pencereden içeri girmemeliydim. Bir centilmen ön kapıya gider ve zili çalardı. Ama gördüğünüz gibi ben bir centilmen değilim."

Laura, "Ama lütfen..." derken Starkwedder onun sözünü kesti. "Aslında iki nedenden dolayı buradayım," dedi. "Birincisi elveda demek için. Çünkü ben temize çıktım. Abadan'dan gelen üst makamlarca yazılmış telgraflarda benim ne kadar iyi ve dürüst birisi olduğum yazıyor. Bu nedenle buradan ayrılmakta serbestim."

"Bu kadar erken ayrıldığın için çok üzgünüm," dedi Laura. Bunu söylerken sesinden bunun gerçek duyguları olduğu anlaşılıyordu.

"Ne kadar iyisin," dedi Starkwedder dokunaklı bir biçimde. Laura'ya bir an baktıktan sonra, çalışma masasının sandalyesine doğru ilerledi ve, "Buraya gelirken polis beni arabasına aldı," diye devam etti. "Ve bu konuda ne kadar ağızlarını sıkı tutsalar da, bir şeylerin ters gittiğine inanıyorum!"

Dehşete düşen Laura soluğu kesilmiş bir şekilde, "Polis tekrar geri mi geldi?"

diye sordu.

"Evet," dedi Starkwedder.

"Fakat ben bu sabah işlerini bitirdiklerini düşünmüştüm."

Starkwedder ona kurnazca bir bakış fırlatarak, "Bundan dolayı bir şeylerin ters gittiğini söylüyorum!" diye vurguladı.

Dışardaki koridordan sesler geliyordu. Kapı açılırken Laura ve Julian Farrar birbirlerine yaklaştılar. Richard Warwick'in annesi, bastonunun yardımıyla yürümesine rağmen, yüzünde dimdik ve kendine güvenli bir ifadeyle içeri girdi.

Omzunun üzerinden, "Benny!" diye seslenen Bayan Warwick, daha sonra Laura'ya döndü. "Ah, işte buradasın, Laura. Biz de seni arıyorduk."

Julian Farrar, Bayan Warwick'e doğru giderek onun koltuğa oturmasına yardımcı oldu. "Buraya tekrar gelmen ne kadar nazik bir hareket, Julian," diye duygularını belirtti yaşlı kadın. "Hepimiz senin ne kadar meşgul olduğunu biliyoruz."

"Daha önceden gelmem gerekirdi, Bayan Warwick," dedi Farrar onu koltuğa yerleştirirken, "Fakat bugün özellikle telaşlı bir gün. Size yardımcı olabileceğim herhangi bir şey varsa..." O sırada Bayan Bennett, Müfettiş

Thomas'la birlikte içeri girince konuşmasını yarıda kesmek zorunda kaldı. Elinde bir dosya çantası taşıyan müfettiş, odanın ortasına doğru ilerledi.

çalışma masasının sandalyesine ilişip bir sigara yaktığı sırada, Komiser Muavini Cadwallader, AngelPle birlikte gelerek kapıyı arkasından kapattı.

Cadwallader pencereden dışarıya doğru bakarak, "Genç Bay Warwick'i bulamıyorum, efendim," diye rapor verdi.

"Orada dışarlarda bir yerde olması lazım. Yürüyüşe çıkmıştı," dedi Bayan Bennett.

"Fark etmez," dedi müfettiş. Odadakileri incelerken bir an sessizlik oldu. Sanki müfettişin davranışları değişmiş üzerine önceden olmayan bir sertlik gelmişti.

Müfettişin konuşmasını bekleyen Bayan Warwick soğuk bir ses tonuyla, "Sanırım soracağınız başka sorular var, Müfettiş Thomas," dedi.

"Evet, Bayan Warwick," diye yanıtladı müfettiş. "Korkarım öyle."

Bayan Warwick, "MacGregor denilen o adamdan bir haber alamadınız mı hâlâ?" diye sorarken ses tonu yorgun çıkıyordu.

"Tam tersi," diye karşılık verdi müfettiş.

Bayan Warwick heyecanla, "Yoksa bulundu mu?" diye sordu.

Müfettiş, kısa ve özlü biçimde, "Evet," diye yanıtladı.

Odadakiler arasında tam anlamıyla bir heyecan dalgası meydana gelmişti. Laura ve Julian Farrar'm yüzlerinde inanmadıklarına dair bir ifade vardı, Starkwedder'sa sandalyesini çevirerek müfettişe doğru döndü.

Birden, "O zaman onu yakaladınız mı?" diyen Bayan Ben-nett'ın sesi sessizliği bozdu.

Müfettiş cevap vermeden önce ona birkaç saniye kadar baktı ve sonra, "Korkarım bu biraz imkânsız görünüyor, Bayan Bennett," dedi.

Bayan Warwick, "İmkânsız mı?" diyerek araya girdi. "Ama neden?"

"Çünkü o öldü," diye sessizce cevap verdi müfettiş.

ON BEŞİNCİ BöLÜM

Müfettiş Thomas'ın açıklamasını derin bir sessizlik izledi. Biraz sonra Laura, tedirgin ve korku dolu bir ses tonuyla fısıldayarak, "Siz, ne... ne dediniz?"

diye sordu.

"MacGregor denilen bu adamın ölü olduğunu söyledim."

Odadaki herkes şaşkınlık içindeydi. "John MacGregor, bundan iki yıl önce Alaska'da ölmüş," diyerek açıklamalarına devam etti müfettiş. "Ve ölümünden kısa bir süre önce Kanada'dan İngiltere'ye dönmüş."

Laura, "Ölü mü!" diyerek kuşkuyla haykırdı.

Jan odadakilere fark ettirmeden bahçeye açılan kapıdan telaşla çıktı ve gözden kayboldu.

Müfettiş, "Bu işleri biraz değiştiriyor, öyle değil mi?" diye devam etti. "Bay Warwick'in cesedinin üstüne o intikam mesajını bırakan John MacGregor değildi o zaman. Fakat çok açık olan bir şey var ki, o notu oraya bırakan kişi MacGregor'u çok iyi ta-

nıyordu ve Norfolk'taki kaza hakkında her şeyi biliyordu. Bunlar da, cevabı kesinlikle bu evin içindekilerden birine götürüyor."

"Hayır," diye bağırdı Bayan Bennett ani ve sert bir biçimde. "Hayır, ama olabilir... kesinlikle o olabilir..."

"Evet, Bayan Bennett?" diye müfettiş onu cesaretlendirdi. Cevabın gelmesi için biraz bekledi, fakat Bayan Bennett devam edemiyordu. Sonra aniden çökmüş bir ifadeyle pencerelere doğru yürüdü.

Müfettiş bu defa Richard Warwick'in annesine döndü. Ses tonundan şefkatli olduğu anlaşılan müfettiş, "Siz de tahmin edersiniz ki, bu her şeyi değiştiriyor,"

dedi.

Bayan Warwick, "Evet, bunu anlıyorum," diyerek ayağa kalktı. "Bana daha fazla ihtiyacınız var mı, müfettiş?" diye sordu.

"Şu an için değil, Bayan Warwick," diye yanıtladı müfettiş.

Kapıya doğru ilerleyen Bayan Warwick, "Teşekkürler," diye mırıldandı ve Angell hızla ona kapıyı açtı. Julian Farrar'sa yaşlı bayana kapıya kadar gitmesinde

yardımcı oldu. Bu sırada Müfettiş Thomas çantasını açmış bir tabanca çıkarıyordu.

Angell, Bayan Warwick'in odadan çıkmasına yardım ederken müfettiş, "Angell!"

diyerek onu çağırdı.

Uşak duraksadı, odaya doğru döndü ve içeri girip kapıyı kapattı. Sessizce,

"Evet, efendim?" diye karşılık verdi.

Müfettiş ona doğru yaklaşırken elinde büyük olasılıkla cinayet silahını taşıyordu. Uşağa, "Bu silah hakkında sabah kesin bir şey söyleyememiştin. Şimdi iyice düşünüp bu silahın Bay War-wick'e ait olup olmadığını söyleyebilir misin?"

diye sordu.

"Kesin bir cevap vermek istemem, müfettiş," diye cevapladı Angell. "O kadar çok silahı vardı ki, biliyorsunuz."

Müfettiş silahı tam onun önünde tutarak, "Ama bu Avrupa'da yapılmış bir silah,"

diye bilgi verdi. "Sanırım bir tür hatıra olabilir."

Konuşmasına devam ederken, Jan hiç kimseye fark ettirmeden dışardaki bahçeden geçiyor ve elinde saklamaya çalıştığı bir silah taşıyordu.

Angell silahı inceledi. "Bay Warwick'in bazı yabancı silahları vardı, efendim,"

dedi. "Fakat ateşli silahlarıyla tamamıyla kendisi ilgilenirdi. Onlara dokunmama bile izin vermezdi."

Müfettiş, Julian Farrar'a doğru yöneldi. "Binbaşı Farrar, sanırım sizin de savaştan kalan hatıra eşyalarınız vardır. Bu silah size bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

Farrar silaha ilgisizce baktıktan sonra, "Korkarım, fazla bir "şey bile ifade etmiyor," diye yanıtladı.

Ondan uzaklaşan müfettiş silahı çantaya geri koydu. "Komiser Muavini Cadwallader ve ben," diye söze başlarken odadaki-lere doğru yöneldi. "Bay Warwick'in silah koleksiyonunu ayrıntılı olarak incelemek istiyoruz. Bildiğim kadarıyla çoğunun ruhsatı ve izni vardı."

Angell, "Evet, efendim," dedi kendisinden emin bir biçimde. "İzinler, onun yatak odasındaki çekmecelerden birinde duruyor. Ve diğer tüm silahlarla tabancalar da, silah dolabında."

Komiser Muavini Cadwallader kapıya doğru ilerledi, fakat odadan çıkmadan önce Bayan Bennett tarafından önü kesildi. "Bir dakika bekleyin," diye seslendi.

"Silah dolabının anahtarına ihtiyacınız olacak." Anahtarı cebinden çıkardı.

Aniden ona dönen müfettiş, "Dolabı kilitlediniz mi?" diye sordu sertçe. "Bunu neden yaptınız?"

Bayan Bennett'ın cevabı da aynı şekilde sertti. "Bu soruyu sormayacağınızı düşünürdüm," diye tersledi. "O tabancalar ve cephaneler, bunların hepsi çok tehlikeli. Herkes bunu gayet iyi bilir."

Yüzündeki alaycı gülümsemeyi saklayan komiser muavini, kendisine uzatılan anahtarı alarak kapıya doğru gitti ve müfettişin kendisine eşlik etmek isteyip istemediğini anlamak için, bir an bekledi. Bayan Bennett'ın beklenmedik çıkışına sinirlenen Müfettiş Thomas devam etti. "Seninle

tekrar konuşmam gerekecek, Angell," dedi ve çantasını alarak odayı terk etti. Komiser muavini onu izlerken kapıyı, Angell'ın kendilerini takip etmesi için açık bıraktı.

Ne var ki, uşak odayı hemen terk etmedi. Bunun yerine, gözlerini yere diken Laura'ya sinirli bir bakış fırlattıktan sonra, Julian Farrar'a gidip, "Şu küçük meseleyle ilgili, efendim," dedi. "Yakında bazı şeyleri halletmeye çalışacağım.

Siz de bu konuda kendinizi ayarlarsanız, efendim..."

Zorlukla konuşabilen Farrar, "Sanırım bir şeyler, evet bir şeyler ayarlanabilir," dedi.

Angell yüzünde hafif bir tebessümle, "Teşekkürler, efendim," dedi. "Çok teşekkürler, efendim..." Kapıya doğru gidip tam odadan çıkacağı sırada Farrar onu durdurdu ve, "Hayır! Bir dakika bekle, Angell," diye emretti.

Uşak ona doğru döndüğünde Farrar yüksek sesle, "Müfettiş Thomas!" diye bağırdı.

Gergin bir bekleyiş anından sonra, müfettiş kapıda belirdi, arkasında komiser muavini duruyordu. Müfettiş sessizce, "Evet, Binbaşı Farrar?" diye sordu.

Julian Farrar saygılı ama rahat bir tavırla koltuğa doğru yürüdü. "Rutin işlerinize devam etmeden önce, size söylemem gereken bir şey var. Biliyorum, bunu size sabahtan söylemem gerekirdi, fakat hepimiz çok üzgündük. Bayan Warwick bana kime ait olduğunu bilmediğiniz bazı parmakizleri olduğunu söyledi. Şuradaki masadalarmış sanırım. Her neyse, onlar bana ait."

Bir sessizlik oldu. Müfettiş yavaşça Farrar'a doğru ilerleyip, sessizce ama suçlayıcı bir ses tonuyla, "Siz dün gece burada mıydınız, Binbaşı Farrar?" diye sordu.

Farrar, "Evet," diye yanıtladı. "Akşam yemeklerinden sonra sık sık yaptığım gibi buraya, Richard'la laflamaya gelmiştim." \ "Ve onu bulduğunuzda?..." diye araya girdi müfettiş.

"Onu oldukça dalgın ve düşünceli buldum. Bu yüzden uzun süre kalmadım."

"Aşağı yukarı saat kaç sıralarıydı, Binbaşı Farrar?"

Farrar bir an için düşündü ve sonra, "Gerçekten hatırlayamıyorum. Belki saat on ya da on buçuk olabilir. O sıralarda," diye cevapladı.

Müfettiş ısrarla sorgulamaya devam etti. "Daha kesin bir cevap verebilir misiniz?" diye sordu.

"Korkarım veremeyeceğim," dedi Farrar.

Yine gergin bir bekleyişin ardından müfettiş sakin görünmeye çalışarak bir soru daha sordu. "Sanırım bir dövüş ya da herhangi bir kavga olmamıştır, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle olmadı," dedi Farrar sert bir ses tonuyla. Ardından saatine baktı ve, "Çok geç kaldım," diye ekledi. "Şehir Meclisi'ndeki toplantıda yerimi almam gerekiyor. Onları beklete-

mem." Arkasını döndü ve kanatlı pencerelere doğru yöneldi. "Sizin için bir sakıncası yoksa gidiyorum."

Onu izleyen müfettiş, "Haklısınız, Şehir Meclisi'ni bekletmemek lazım," dedi.

"Fakat sizin de anlayacağınız gibi, Binbaşı Farrar, burada dün akşam yaptıklarınız hakkında ayrıntılı ifadenizi almam gerekiyor. Belki de bunu yarın sabaha erteleyebiliriz." Bir an durduktan sonra, "Ama bilmelisiniz ki, ifade vermek gibi bir mecburiyetiniz yok," diye devam etti. "Çünkü bu tamamıyla sizin tercihinize kalmış. Ve tabii ki, isterseniz avukatınız da sizinle birlikte olabilir."

Bayan Warwick tekrar odaya girdi. Önünde durduğu, kapıyı açık tutarak müfettişin son sözlerini dinledi. Julian Farrar, müfettişin söylediklerinin önemini kavrayarak derin bir nefes aldı. "Anlıyorum, anlıyorum..." dedi. "Yarın sabah saat ona ne dersiniz? Ve avukatım da yanımda olacak."

Farrar terasa doğru ilerleyerek odadan çıktı ve müfettiş, Laura Warwick'e döndü.

"Binbaşı Farrar dün gece buraya geldiğinde onu gördünüz mü?" diye sordu.

"Ben... ben..." diye belirsizce konuşmaya başlayan La-ura'nın sözü aniden iskemleden fırlayıp ikisinin arasına giren Starkwedder tarafından kesildi.

"Bayan Warwick şu an herhangi bir soruya cevap verecek durumda değil."

ÛN ALTINCI BOLUM

\ Starkwedder ve Müfettiş Thomas kısa bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar.

Daha sonra müfettiş, "Ne dediniz, Bay Starkwedder?" diye yüzünde şaşkın bir ifadeyle sessizce sordu.

"Bayan Warwick kendisini şu an herhangi bir soruya cevap verecek kadar iyi hissetmiyor," dedi Starkwedder.

"Demek öyle?" diye homurdandı müfettiş. "Peki, sorabilir miyim, buna karar vermek size mi düşüyor?"

Yaşça daha büyük olan Bayan Warwick bu tartışmaya katılarak, "Bay Starkwedder oldukça haklı," diye görüşünü belirtti.

Müfettiş kuşku dolu bakışlarla Laura'ya döndüğünde, o da, "Hayır, şu an herhangi bir soruya cevap vermek istemiyorum," dedi.

Starkwedder kendini beğenmiş bir şekilde müfettişe bakarak güldü. Müfettiş

öfkeli bir şekilde Cadwallader'a işaret etti ve birlikte odayı hızla terk ettiler. Angell onları izleyerek odadan çı-

karken kapıyı arkasından kapattı. "Fakat konuşmalıyım. Onlara söylemeliyim...

söylemeliyim..." diye bağırmaya başladı.

Bayan Warwick ikna edici ses tonuyla, "Bay Starkwedder oldukça haklı, Laura,"

dedi. "Şimdi ne kadar az konuşursan, o kadar iyi olur." Bastonuna yaslanarak odada birkaç adım attı ve sonra devam etti. "Bay Adams'la en kısa zamanda bağlantıya geçmeliyiz." Starkwedder'a dönerek, "Bay Adams bizim avukatımız,"

diye açıkladı. Bayan Bennett'a doğru bakarak, "Onu aramalısın, Benny," dedi.

Bayan Bennett başıyla onaylayıp telefona doğru gitti, fakat Bayan Warwick onu durdurdu. "Hayır, dur, yukardaki paralel hattı kullan," diye emretti. "Laura, sen de onunla birlikte git."

Laura tereddüt içinde ayağa kalktı ve aklı karışmış bir biçimde, "Ben Bay Starkwedder'la konuşmak istiyorum," diyen kayınvalidesine baktı.

"Fakat..." diye söze başlayan Laura hemen Bayan Warwick tarafından susturuldu.

"Endişelenme, hayatım, ben ne dersem onu yap."

Laura anlık bir tereddütten sonra arkasından odanın kapısını kapayan Bayan Bennett'la birlikte koridora doğru ilerledi. Bayan Warwick hemen Starkwedder'la konuşmaya başlamıştı. "Ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorum," dedi ve sözcükleri peş peşe hızla sıralarken arada bir de kapıya doğru bakıyordu. "Bana yardım etmeni istiyorum."

Starkwedder şaşırmıştı. "Nasıl?" diye sordu.

Kısa bir sessizlikten sonra, Bayan Warwick tekrar konuşmaya başladı. "Sen zeki bir adamsın ve aynı zamanda burada

bir yabancısın. Bizim hayatımıza dışardan girdin ve senin hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Beklenmeyen misafir, öyle mi?" diye mırıldandı Starkwedder.

Bayan Warwick, "Sen bir yabancı olduğuna göre, benim için bir şey yapmanı rica edeceğim," diye devam etti. Kanatlı pencerelere doğru yürüyüp bahçeye geçti ve her iki yöne doğru baktı.

Kısa bir aradan sonra Starkwedder, "Evet, Bayan Warwick, isteğiniz nedir?" diye sordu.

Odaya geri dönen Bayan Warwick aceleyle açıklamaya başladı. "Bu akşama kadar, bu trajedinin mantıklı bir açıklaması vardı. Oğlumun kazayla zarar verdiği daha doğrusu kaza sonucu öldürdüğü çocuğun babası, intikam almaya gelmişti. Bu açıklamanın biraz melodram koktuğunu biliyorum, ama yine de insanlar bu tür şeylere inanırlar."

"Evet, devam eder misiniz," diyen Starkwedder konuşmanın nereye varacağını merak ediyordu.

"Ama korkarım artık bu açıklama bir fayda getirmeyecek," dedi Bayan Warwick.

"Böylece oğlumun öldürülmesi tekrar aile içinde araştırılacak." Koltuğa doğru bir iki adım attı. "Şimdi, oğlumu kesinlikle öldürmüş olamayacak iki kişi var.

Bunlar karısı ve Bayan Bennett. Silah ateşlendiğinde ikisi birlikteydi."

"Öyle görünüyor," dedi Starkwedder.

"Ne var ki, Laura kocasını öldürmüş olmamasına rağmen, kimin yaptığını biliyor olabilir."

"Bu da aslında onu suçortağı yapar," diye belirtti Starkwedder. "O ve dostu Julian Farrar birlikte mi yaptılar? Kastettiğiniz bu mu?"

Anlık bir can sıkıntısı Bayan Warwick'in yüzünü kapladı. "Demek istediğim bu değil," dedi. Kapıya doğru tekrar hızla bakarak devam etti. "Julian Farrar benim oğlumu vurmadı."

Starkwedder kanepeden doğrulup ayağa kalkarak, "Bunu nereden biliyorsunuz ki?"

diye sordu.

"Biliyorum," dedi Bayan Bennett sabit bir şekilde ona bakarak. "Şimdi size, ailemden hiç kimsenin bilmediği bir şeyi söyleyeceğim. Benim artık yaşayacak fazla bir ömrüm kalmadı."

Starkwedder, "Özür dilerim, ama..." derken Bayan Warwick elini kaldırarak onu durdurdu. "Bunu bana acıman için söylemiyorum," dedi. "Sana bunları anlatıyorum, çünkü başka türlü açıklamak çok zor olacak. Eğer insanın yaşayacak bir iki yılı olsa yapmayacağı şeyleri yapmaya karar verebilir."

"Ne gibi?" diye sordu Starkwedder kısık bir sesle.

Bayan Warwick onun gözlerinin içine bakarak, "Öncelikle Bay Starkwedder, size bir şey daha söylemek zorundayım," dedi. "Size oğlum hakkında bir şey söylemeliyim." Kanepeye doğru ilerledi ve oturdu. "Ben oğlumu gerçekten çok seviyordum. Çocukken ve gençken gerçekten üstün özellikleri vardı. Başarılıydı, çalışkandı, cesurdu ve hayat doluydu, ayrıca eğlenceli bir dostluğu vardı." Bir süre durdu, bir şeyler hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Sonra sözlerini sürdürdü.

"Fakat bu güzel özelliklerinin yanı sıra her zaman hataları olduğunu da kabul etmeliyim. Kontrol ve baskı altında tutulamıyordu, sabırsızdı. İçinde acımasız bir yön ve tehlikeli bir kibir vardı. Başarılı olduğu müddetçe her şey yolundaydı. Fakat güçlüklerle baş edebilecek bir yapıya sahip değildi. Onun uzun bir süre nasıl tepeden aşağıya doğru yuvarlandığını gözleyip durdum."

Starkwedder sessizce taburenin üzerine yerleşti ve ona dönerek oturdu.

Richard Warwick'in annesi devam etti. "Eğer onun bir canavara dönüştüğünü söylersem belki de abarttığımı düşünebilirsiniz. Fakat yine de bazı yönlerden o gerçek bir canavardı. Bencil, gururlu ve acımasız bir canavar. Kendi canı yandığından, içinde başkalarının da canını yakmak için dayanılmaz bir arzu vardı." Ses tonuna katı bir ünlem eklenmişti. "Böylece diğer insanlar onun yüzünden acı çekmeye başladılar. Beni anlıyor musunuz?"

"Sanırım anlıyorum," diye mırıldandı Starkwedder.

Bayan Warwick'in ses tonu konuşmasına devam ederken yiiie yumuşamıştı. "Ben oğlumun eşini çok seviyorum. İyi bir ruhu var; sıcak bir kalpli ve

dayanıklılık gösterecek güçlü bir yapısı. Richard, zamanında ona yapmadığını bırakmadı.

Gerçekten oğluma âşık olup olmadığını bilmiyorum, ama Laura bir eş olarak Richard'm hastalığını ve isteksizliğini dayanılır hale getirmek için elinden geleni yaptı."

Bir an düşündükten sonra üzüntülü bir ses tonuyla, "Fakat Richard onun hiçbir yardımını kabul etmedi." dedi. "Her şeyi reddetti. Hatta bazen ondan nefret bile ettiğini düşünüyorum, belki de bu onun en doğal tepkisiydi. Bu nedenle önüne geçilemez şeyin gerçekleştiğini size anlattığımda sanırım benim ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız. Laura başka bir adama âşık oldu ve adam da ona."

Starkwedder düşünceli bir şekilde Bayan Warwick'i dinlemeye devam etti.

"Bunların hepsini neden bana anlatıyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü sen bir yabancısın," diye cevapladı büyük bir ciddiyetle. "Bu tür aşklar, nefretler ve sıkıntılar senin için bir anlam ifade etmiyor. Bu nedenle her şeyi tarafsız bir şekilde dinleyebilirsin."

"Olabilir."

"Böylece öyle bir an geldi ki, artık tüm zorlukları ancak bir tek şey çözebilirdi. Richard'ın ölümü."

Starkwedder onun yüzündeki anlamı çözmeye çalışıyordu. "Ve sonra," diye mırıldandı. "En uygun şekilde o öldü, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Bayan Warwick.

Bir sessizlik oldu. Sonra Starkwedder kalkıp, taburenin etrafında bir tur attı ve masaya doğru giderek sigarasını aldı. "Bunu bu kadar açıkça söylediğim

için özür dilerim, Bayan Warwick, ama cinayeti kendinizin işlediğini mi itiraf ediyorsunuz?"

Bayan Warwick birkaç saniye için sessiz kaldı. Daha sonra sert bir ses tonuyla,

"Size bir soru soracağım, Bay Starkwedder," dedi. "Sizce birine hayat veren bir kişi, yaşamı geri alma hakkını kendisinde bulabilir mi?"

Starkwedder bu konuyu düşünürken odada yukarı aşağı yürüyordu. "Evet, çocuklarını öldüren anneler vardır," dedi bir süre sonra. "Genellikle bunun aşağılık bir nedeni vardır. Ya sigortadan para olmak ya da çok çocuklu aile olduklarından bunu yaparlar." Aniden Bayan Warwick'e doğru dönerek, "Richard'ın ölümünün size mali açıdan bir katkısı oldu mu?" diye sordu.

Bayan Warwick sertçe, "Hayır, kesinlikle olmadı," dedi.

Starkwedder küçümseyen bir imada bulunarak, "Benim açık sözlülüğümü bağışlayın,"

diye söze girdi. Ama Bayan Warwick sert bir havayla, "Size ne demeye çalıştığımı anlıyor musunuz?" diyerek sözünü kesti.

"Evet, sanırım anlıyorum," diye cevapladı Starkwedder. "Siz, bir annenin oğlunu öldürmesinin mümkün olduğunu anlatıyorsunuz." Kanepeye doğru gitti ve sözlerine devam etmeden önce üzerine uzandı. "Ve özellikle de, kendi oğlunuzu öldürmüş

olabileceğinizi anlatıyorsunuz." Duraksadı ve ona dikkatlice baktı. "Bu bir teori mi?" diye sordu. "Yoksa bunun bir gerçek olduğunu fark etmeli miyim?"

Bayan Warwick, "Ben hiçbir şey itiraf etmiyorum," diye yanıtladı. "Sizin önünüze sadece farklı bir bakış açısı seriyorum. Acil bir durumda bunlarla ilgilenemeyecek olabilirim. Eğer böyle bir olay gerçekleşirse, bunları bilmenizi ve kullanmanızı istiyorum." Cebinden bir zarf çıkardı ve ona uzattı.

Starkwedder zarfı aldı. "Bunların hepsi çok iyi. Ama ben burada olmayacağım.

İşime devam etmek üzere Abadan'a gidiyorum," dedi.

Bayan Warwick bu itirazı önemsiz görerek bunu ifade eden bir el hareketi yaptı.

"Medeniyetten uzakta olmayacaksınız," diye hatırlattı. "Büyük olasılıkla Abadan'da gazete, radyo ya da herhangi bir iletişim aracı vardır."

"Ah, tabii ki," diye onayladı Starkwedder. "Medeniyetin her türlü nimeti mevcut."

"O zaman lütfen bu zarfı saklayın. Bunun kime verileceğini gördünüz mü?"

Starkwedder zarfa şöyle bir bakarak, "Polis şefi. Evet. Fakat yine de kafanızdan neler geçtiği konusunda emin değilim," dedi. "Bir kadın olarak sır saklama konusunda çok başarılısınız. Ya bu cinayeti kendiniz işlediniz ya da kimin yaptığını biliyorsunuz. Bu doğru, öyle değil mi?"

"Bu konuyu tartışmak istemiyorum," dedi Bayan Warwick, ondan gözlerini kaçırarak.

"Ama yine de kafanızdan neler geçtiğini kesinlikle öğrenmek istiyorum," diye ısrar etti Starkwedder.

"O zaman korkarım ki, size söyleyemeyeceğim," diye sert bir karşılık verdi Bayan Warwick. "Sizin de söylediğiniz gibi ben sır saklamasını bilen bir kadınım."

Başka bir taktik denemeye karar veren Starkwedder, "Şu uşak, yani oğlunuzla ilgilenen adam..." Uşağın adım latırlama-ya çalışıyormuş gibi bir an duraksadı.

/

"Angell'den mi söz ediyorsun?" diye sordu kadın. "Angell'e ne olmuş?"

"Evet, Angell. Onu seviyor musunuz?"

"Hayır, pek sevmiyorum," diye yanıtladı Bayan Warwick. "Ama Richard gibi birlikte çalışılması zor birisi için oldukça başarılıydı."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Starkwedder. "Her şeye rağmen Angell onunla çalışabildi, değil mi?"

Bayan Warwick hoşnutsuz bir biçimde, "Evet, onun huysuzluklarına aldırmadı,"

dedi.

Starkwedder tekrar odanın içinde dolaşmaya başladı. Sonra döndü ve Bayan Warwick'e baktı. Onun ağzından laf almaya çalıştı. "Richard onun hakkında bir şeyler biliyor muydu?"

Yaşlı bayan bir an şaşkınlık içinde duraksadı. "Onunla ilgili mi? Yani Richard, Angell hakkında olumsuz bir şey biliyor muydu, diye mi soruyorsun?"

"Evet, bunu söylemeye çalışıyorum," diye onayladı Starkwedder. "Angell üzerinde bir kontrolü var mıydı?"

Cevap vermeden önce Bayan Warwick bir süre düşündü ve, "Hayır, sanmıyorum,"

dedi.

Starkwedder, "Ben sadece düşündüm ki..." diyerek söze başladı.

Sabırsızlıkla araya giren Bayan Warwick, "Ne demek istiyorsun? Yani oğlumu Angell mi?" dedi. "Buna inanmam. Hayır, kesinlikle inanmam."

"Buna belki inanmıyorsunuz, ama... üzgünüm, ama gerçek ortada."

Bayan Warwick aniden ayağa kalktı. "Çok teşekkürler, Bay Starkwedder, bana karşı çok nazik davrandınız." diyerek ona elini uzattı.

Kadının beklenmedik bu tavrı karşısında şaşkına dönen Starkwedder onunla el sıkıştı ve sonra kapıya doğru ilerleyerek kapıyı açtı. Bir süre sonra Bayan Warwick odadan ayrılmıştı. Starkwedder arkasından kapıyı kapattı ve kendi kendine gülerek, "Lanetlendim galiba!" diye mırıldandı. Daha sonra zarfa bakarak, "Ne kadın!" dedi.

O sırada yüzünde üzgün bir ifadeyle Bayan Bennett odaya girdi ve düşünceli bir biçimde, "Sana neler anlatıyordu?" diye sordu.

Starkwedder konuyu geçiştirmeye çalışıyordu. "Efendim? Anlayamadım?"

"Bayan Warwick, size neler anlatıyordu?" diye tekrarladı Bayan Bennett.

"Hiç ..." dedi Starkwedder. "Çok üzgün görünüyorsunuz."

"Tabii ki üzgünüm," diye cevapladı. "Onun neler yapabileceğini çok iyi biliyorum."

Starkwedder evin kâhyasına dikkatlice bakarak, "Bayan Warwick'in neler yapabileceğinden mi söz ediyorsunuz?" diye sordu. "Cinayet?"

Bayan Bennett ona doğru bir adım attı ve, "Sizi inandırmaya çalıştığı bu muydu?"

diye sordu. "Biliyorsunuz, bu doğru değil. Bana inanmalısınız. Bu doğru değil!"

"Evet, ama insan emin olamıyor," diye devam etti, bir yargıç edasıyla. "Her şeyden sonra, bu aslında olamayacak bir şey değil..."

"Ama size böyle bir şey olmadığını söylüyorum," diyerek ısrar etti Bayan Bennett.

"Bunu nasıl bilebilirsiniz ki?" diye sordu Starkwedder.

"Ben bilirim," diye karşılık verdi Bayan Bennett. "Bu evdeki insanlar hakkında bilmediğim bir şey olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Onlarla yıllardır beraberim.

Yıllardır diyorum size." Koltuğa oturmuştu. "Onlarla yakından ilgileniyorum, hepsiyle."

"Merhum Richard Warwick'le de mi?" diye sordu Starkwedder.

Bayan Bennett bir an düşüncelere daldı. Sonra, "Bir zamanlar, onu çok severdim,"

diye cevapladı.

Bir sessizlik oldu. Starkwedder taburenin üzerine yerleşirken, "Devam edin,"

diye mırıldandı.

"Ama o değişti. Saldırganlaştı. Tüm ruh hali farklılaştı. Bazen bir şeytan gibi oluyordu."

"Gördüğüm kadarıyla herkes bu konuda hemfikir."

"Fakat eski haliyle onu tanısaydınız..." diye söze başladı Bayan Bennett.

Starkwedder sözünü kesti. "Evet, bunu da herkes söylüyor. Ama biliyorsunuz, insanlar değişebilirler."

"Richard değişti," diyen Bayan Bennett ısrarlıydı.

Starkwedder, "Hayır, değişmedi," dedi. "Bence siz onu en başından beri yanlış

tanıdınız. Aslında onun içinde her zaman bir şeytan saklıydı. Bu tip insanlar ancak başarılı ve mutlu oldukları sürece iyidirler, gerçek yüzlerini saklı tutarlar; istediklerini elde ettikleri sürece bu yönleri gizli kalır. Fakat içlerinde bir yerlerde kötü yönleri saklı durur."

Bayan Bennett'a doğru döndü ve, "Bence onun o acımasızlığı her zaman vardı,"

diye devam etti. "Büyük olasılıkla okulda da bir zorbaydı. Tabii bu haliyle kadınların dikkatini çekiyordu. Kabadayı takılanlar her zaman kadınların dikkatini çeker. Ve avcılık sayesinde de içindeki sadizmi dışavurmayı başarıyordu," dedi eliyle duvardaki avları göstererek.

"Richard Warwick gerçekten bencil ve canavar olmalı," diye sözlerine devam etti.

"Hepinizin anlattıklarına göre böyle birisine benziyor. Kendisini iyi, cömert, başarılı, sevilebilir ve başka bir sürü şey olarak göstermekten zevk

alırdı."

Starkwedder konuşurken, bir yandan da huzursuzca odayı dolaşıyordu. "Fakat o katı yönü içinde saklı duruyordu. Ve kaza gerçekleştikten sonra aldatıcı görünümü ortadan kalktığından gerçek yüzüyle karşılaştınız."

Bayan Bennett içerlemiş bir şekilde ayağa kalktı ve, "Bunları konuşmanın size düşmediğini düşünüyorum," dedi. "Siz bir yabancısınız ve onu hiç tanımıyorsunuz."

"Belki tanımıyorum, ama onun hakkında o kadar çok şey duydum ki," diyerek tersledi onu Starkwedder. "Herkes bir nedenden ötürü gelip benimle konuşuyor."

"Evet... ve şimdi ben de konuşuyorum, öyle değil mi?" diye kabullenip tekrar oturdu. "Çünkü burada hiçbirimiz, bir diğerimizle konuşmaya cesaret edemiyoruz."

Ona doğru bakarak başını kaldırdı ve dokunaklı bir biçimde, "Keşke gitmeseydiniz," dedi.

"Şimdiye dek yardımcı olacak bir şey yapamadım ki," dedi Starkwedder. "Tek yaptığım aptalca bir hata sonucu ölü birisini bulmak oldu."

"Ama cesedi bulan Laura oldu," diyerek karşı çıktı Bayan Bennett. Ve sonra duraksayıp aniden, "Yoksa Laura... siz mi?..." derken sesi kısılarak sessizlikte kayboldu.

ON SEKİZİNCİ BOLUM

Starkwedder, Bayan Bennett'a baktıktan sonra gülümseyerek. "Oldukça sert bir kişiliğiniz var, öyle değil mi?" diye sordu.

"Ona yardım ettin, değil mi?" diye sordu Bayan Bennett. Sesinde ve yüzünde suçlayıcı bir ifade vardı.

Starkwedder ondan uzaklaşarak, "Olmayan şeyleri hayal etmeyi bırakın," dedi sert bir ses tonuyla.

"Ah, hayır, öyle yapmıyorum," dedi Bayan Bennett. "Ben La-ura'nın mutlu olmasını istiyorum. Onun mutlu olmasını o kadar çok istiyorum ki!"

Starkwedder ona doğru dönerek şiddetle, "Kahretsin, ben de istiyorum!" diye belirtti.

Bayan Bennett şaşkınlıkla ona baktı. "Bu durumda, yapmam gereken..." diye söze başlamıştı ki, sessiz olmasını işaret eden Starkwedder onu susturdu. "Bir dakika," diye mırıldandı adam ve pencerelere doğru koştu. Bir cam açarak, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Bayan Bennett çimlerin üzerinde duran Jan'ın elindeki tabancayı sağa sola doğru salladığını fark etti. Aceleyle pencerelere doğru koştu ve panikle, "Jan! Jan!

Hemen o tabancayı bana ver," diye seslendi.

Fakat Jan ona göre oldukça hızlıydı. Gülüp bağırarak, "Gel de al bakalım," dedi ve koşmaya devam etti. Bayan Bennett'sa, "Jan! Jan!" diye haykırarak onun peşinden gidiyordu.

Starkwedder çimenlerin üzerinde ne olduğunu görmeye çalışıyordu. Daha sonra geri döndü ve tam kapıya doğru gidecekken, aniden Laura içeriye girdi. "Müfettiş

nerede?" diye sordu.

Starkwedder'sa bilmediğini gösteren bir işaret yaptı. Laura kapıyı arkasından kapattı ve ona yaklaşarak, "Michael, beni dinlemelisin," diyerek ona yalvardı.

"Julian, Richard'ı öldürmedi."

"Öyle mi?" dedi Starkwedder soğuk bir şekilde. "Sana böyle söyledi, değil mi?"

"Bana inanmıyorsun, ama bu doğru," dedi Laura. Çok çaresiz görünüyordu.

"Sen bunun doğru olduğuna inandığını mı söylüyorsun?" Laura, "Hayır, bunun doğru olduğunu biliyorum," diye cevapladı. "Bak, o da benim Richard'ı öldürdüğümü düşünüyordu." Starkwedder kanatlı pencereden odaya doğru döndü. Acı bir tebessümle, "Bu kesinlikle bir sürpriz değil," dedi. "Ben de böyle düşünüyordum, öyle değil mi?"

"Evet, ama onu ne ben öldürdüm, ne de o!" Laura ısrar etmeye devam ettikçe ses tonu daha çaresiz kalıyordu.

Starkwedder soğuk bakışlarıyla onu süzdü. "Richard'ı onun öldürdüğünü düşündüğün halde, kılını bile kıpırdatmadın!" Bir-

denbire biraz yumuşayıp güldü. "Kadınlar harika yaratıklar," diye mırıldandı ve kanepenin koluna oturdu. "Peki, Farrar'a dün akşam burada olduğunu söyleyerek neden kendini tehlikeye attı? Sakın bana tüm amacının gerçeği açıklamak olduğunu söylemeyin."

"Bunun nedeni Angell'di," dedi Starkwedder. "Angell, Juli-an'a onu burada gördüğünü söylemiş." /

Starkwedder acı bir kahkaha atarak, "Bir şantaj kokusu alıyorum," dedi. "Açıkçası Angell pek iyi birisine benzemiyor."

"Julian'ı silah ateşlendikten sonra gördüğünü söylemiş," dedi Laura.

"Korkuyorum. Her şey sonuca yaklaşıyor. Olacaklardan çok korkuyorum."

Starkwedder ona doğru ilerledi ve omuzlarından tutarak onu kavradı.

"Korkmamalısın, her şey düzelecek."

"Hayır," diye ağlamaya başladı Laura.

"Her şey düzelecek, diyorum sana," diye ısrar eden Starkwedder, onu hafifçe sarstı.

Laura kafasını hafifçe kaldırarak, "Richard'ı kimin vurduğunu öğrenebilecek miyiz?" diye sordu.

Starkwedder, ona cevap vermeden birkaç saniye baktı ve sonra kanatlı pencerelere doğru ilerledi. "Sizin Bayan Bennett o kadar olumlu görünüyor ki, sanırım bütün cevaplar onda."

"O her zaman olumludur," diye karşılık verdi Laura. "Fakat bazen hata yapabilir."

Aniden dışarda bir şey gözüne ilişince, Starkwedder, La-ura'yı eliyle çağırıp bakmasını istedi. Ona doğru koşarken Stark-wedder'in uzattığı elini tuttu.

"Evet, Laura," dedi heyecanla. "Ben de öyle düşünmüştüm!"

"Nedir o?" diye sordu.

"Şşş," diye uyardı Starkwedder. Aşağı yukarı aynı anda Bayan Bennett odaya girdi. Aceleyle, "Bay Starkwedder," diye seslendi. "Hemen yandaki odaya gidin.

Müfettiş oraya geldi bile. Çabuk olun!"

Starkwedder ve Laura çalışma odasından çıkarak hızla arkalarından kapıyı kapattılar. Bayan Bennett onların gittiklerine emin olduktan sonra bahçeye doğru baktı. "Şimdi gelebilirsin, Jan," diye seslendi. "Beni daha fazla sinirlendirme ve içeri gel. Hemen!"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bayan Bennett elini sallayarak Jan'ı içeri çağırdı. Sonra bir adım geri çekildi.

Ve bahçeye açılan kapının yanında durdu. Jan aniden bahçeden çıkageldi. Yüzünde yarı asi yarı heyecanlı bir ifade, elinde de bir tabanca vardı.

Bayan Bennett, "Jan, onu nereden buldun?" diye sordu.

Jan oldukça saldırgan bir üslupla onun konuşmasını kesti. "Çok zeki olduğunu düşünüyorsun değil mi, Benny?" diye bağırdı. "Gerçektende çok zekisin, Richard'ın tüm silahlarını buraya kilitlemekle ne iyi yaptın." Koridora doğru işaret ederek başını salladı. "Ama silah dolabına uyan bir anahtar buldum. Şimdi tıpkı Richard gibi benim de bir tabancam var. Bunun dışında daha birçok silahım ve tabancam olacak. Bunlarla bir şeyler vuracağım." Aniden silahını kaldırdı ve Bayan Bennett'a doğru çevirdi. Bayan Bennett silahın namlusundan kaçmaya çalıştı. Jan kıkırdayarak, "Dikkatli ol, Benny," dedi. "Seni vurabilirim."

ı!

I

Bayan Bennett olabildiğince sakin görünmeye çalışarak, yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Senin asla böyle bir şeyi yapmayacağını biliyorum, Jan," dedi.

"Eminim bunu yapmazsın."

Jan silahı birkaç saniye daha Bayan Bennett'a doğru tuttuktan sonra indirdi.

Bayan Bennett biraz olsun gevşemişti. Bir süre sonra Jan tatlı dille ve heyecanla, "Hayır, yapmam," dedi. "Tabii ki yapmam."

"Ne de olsa dikkatsiz bir çocukmuş gibi davranamazsın," diyen Bayan Bennett, onu ikna etmeye çalıştı. "Hem artık bir adam sayılırsın, öyle değil mi?"

Jan'ın gözleri sevinçle parladı. Çalışma masasına doğru yürüdü ve sandalyeye oturdu. "Evet, ben bir adamım," diye onayladı. "Artık Richard öldüğüne göre evdeki tek erkek benim."

Bayan Bennett, "Bu nedenle beni vurmayacağından eminim," dedi. "Sen sadece bir düşmanı vurabilirsin."

Jan mutluluk içinde, "Evet, haklısın," dedi.

Sözcükleri sanki tane tane seçiyormuş gibi konuşan Bayan Bennett, "Savaş

sırasında Direniş Hareketi'ne katılmış olsaydın ve bir düşmanı öldürseydin, silahına bir çentik atardın," dedi.

Jan elindeki silahı incelerken, "Bu doğru mu?" diye sordu. "Gerçekten bunu yapıyorlar mıydı?" Gözlerinin içi parıldayarak Bayan Bennett'a bakıyordu.

"Bazılarının çok fazla çentiği var mıydı?"

"Evet," diye cevapladı. "Bazı insanların oldukça çok çentiği vardı."

"Ne kadar eğlenceli!" diyerek haykırdı Jan.

"Bazı insanlar öldürmeyi sevmez, bazılarıysa sever," dedi Bayan Bennett.

"Richard severdi," diye hatırlattı Jan.

Bayan Bennett bunu kabul etti. "Evet, Richard bir şeyleri öldürmeyi severdi."

Hiçbir şey olmamış gibi Jan'dan uzaklaşan Bayan Bennett, "Sen de bir şeyleri öldürmeyi seviyorsun, öyle değil mi, Jan?" diye sordu.

O görmeden, Jan cebinden bir çakı çıkarıp tabancanın üzerine bıı>çentik atmaya başladı. Bir yandan da ona cevap veriyordu. "Bir şeyleri öldürmek heyecan verici."

Bayan Bennett arkasını dönüp onunla yüz yüze geldi. Ona sessizce, "Richard'ın seni uzaklara göndermesini istemiyordun, öyle değil mi, Jan?" diye sordu.

Jan duygusal bir çıkış yaparak, "Göndereceğini söylemişti," dedi. "O tam bir hayvandı!"

Bayan Bennett, Jan'ın hâlâ oturmakta olduğu çalışma masasının sandalyesinin arkasına geçti. "Richard'a bir keresinde eğer seni uzaklara gönderirse onu öldüreceğini söylemiştin," diye hatırlattı.

"Öyle mi demiştim?" diye sordu Jan.

"Ama onu öldürmedin, öyle değil mi?" dedi kadın, ses tonlamasından soru sorar gibi bir hali vardı.

"Ah, hayır, ben onu öldürmedim." Jan yine umarsız görünüyordu.

"Bu senin çok zayıf kaldığını gösteriyor," dedi Bayan Bennett.

Cevap verirken, Jan'ın gözlerinde kurnaz bir bakış vardı. "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle. Onu öldüreceğini söyledin ve ondan sonra da vazgeçtin." Bayan Bennett çalışma masasının etrafında bir tur attı, bir yandan da kapıyı

kontrol ediyordu. "Eğer birisi bana

böyle bir şey yapsaydı, onu öldürmek isterdim ve bunu yapardım da."

Jan kafasını hafifçe kaldırarak, "Başkasının yaptığını kim söylüyor ki?" dedi.

"Belki de ben yaptım."

Bayan Bennett konuyu geçiştirerek, "Ah, hayır, o sen olamazsın," dedi. "Sen daha genç bir çocuksun..Buna cesaret edemezsin."

Jan yerinden sıçradı ve ondan uzaklaşarak, "Buna cesaret edemem, öyle mi?" diye sordu. Ses tonu neredeyse bir haykırışa dönüşmüştü. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki böyle düşünüyorum." Şimdi ince ince ona sataşmaya başlamış

görünüyordu. "Tabii ki Richard'ı öldürmeye cesaret edemezdin. Bunu yapabilmek için çok cesur ve büyümüş olman gerekirdi."

Jan ona arkasını döndü ve oradan uzaklaşarak, "Sen her şeyi bilmiyorsun, Benny,"

dedi. "Ah, hayır, Benny. Sen her şeyi bilmiyorsun."

Bayan Bennett, "Benim bilmediğim bir şey mi var?" diye sordu. "Sen bana gülüyor musun, Jan?" Jan kanatlı pencerelerin yanında duruyordu.

Jan aniden, "Evet, evet, ben gülüyorum," diye bağırmaya başladı. "Gülüyorum, çünkü senden çok daha fazla zekiyim. Ve senin bilmediklerini biliyorum."

"Benim bilmediğim neyi biliyorsun?" diye sordu Bayan Bennett. Fazla meraklı görünmemeye çalışıyordu.

Jan hiçbir karşılık vermeden, sadece esrarengiz bir şekilde gülümsedi. Bayan Bennett, onu tatlılıkla ikna etmeye çalışarak,

"Bana söylemeyecek misin?" diye tekrar sordu. "Bana sırrını açıklayacak kadar güvenmiyor musun?"

"Ben kimseye güvenmiyorum," dedi Jan ondan uzaklaşarak.

Bayan Bennett sesindeki şaşkınlık ifadesini değiştirerek, yŞimdi merak ediyorum," diye fısıldadı. "Belki de senin zeki olup olmadığını merak ediyorum."

"Benim ne kadar zeki olabileceğimi anlamaya başlıyorsun," dedi Jan kıkırdayarak.

Ona şüpheyle yaklaşıyordu. "Belki de senin hakkında bilmediğim birçok şey olabilir," diye hak verdi.

"Ooo, o kadar çok şey var ki," dedi Jan. "Ve ben başkaları hakkında da birçok şey biliyorum, ama bunları her zaman açıklamıyorum. Bazen gecelen uyanıyorum ve evin içinde sessizce dolaşıyorum. Birçok şey görüyorum ve birçok şey ortaya çıkartıyorum, ama bunları anlatmıyorum."

Bir komplo havası sezinleyen Bayan Bennett, "Yani büyük bir sırrın mı var?" diye sordu.

Jan bir bacağını taburenin üzerinden attı ve bacakları iki yana açık olarak oturdu. "Büyük bir sır! Büyük bir sır!" diye sevinçle bağırdı. "Eğer buseydin oldukça korkardın," diye ekledi ve neredeyse isterik biçimde kahkahalara boğuldu.

Bayan Bennett ona doğru yaklaşarak, "Korkar mıydım?" dedi. "Gerçekten korkar mıydım? Ben senden korkar mıydım, Jan?" Önünde durmuş dikkatlice çocuğa bakıyordu.

Jan başını kaldırarak ona baktı. Yüzündeki neşe kaybolmuştu, cevap verirken ise sesinde çok ciddi bir tonlama vardı. "Evet, benden korkardın."

"Senin tam olarak nasıl biri olduğunu bilmiyordum," diye kabullendi Bayan Bennett. "Seni yeni yeni tanıyorum, Jan."

Jan'ın gerçek ruh hali ortaya çıkmaya başladı. Giderek daha fazla vahşileşti, neredeyse bağırmaya başladı. "Hiç kimse benim ya da yaptıklarımla ilgili bir şey bilmiyor." Taburenin etrafında döndü ve arkasını dönerek oturmaya devam etti.

"Zavallı yaşlı Richard, orada oturup aptal yaşlı kuşları vuruyordu." Bayan Bennett'a doğru dönerek heyecanla ekledi. "Birisinin onu öldürebileceğini hiç düşünmemişti, öyle değil mi?"

"Hayır," diye cevapladı. "Hayır, işte onun hatası da buydu."

Jan ayağa kalktı. "Evet, onun hatası buydu," diye katıldı. "Beni gönderebilirdi, öyle değil mi? Ama ben ona gününü gösterdim."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Bunu nasıl yaptın?"

Jan kurnazca baktı. Bir ara duraksadı ve sonra, "Sana söyleyemem," dedi.

"Ah, lütfen bana anlat, Jan," diye yalvardı Bayan Bennett.

Ondan uzaklaşan Jan, "Hayır," diye tersledi. Koltuğa gidip oturdu ve silahı yanağına dayadı. "Hayır, kimseye anlatmayacağım."

Bayan Bennett ona doğru ilerledi. "Belki de sen haklısın," dedi. "Belki de senin ne yaptığını tahmin edebiliyorum, ama söylemeyeceğim. Bu sadece senin sırrın olacak değil mi?"

Jan, "Evet, bu benim sırrım," diye cevapladı. Odada huzursuzca yürümeye başlamıştı. "Hiç kimse benim neye benzediğimi bilmiyor," diye heyecanla vurguladı. "Ben tehlikeliyim. Onlar dikkatli olmalılar. Herkes dikkatli olsa daha iyi olur. Ben tehlikeliyim."

Bayan Bennett ona üzüntüyle bakarak, "Richard da senin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordu," dedi. "Onu şaşırtmış olmalısın."

Jan koltuğa geri döndü ve, "Evet. Şaşırmıştı," diyerek tekrar sinir bozucu kahkahalarını atmaya başladı. "Yüzü birden allak bullak oldu. Ve sonra... her şey bitince başı aşağıya düştü, sadece kan vardı. Artık hareket edemiyordu. Ona gününü gösterdim. Ona gösterdim! Richard artık beni bir yere gönderemeyecek!"

Kanepenin ucuna ilişti ve gözyaşlarını tutmaya çalışan Bayan Bennett'a doğru silahını salladı. "Bak," diye bağırdı. "Bak. Görüyor musun? Ben de silahıma bir çentik attım!" Tabancasına, bıçağıyla hafifçe vurdu.

Bayan Bennett ona yaklaşırken, "Evet, atmışsın!" diye haykırdı. "Bu heyecan verici değil mi?" Silahı tutmaya çalıştı, fakat Jan ondan daha hızlıydı.

Ondan uzaklaşırken, "Hayır, bunu deneme," diye bağırdı. "Hiç kimse tabancamı benden geri alamaz. Eğer polis tabancamı almaya kalkar ya da beni tutuklamaya çalışırsa, onlara ateş ederim."

"Bunu yapmana hiç gerek yok," diye onu sakinleştirmeye çalıştı Bayan Bennett.

"Hiç gerek yok. Sen zekisin. Sen öylesine zekisin ki, hiçbir zaman senden şüphelenmeyecekler."

"Aptal yaşlı polisler! Aptal yaşlı polisler!" Jan sevinçle çığlık attı. "Ve aptal yaşlı Richard." Tabancayı hayali bir Richard'a doğru savurdu ve o anda kapının açıldığını fark etti. Bağırarak bahçeye doğru koşmaya başladı. Müfettiş

Thomas, arkasında Komiser Muavini Cadwailader'la odaya girdiğinde Bayan Bennett gözyaşları içinde kanepeye yığıldı.

YİRMİNCİ BöLÜM

Müfettiş, Cadwallader'a, "Çabuk onu takip et!" diye seslendi. Komiser muavini pencerelerden geçerek bahçeye doğru koştu. Bu sırada Starkwedder koridordan odaya girmişti. Onu izleyen Laura, pencerelere doğru koştu ve dışarıya bakmaya başladı. Onun arkasından Angell gelmişti. O da pencerelere doğru gitti. Bayan Warwick'se dimdik, kapının girişinde ayakta duruyordu.

Müfettiş Thomas, Bayan Bennett'a döndü. "Teşekkürler, Bayan Bennett. Çok iyiydiniz," dedi.

Bayan Bennett kırılmış bir ses tonuyla, "En başından beri biliyordum," dedi müfettişe. "Biliyorsunuz, Jan'ı herkesten daha iyi tanıyorum. Richard'ın çok fazla onun üstüne gittiğini de biliyordum ve... Bir süre boyunca Jan'ın giderek daha tehlikeli olduğunu fark etmiştim."

"Jan!" diye bağırdı Laura. Derin bir düş kırıklığı içinde, "Ah, hayır, hayır, Jan," diye mırıldandı. "Buna inanamıyorum." Çalışma masasının sandalyesine gömülüvermişti.

BEKLENMEYEN MISARR

Bayan Warwick kızgınlıkla Bayan Bennett'a doğru baktı. Suçlayıca bir tarzda,

"Bunu nasıl yaptın Benny?" diye sordu. "Nasıl yapabildin? En azından senin sadık olacağını düşünmüştüm."

Bayan Bennett'ın cevabı cüretkârdı. Yaşlı bayana, "Bazen öyle anlar vardır ki, doğrular sadakatten daha önemlidir," dedi. "Siz hiçbiriniz, Jan'ın ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmediniz. O çok iyi... çok tatlı... bir çocuk, fakat..." Acısından dolayı daha fazla devam edemiyordu.

Bayan Warwick yavaşça ve üzüntüyle koltuğa doğru ilerleyerek kendisini bırakıverdi, gözleri boşluğa doğru dikilmişti.

Müfettiş sessizce Bayan Bennett'ın görüşlerini tamamladı. "Fakat belirli bir yaşa gelince tehlikeli olmaya başlıyorlar. Çünkü artık nereye gittiklerinin farkında olmuyorlar." Bunlar onun gözlemleriydi. "Bir adamın doğru düşünme yeteneğine ve kontrolüne sahip olamıyorlar." Tekrar Bayan Warwick'e döndü.

"Üzülmeme-lisiniz, bayan. Onun insani koşullar içersinde, ilgiyle bakılacağından emin olabilirsiniz, bunun sorumluluğunu üzerime alıyorum. Ve Jan'ın bu hareketinden sorumlu tutulmayacak bir şekilde dava açılabileceğini düşünüyorum.

Yani rahat koşullar altında alıko-nulabilir." Dönüp odayı terk etti ve arkasından kapıyı kapattı.

"Evet, evet haklı olduğunuzu biliyorum," diye kabul etti Bayan Warwick, Bayan Bennett'a dönerek, "Özür dilerim, Benny. Hiç kimsenin onun ne denli tehlikeli olduğunu bilmediğini söylemiştin. Bu doğru değil. Ben biliyordum, fakat bu konuda hiçbir şey yapamadım."

Benny sertçe, "Ama birisinin bir şeyler yapması gerekiyordu," dedi. Odada bir sessizlik hâkimdi, herkes Jan'ı gözaltına alan Komiser Muavini Cadwallader'in geri dönmesini beklerken gerilim gittikçe yükseliyordu.

Etrafa sis çökmek üzereyken, evden birkaç yüz metre ötedeki yan yolda, komiser muavini, Jan'ı bir duvarın önünde köşe-/

ye sıkıştırmıştı. Jan silahını ona

doğrultmuş bağırıyordu. "Sakın daha fazla yaklaşma. Hiç kimse beni bir yere kapatamaz. Seni vururum. Bundan emin ol. Ben hiç kimseden korkmuyorum!"

Komiser muavini yarım metre kadar uzakta duruyordu. Yatıştırıcı bir ses tonuyla,

"Tamam, dostum, haydi bırak artık onu," diye seslendi. "Hiç kimse sana zarar vermeyecek. Bak, silahlar tehlikeli şeylerdir. Onu bana ver ve birlikte eve geri dönelim. Ailenle konuşabilirsin, onlar sana yardımcı olacaklardır."

Jan'a doğru birkaç adım daha attı, fakat çocuk bağırmaya başlayınca durdu.

"Gerçekten doğru söylüyorum. Seni vururum. Polisleri falan takmıyorum. Ve senden hiç korkmuyorum."

Komiser muavini, "Tabii ki korkmuyorsun," diye cevapladı. "Benden korkman için hiçbir neden yok. Sana zarar vermeyeceğim. Fakat şimdi benimle eve geri dönmen gerekli." Ona doğru biraz daha yaklaştı, fakat Jan aniden silahı çekerek, peş

peşe iki el ateşledi. Birincisi uzaktan geçmiş, ama ikincisi Cadwallader'in sol eline isabet etmişti. Adam acı içinde bir çığlık attıktan sonra, Jan'ın üzerine atlayarak onu yere yıktı ve silahı elinden almaya çalıştı. Onlar dövüşürken silah birden tekrar ateş aldı ve hızlıca soluk alan Jan sessizce yere düştü.

Dehşet içindeki komiser muavini çocuğun yanına dizleri üzerine çökerek, olup bitenlere inanamayan gözlerle baktı. "Ah, hayır olamaz," diye

mırıldandı.

"Zavallı aptal çocuk. Hayır! Ölmüş olamazsın. Ah, Allah'ım lütfen..." Jan'ın nabzını kontrol ettikten sonra başını yavaşça salladı. Ayağa kalkarken birkaç 160-

adım geri attı ve elinin çok kötü şekilde kanadığını fark etti. Eline bir mendil sarıp, eve doğru koşmaya başladı.

Kanatlı pencerelere doğru giderken, ancak sendeleyerek yürüyebiliyordu.

"Efendim!" diye seslendi. Müfettiş ve diğerleri bahçeye, onun yanına koştular.

"Neler oldu?" diye sordu müfettiş.

Nefesi zorlukla çıkarken komiser muavini cevap vermeye çalışıyordu. "Korkunç, size anlatacaklarım çok korkunç." Stark-wedder, onun odaya girmesine yardımcı oldu ve komiser muavini taburenin üzerine yığılıverdi.

Müfettiş, "Elin!" diye bağırdı.

Starkwedder, "Ben ilgilenirim," diye mırıldandı. Cadwalla-der'ın kolundan tutarak, kana bulanmış kumaş parçasını attı. Ve cebinden çıkardığı mendili eline sarmaya başladı.

"Yavaş yavaş sis bastırıyordu," dedi Cadwallader. "Etrafı net olarak görmek çok zordu. Bana yukardaki yolun yanındaki çalılıkta ateş etti."

Yüzünde beliren anlık dehşet ifadesiyle Laura, hızla yerinden kalktı ve kanatlı pencerelere doğru ilerledi.

Komiser muavini, "Bana iki kez ateş etti," dedi. "Ve ikincisi elime isabet etti."

Bayan Bennett aniden ayağa kalkarak elini ağzına götürdü. "Elinden silahı almaya çalıştım," diye devam etti komiser muavini. "Fakat elim bana engel oldu, görüyorsunuz..."

"Evet. Peki, ne oldu?" dedi müfettiş sabırsızlıkla.

"Parmağı zaten tetiğin üzerinde duruyordu," diye soluk soluğa devam etti. "Ve silah ateşlendi. Tam kalbinden vuruldu. Ve öldü."

YIRMI BİRİNCİ BOLUM

Komiser muavini Cadwallader'in söyledikleri şaşkınlık dolu, derin bir sessizlik yaratmıştı. Laura ağlamaya başladı ve sonra yavaşça çalışma masasının

sandalyesine doğru ilerleyerek oturdu. Bayan Warwick'se başını aşağı indirerek bastonuna yaslandı. Starkwedder odada yukarı aşağı yürürken, kafası karışmış

görünüyordu.

"Öldüğünden emin misin?" diye sordu müfettiş.

"Tabii ki eminim," dedi Cadwallader. "Zavallı çocuk, bana meydan okuyup, sonra da silahını ateşleyiverdi, sanki ateş etmekten zevk alırmış gibiydi."

Müfettiş kanatlı pencerelere doğru yürüdü. "Peki, nerede?"

Komiser muavini ayağa kalkmaya çalışarak, "Sizinle gelip göstereceğim," dedi.

"Hayır, burada kalsan daha iyi olur."

Komiser muavini, "Şimdi daha iyiyim," diyerek ısrar etti. "Polis merkezine geri dönene kadar idare edebilirim." Hafifçe

sendeleyerek bahçeye doğru yürüdü. Geri dönüp diğerlerinin yüzüne baktığında, yüzü hüzünle kaplandı. "Birisi öldüğünde diğerinin ondan korkmaması gerekir."

diye fısıldadı. "Bu Papa'nın sözü. Papa Alexander'm."

Müfettiş arkasını dönüp Bayan Warwick'le diğerlerine baktı. "İfade edemeyeceğim kadar üzgünüm, ama belki de bu en iyisiydi," dedi ve bahçeye doğru komiser muavinini izledi.

Bayan Warwick arkasından, "En iyisi bu muydu!" diye bağırdı, yarı kızgın, yarı çaresiz bir biçimde.

"Evet, evet," diyen Bayan Bennett iç çekti. "En iyisi buydu. Zavallı çocuk, şimdi hepsinden kurtuldu." Bayan Warwick'e kalkması için yardımcı olmaya gitti.

"Gel, canım, gel. Bunlar senin için gerçekten çok fazla."

Yaşlı bayan ona boş bir ifadeyle baktı. Kapıya gitmesi için yardım eden Bayan Bennett'a, "Gidip, biraz uzanacağım," dedi. Starkwedder onlara kapıyı açarak cebinden bir zarf çıkardı ve bunu Bayan Warwick'e uzattı. "Sanırım bunu almanız daha iyi olacak."

Bayan Warwick, "Haklısınız," diyerek zarfı aldı. "Artık buna ihtiyacımız olmayacak."

Bayan Warwick ve Bayan Bennett birlikte odadan ayrıldılar. Starkwedder kapıyı kapatmak üzereyken, Angell'in çalışma masasında oturan Laura'ya doğru ilerlediğini fark etti. Onun yaklaşmasına rağmen yüzünü çevirmedi.

Angell, "Hanımefendi, ne kadar üzgün olduğumu belirtmek istiyorum. Eğer yapabileceğim bir şey varsa, sadece..." dedi.

Laura ona doğru bakmadan sözünü kesti ve soğuk bir ses tonuyla, "Artık senin yardımına ihtiyacımız olmayacak," dedi.

"Maaşların ^in bir çek alacaksın ve bu evden bugün ayrılmanı istiyorum."

"Evet, efendim. Teşekkürler, hanımefendi," diye cevapladı Angell. Sözlerinde hiçbir duygu belirtisi yoktu ve arkasını dönüp odayı terk etti. Starkwedder onun arkasından kapıyı kapattı. Güneşin son ışıkları odanın duvarına yansırken, oda yavaş yavaş karanlığa gömülüyordu.

Starkwedder, Laura'ya doğru bakarak, "Onu şantajla suçlamayacaksın, öyle değil mi?" diye sordu.

Laura bitkin bir şekilde, "Hayır," diye cevapladı.

"Sanırım gitsem daha iyi olacak," dedi Starkwedder. La-ura'nın kafasını yerden kaldırmadığı dikkatini çekmişti. Bir an duraksadı ve, "Sakın o kadar üzülme,"

diye ekledi.

Laura duygulu bir şekilde, "Çok üzgünüm," dedi.

"Çocuğu seviyordun onun için, değil mi?" diye sordu Starkwedder.

Laura ona döndü. "Evet," dedi. "Ve bu benim hatamdı. Biliyorsun, Richard haklıydı. Zavallı Jan'ı bir yerlere göndermek gerekiyordu. Kimseye zarar veremeyeceği bir yere kapatılması gerekiyordu. Fakat bunun yapılmasına izin vermedim. Bu yüzden, Richard'ın öldürülmesinden gerçekten ben sorumluyum."

"Haydi, Laura, bu kadar abartma," dedi Starkwedder. Ona biraz daha yaklaşarak,

"Richard öldürüldü, çünkü istediği buydu," dedi. "Bu çocuğa sıradan bir şefkat gösterebilirdi, değil mi? Kendini üzme. Şimdi yapman gereken tek şey mutlu olmak. Hikâyelerde olduğu gibi, sonsuza dek mutlu."

"Mutlu mu? Julian'la mı?" diye sorarken Laura'nın sesi acılı çıkıyordu.

Kaşlarını çatarak, "Pek emin değilim," dedi. "Görüyorsun, artık hiçbir şey eskisi gibi değil."

"Neden?" diye sordu. "Hem artık birlikte olmanız için hiçbir engel de yok."

"Julian'ın Richard'ı öldürdüğünü düşündüğümde benim için fark etmedi. Onu yine de aynı şekilde sevmeye devam ettim," dedi Laura. "Hatta bunu kendi yaptığımı bile söyleyebilirdim."

"Bunu yapacağını biliyordum," dedi Starkwedder. "Ne kadar da aptalca. Siz kadınlar kendinizi feda etmeyi ne kadar çok seviyorsunuz!"

"Fakat Julian cinayeti benim işlediğimi düşündüğü zaman," diye devam etti. "Çok değişti. Bana karşı tavırları tamamıyla farklılaştı." Umutsuzca çenesini eline yasladı. "Artık eskisi gibi hissetmiyordu."

Starkwedder ona yaklaşarak, "Bak, Laura," dedi. "Erkekler ve kadınlar aynı şekilde tepki vermezler. Sonuçta her şey şöyle olur. Erkekler gerçekten duygusaldırlar. Kadınlarsa serttir. Erkekler cinayeti atlatamazlar. Ama kadınlar açıkça atlatabilir. Bunun nedeniyse eğer bir erkek sevdiği kadın için cinayeti göze alırsa, kadının gözlerinde değerleneceğini düşünür. Bir erkek farklı duygular içindedir."

Laura adama baktı. "Ama sen öyle hissetmedin," dedi. "Sen benim Richard'ı öldürdüğümü düşündüğünde, bana yardımcı oldun."

"O durum farklıydı," diye cevapladı Starkwedder. Geri adım atıyor gibiydi. "Sana yardımcı olmam gerekiyordu."

"Neden bana yardım etmek zorundaydın?" diye sordu Laura.

Starkwedder doğrudan cevap vermedi. Bir süre geçtikten sonra, sessizce, "Sana hâlâ yardım etmek istiyorum," dedi.

Laura ondan uzaklaşarak, "Görmüyor musun?" diye söze girdi. "Yine başladığımız noktaya geri döndük. Aslında bir yönden Richard'ı öldüren bendim, çünkü... çünkü Jan hakkında oldukça inatçıydım."

Starkwedder tabureyi alıp yanına oturdu. "Seni yiyip bitiren bu değil mi?" diye açıkladı. "Richard'ın aslında Jan tarafından öldürüldüğünü öğrenmiş olmak. Ama doğru olmayabilirdi, biliyorsun. Eğer istemezsen farklı da düşünebilirsin."

Laura ona dikkatlice baktı. "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" diye sordu.

"Duydum ki, yani hepimiz duyduk ki, o bununla gurur duyuyordu."

"Ah, evet," diye kabul etti Starkwedder. "Evet, bunu biliyorum. Peki, tahminlerin gücü hakkında ne biliyorsun? Bayan Bennett öylesine dikkatlice Jan üzerinde oyunlar oynadı ki, sonunda her şeyi çözdü. Ve çocuğun yaptıkları gerçekten tahmin edilebilirdi. O, birçok yetişkinde olduğu gibi, birisini öldürme gücüne sahip olmak düşüncesinden zevk alıyordu. Doğrusu Bayan Bennett onu kızdırarak çılgına çevirdi ve o da sonuçta her şeyi açıkladı. Richard'ı öldürmüştü ve tabancasının üzerine bir çentik atmıştı, artık bir kahramandı!"

Bir an duraksadı. "Ama onun doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyorsun, aslında hiçbirimiz gerçekleri bilmiyoruz."

"Ama inanamıyorum, o bir polisi vurdu!" diye haykırdı Laura.

"Ah, evet cinayeti potansiyel olarak işlemiş olabilir," diye onayladı Starkwedder. "Hatta çok büyük olasılıkla Richard'ı öldüren de oydu. Ama onun kesinlikle bunu yaptığını söylemek mümkün değil. O belki de başkası..." Tereddüt içindeydi. "Başka birisi de olabilir."

Laura ona kuşku içinde bakıyordu. Duyduklarına inanama-yarak, "Fakat kim?" diye sordu.

Starkwedder bir an için düşündü. Sonra, "Bayan Bennett, belki de," diye tahminde bulundu. "Ne de olsa hepinizi çok seviyor ve bunun herkes için en iyisi olduğunu düşünmüş olabilir. Ya da aynı sebepten dolayı Bayan Warwick de olabilir. Hatta senin erkek arkadaşın Julian da, sonra da senin yapmış olduğunu düşünmüş gibi göstermiş olabilir. Bu zekice hareket, seni de kolaylıkla etkilemiş zaten."

Laura arkasını döndü. "Sen kendin bile söylediklerine inanmıyorsun," diye onu suçladı. "Sen sadece beni avutmaya çalışıyorsun."

Starkwedder gerçekten öfkelenmişti. "Bak, tatlım," diye başladı. "Herhangi biri Richard'ı öldürmüş olabilir. MacGregor bile." "MacGregor mu?" diye sorarken ona dikkatle bakıyordu. "Ama MacGregor öldü."

Starkwedder, "Tabii ki öldü," diye cevapladı. "Öyle olmak zorundaydı." Ayağa kalkıp kanepeye doğru yürüdü. "Buraya baksana," diye devam etti. "MacGregor'un gerçek katil olduğuyla ilgili sana gerçekçi bir hikâye anlatabilirim. Örneğin o, kazada ölen oğlunun intikamını almak için Richard'ı öldürmüş olabilir."

Kanepenin kenarına oturdu. "Ne yapması gerekiyor? Evet, öncelikle ilk yapacağı şey kendi varlığını ortadan kaldırmak. Alaska'nın herhangi bir

ücra köşesinde öldüğüne dair haber çıkarmak pek de zor olmasa gerek. Belki biraz para, biraz da sahte şahit gerekebilir, fakat bunların hepsi ayarlanması çok kolay şeyler.

Sonra adını değiştirir ve başka bir ülkede, başka bir işte kendisine yeni bir kişilik edinir."

Laura ona bir süre baktıktan sonra çalışma masasından kalkarak koltuğa geçti.

Gözlerini kapatıp, derin bir nefes aldı ve gözlerini açarak ona tekrar baktı.

Starkwedder şüpheli anlatımına devam ediyordu. "Burada neler olup bittiği hakkında hesap yapar, Norfolk'tan ayrıldığını öğrenince de dünyanın bu kısmına gelir ve planlarını yapmaya başlar. Sakalını keser, saçlarını boyatır... Ve sisli bir akşam buraya gelir. Kuşkusuz her şeyin böyle gerçekleştiğini söyleyebiliriz." Uzaklaştı ve kanatlı pencerelerin yanında durdu. "MacGregor'un Richard'a, 'İkimizde de silah var. Üçe kadar saydıktan sonra ateş edelim. Buraya oğlumu öldürdüğün için geldim,' dediğini düşünebiliyor musun?"

Laura şoka uğramıştı.

Starkwedder devam etti. "Biliyorsun, kocan tahmin ettiğin kadar iyi bir sporcu değildi," dedi. "Yani üç sayısının tamamlanma anına kadar beklememiş olabilir.

Ne kadar iyi bir silahşor olsa da, bu sefer başaramadı ve mermi şuraya gitti...

Bu bahçede başka mermiler de vardı. Ama MacGregor'un mermisi şaşmadı. Ateş etti ve öldürdü." Starkwedder odaya geri döndü. "Silahı cesedin yanına bıraktıktan sonra Richard'ın silahını alıp pencereden dışarıya çıktı ve aradan zaman geçince geri geldi."

Laura, "Geri mi geldi?" diye sordu. "Neden geri geldi?"

Starkwedder birkaç saniye konuşmadan ona baktı. Derin bir nefes alıp, "Tahmin et," dedi.

Laura onun yüzüne şaşkınlık içinde bakakaldı ve başını sallayarak, "Edemiyorum, hiçbir fikrim yok," dedi.

Starkwedder, ona dikkatle bakmaya devam ediyordu. Kısa bir sessizliğin ardından,

"Evet," dedi. "MacGregor'un arabasıyla bir kaza yaptığı için buradan ayrılamadığını düşünebilirsin. Bu

durumda yapabileceği tek bir şey vardı. Eve gelip cesedi keşfetmiş gibi yapmak."

Laura, "Sen sanki..." dedi kısık bir sesle. "Sanki neler olduğunu biliyor gibi konuşuyorsun."

Starkwedder kendisini daha fazla tutamadı. "Elbette biliyorum!" diye bağırdı.

"Elbette biliyorum! Anlamıyor musun? Biliyorum, çünkü ben MacGregor'um!"

Perdelere yaslanırken başını çaresizlik içinde sallıyordu.

Laura yüzünde şaşkınlık dolu bir ifadeyle ayağa kalktı. Ona doğru yaklaşıp, kolunu yavaşça kaldırarak kelimeleri tam telaffuz edemeden konuşmaya çalıştı,.

"Sen..." diye mırıldandı. "Sen..."

Starkwedder yavaşça Laura'ya doğru yürüyerek, "Hiçbir zaman böyle olmasını istemedim," dedi. Sesinde boğuk bir duygusallık vardı. "Yani, seninle karşılaşmak, sana ilgi duyduğumu anlamak ve... bunların hepsi çok ümitsiz.

Ümitsiz." Sersemlemiş biçimde ona bakarken, Starkwedder onun elini tuttu ve avucu-nun içini öperek, "Elveda, Laura," dedi.

Çabucak boydan boya olan kanatlı pencereden dışarı çıktı ve sis içinde kayboldu.

Laura bahçeye doğru koşup arkasından, "Bekle... dur. Geri dön!" diye seslendi.

Sis yoğunlaşırken Bristol düdüğü ötmeye başlamıştı. "Geri dön, Michael, geri dön!" diye haykırıyordu Laura. Hiçbir cevap yoktu. "Dön, Michael! Lütfen, geri dön! Ben de senden hoşlanıyorum."

Dikkatle dinledi, ama arabanın motor sesiyle, hareketi dışında bir şey duymadı.

Laura kendinden geçmiş bir halde pencereye dayanırken kontrolsüzce ağlıyordu. Ve sadece sis düdüğünün sesi duyuluyordu.